

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mary Higgins

CLARK

*Beni
Hatırla*

Mary Higgins Clark

Beni Hatırla

“Remember Me”

Türkçesi:
Mehmet HARMANCI

© 1994, Mary Higgins Clark
Kesim Telif Hakları Ajansı
aracılığı ile Türkiye'deki yayın hakkı:
© 1998 İnkılâp Kitabevi Yayın
Sanayi ve Tic. A.Ş.

Bu kitabın her türlü
yayın hakları, Fikir ve Sanat
Eserleri Yasası gereğince,
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve
Ticaret A.Ş.'ye aittir.

Dizgi:
Pamukçuoğlu

Düzelti:
Faruk Kırkan

Kapak:
Cem Günöbek

Baskı:
Teknografik
Matbaacılar Sit. No.: 38
Bağcılar - İstanbul

ISBN 975-10-1276-7
98-34-Y-0051-0069

98 99 00 01 02 03 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Kitabevi Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Ankara Cad. No.: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL
Tel.: (0 212) 514 06 10 (Pbx)
Fax: (0 212) 514 06 12

Web sayfası : <http://www.inkilap.com>
e-posta: posta@inkilap.com

17 Ağustos

Akşam saat dokuz olduğunda fırtına iyice şiddetlenmişti, esen sert bir rüzgâr dalgaları Cape Cod'un doğu kıyılarına çarpıyordu. Menley pencereyi kapatmak için musluğun üzerinden uzanırken, öyle hafif geçeceğ*e* benzemiyor diye düşündü. Kendi kendine cesaret vermeye çalışarak aslında eğlenceli de olabilir, diye söylendi. Cape havaalanları kapalı olduğundan Adam Boston'dan kiraladığı arabayla geliyordu. Yakında gelmiş olurdu. Evde yiyecek boldu. Elektriğ*in* kesilmesi olasılığına karşı mum da almıştı. Ama diğer yandan eğer kuşkulanmaya başladığı şey konusunda haklı ise, bu evde mum ışığında oturmak düşüncesi bile insanı korkudan titretmeye yeterliydi.

Radyoyu açtı, kırklı yılların müziğini çalan Chatham istasyonunu bulana kadar düğmeyi çevirdi. Benny Goodman orkestrası "Hatıra"nın açılış notalarına başladığında şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

İnsan 'Hatıralar Evi' diye bir yerde yaşıyorsa özellikle uygun bir şarkı, diye düşündü. Düğmeyi çevirmeye devam isteğini bastırarak bir bıçak alıp salata için domates kesmeye koyuldu. Adam telefon ettiğinde yemek yiyecek zaman bulamadığını söylemişti. Şarkıcı, "Ama hatırlamay*ı* unuttun," diyordu.

Rüzgârın evi yalayarak geçerken çıkardığı gürültü yine başlıyordu. Köpük köpük suların savrulduğu yamacın tepe-

sindeki ev rüzgârlı havalarda bir tür körüğe dönüşürdü ve rüzgârın uğultusundan "Hatıra, Hatıra..." gibi bir ses çıkardı. Söylentilere göre bu özelliği yüzünden öyle bir ad takılmıştı.

Menley kuşkonmaza uzanırken ürperdi. Adam az sonra burada olacak, diye düşündü. Kendisi makarnayı hazırlarken o da bir kadeh şarap içerdi.

Ani bir ses duyuldu. Neydi o? Bir kapı mı açılmıştı? Ya da bir pencere? Bir aksilik vardı.

Menley radyoyu kapattı. Bebek! Bebek mi ağlamıştı? Duyduğu ağlama sesi miydi, yoksa boğuk bir çığlık mı? Menley tezgâhın üzerindeki hoparlörü kapıp kulağına götürdü. Boğuk bir ses daha ve sonra sessizlik. Bebek boğuluyordu!

Menley mutfaktan hole fırladı, merdivene koştu. Kapının üzerindeki yelpaze biçimli cam, tahta zemine gri ve mor gölgeler düşürüyordu.

İkinci kata çıkarken ayakları neredeyse yere bile değmiyordu. Bir an sonra bebek odasının kapısında idi. Beşikten ses gelmiyordu. "Hannah, Hannah!" diye bağırdı.

Hannah kolları iki yana açık, yüzüstü yatıyor ve kıpırda-mıyordu. Menley bebeği kaldırıp çevirdi. Sonra da gözleri dehşetle irileşti.

Elinin altında antika bir bebeğin porselen kafası duruyordu. Boyalı bir yüz kendisine bakmaktaydı.

Menley bağırmaya çalıştı ama ağzından ses çıkmadı. Sonra arkasından bir fısıltı duyuldu. "Özür dilerim, Menley. Her şey bitti artık."

1

DAHA sonraları yapılan sorgulama sırasında Scott Covey olayın nasıl geçtiğini herkesin iyice anlaması için epey uğraşmıştı.

Vivian'la teknenin güvertesine serdikleri bir örtü üstünde kestiriyorlardı. Güneş ve dalgaların tekneyi hafif hafif sallaması ikisinin de uykusunu getirmişti.

Scott gözlerinden birini açıp esnedi. "Sıcak bastı," dedi. "Denizin dibinde biraz gezinmek ister misin?"

Vivian dudaklarıyla kocasının çenesini okşadı. "Şu anda hiçbir şey istemiyorum." Sesi tembel ve mutlu bir mırıltıydı.

"Ben istiyorum." Scott ayağa kalkıp denize baktı. "Aşağısı mükemmel. Su çok berrak."

Saat dörde geliyordu. Monomoy Adası'nın bir mil kadar açığındaydılar. Çok hafif bir esinti başlamıştı.

"Takımlarımı alayım," dedi Scott. Depo olarak kullandıkları küçük kamaraya indi.

Vivian da kalkmış, başını sallayarak uyuşukluğunu gidermeye çalışıyordu. "Benimkileri de al," dedi.

Scott döndü. "Emin misin? Ben sadece birkaç dakikalığına iniyorum. Sen biraz kestirsene."

"İstemem." Vivian koşup kollarını kocasının boynuna doladı. "Gelecek ay Hawaii'ye gittiğimizde o mercan kayalıklarında ben de dolaşmak istiyorum. Biraz pratik yapsam iyi olur."

Scott daha sonra yaşlı gözlerle, kendileri uyuklarken öteki teknelerin çekip gittiklerini fark etmediklerini söyleyecekti. Hayır, havayı kontrol için telsizi açmamıştı.

Fırtına başladığında dibe ineli yirmi dakika olmuştu. Demir atmış tekneye ulaşmaya çalıştılar. Tam yüzeye çıkmışlardı ki, iki metrelik bir dalga çarptı yüzlerine. Vivian kayboldu. Scott suya defalarca dalıp kendi havası bitene kadar onu aramıştı.

Gerisini biliyorlardı. Çok hızlı hareket eden fırtına daha gücünün en yüksek noktasındayken Sahil Koruma acil imdat çağrısını almıştı. "Karım kayboldu!" diye bağırmıştı Scott Covey. "Karım kayboldu!"

28 Temmuz

2

ELAINE ATKINS, Adams Nichols'un karşısında oturuyordu. Elaine'in bütün önemli emlak müşterilerini götürdüğü Brewster'deki Chillingsworth lokantasındaydılar. Cape Cod mevsiminin doruğunda olduklarından bütün masalar doluydu.

"Ne konuştuklarını anlamak için kulak misafiri olmaya hiç gerek yok sanırım," diyerek elini odanın tümünü kapsayacak şekilde salladı. "Birkaç hafta önce dalış yapan Vivian Carpenter adında bir kadın kayboldu. Chatham'daki evini benden almıştı ve kendisiyle arkadaş olmuştuk. Sen telefon ettiğin sırada cesedinin bir saat önce kıyıya vurduğunu duydum."

"Ben bir kere iki hafta denizde kalan bir cesedin çıkarıldığını gördüm," dedi Adam. "Hiç de hoş bir görüntü değildi. Olay nasıl olmuş?"

"Vivian iyi bir yüzücüydü ama deneyimli bir dalgıç değildi. Scott ona dalmasını öğretiyordu. Telsizdeki fırtına uyarısını duymamışlar. Zavalıcık berbat durumda. Evleneli daha üç ay olmuştu."

Adam'ın kaşları kalktı. "Fırtınadan hemen önce dalmak epey düşüncesizlik."

"Çok feci," dedi Elaine. "Viv ile Scott mutlu bir çiftti. Bu suları bilen oydu. Senin gibi o da çocukluğunun tüm yazlarını burada geçirmişti. Çok yazık oldu. Scott'la karşılaşana kadar kayıp bir kızdı. Boston'un Carpenter ailesinden-di. Başarılı insanlarla dolu bir ailenin en küçüğü. Koleji terk etmişti. Ailesiyle arası pek iyi değildi. Çeşitli işlerde çalışmıştı: Sonra üç yıl önce yirmi bir yaşına basınca büyükanne-sinin kendisine bıraktığı mirası almaya hak kazandı. Evi de o zaman aldı. Scott'a tapar, onun yaptığı her şeyi yapmak isterdi."

"Kötü havada dalmayı da mı? Bu adam ne iş yapar?"

"Scott mu? Geçen yıl Cape Oyuncuları'nın müdür yardımcısıydı. Viv'le o zaman tanıştılar. Viv kışın kendisini ziyaret etti sanırım. Scott sonra mayısta buraya yerleşti ve ardından da evlendiler işte."

"Bu Scott'un soyadı ne?"

"Covey. Scott Covey. Ortabatı'da bir yerden gelmiş sanırım."

"Bir yabancı, zengin bir kızla evleniyor ve zengin kız üç ay sonra ölüyor. Polis olsaydım kızın vasiyetnamesini bir an önce okumak isterdim doğrusu."

"Yapma," diye itiraz etti Elaine. "Sen savcı değil, savunma avukatısın. O ikisini çok gördüm. Onlara ev gezdiriyordum. Daha büyük bir yer arıyorlardı. Çocukları olsun istiyorlardı. Korkunç bir kazaydı bu."

"Herhalde." Adam omuzlarını silkti. "Belki de ben biraz fazla kuşkucu oldum."

Şarap içiyorlardı. Elaine göğüs geçirdi. "Konuyu değiştirelim. Bu eğlenceli bir buluşma olacaktı. Çok iyi görünüyor-

sun, Adam. Dahası... mutlu, yaşamdan memnun görünüyor-sun. Her şey yolunda, değil mi? Menley ile yani. Onunla ta-nışmaya can atıyorum."

"Menley esaslı kadındır. Buraya geldiğinde sakın sana o korku nöbetlerinden söz ettiğimi belli etme. O konuda ko-nuşmaktan hoşlanmaz."

"Tahmin ediyorum." Elaine karşısındaki erkeğe baktı. Adam'ın kumral saçlarında bir iki tel beyaz belirmeye başla-mıştı. Kendisi gibi o da otuz dokuz yaşına basacaktı. Uzun boyu ince yapısıyla cıva gibiydi. Elaine onu on altı yaşından beri tanıyordu. Ailesinin annesinin işlettiği bir hizmet şirke-tinden yaz için bir kahya tuttuğundan beri.

Değişen hiçbir şey yok, diye düşündü. Erkek yanına geldiğinde diğer kadınların kendisine nasıl baktıklarını gör-müştü.

Garson yemek listelerini getirdi. Adam kendininkini in-celedi. "Tatar usülü biftek," diye güldü.

Elaine yüzünü buruşturdu. "Onu yaptığım zaman bir ço-cuktum."

"Onu sana asla unutturmayacağım. Elaine, beni çağırıp da Hatıralar Evi'ni gösterdiğin için çok memnun oldum. Di-ğer iş yattığında ağustos için uygun bir yer bulmaktan umu-du kesmiştim."

Elaine omuzlarını silkti. "Böyle şeyler olur. Ben de memnun oldum. Eastham'da sana bulduğum kiralık evin o kadar tesisat işi çıkardığına inanamıyorum. Ama bu çok esas-lı. Sana dediğim gibi, otuz beş yıldır boş. Paleyler evi görüp beğendiler ve birkaç yıl önce ucuza kapattılar. Tom kalp kri-zi geçirdiğinde yenileme işinin çoğunu bitirmişlerdi. Sıcak bir günde on iki saat çalışmıştı Tom. Jan Paley evin bir kişi için çok büyük olduğuna karar verdiğinden satışa çıkardı. Pi-yasada pek çok gerçek kaptan evi olmadığı için kısa zamanda kapanın elinde kalacaktır. Sizin orasını satın almak isteyece-ğinizi umuyorum."

"Bakalım. Burada bir evim olsun isterdim. Eğer kentte

yaşayacaksak bu gerekli de. O eski denizciler inşaat yapmasını iyi bilirlerdi."

"Bunun bir hikayesi de var. Bilindiği kadarıyla Kaptan Andrew Freeman evi 1703'te karısı için yaptırtmış ama kendisi denizdeyken kadının kentli biriyle kıştırdığını duyunca onu terk etmiş."

Adam sırtıttı. "Büyükannem bana buraların ilk sakinlerinin Püritenler olduklarını söylemişti. Her neyse, ben yenileme işine girişmeyeceğim. Bu bizim için bir tatil olacak, ama yine de sık sık bir iki günlüğüne kente ineceğim. Potter davasının yeniden görülmesi üzerinde çalışıyorum. Belki duymuşundur. Kadına hak etmediği bir ceza verildi. Onun savunmasını ben yapmış olmayı isterdim."

"Bir gün gelip seni mahkemede görmek isterim."

"New York'a gel. John'a seni getirmesini söyle. Ne zaman evleniyorsunuz?"

"Tarihe daha karar vermedik ama sonbaharda sanırım. Bekleneceği gibi John'un kızı nişanlanmamıza pek sevinmiş değil. Babası uzun zamandır kendisine kalmıştı. Amy eylülde koleje başlayacak, işte biz de Şükran Günü'ne yakın bir tarihi düşünüyoruz."

"Mutlu görünüyorsun, Elaine. Çok da esaslı göründüğünü söyleyebilirim. Çok çekici ve başarılı. Seni hiç bu kadar zayıf görmemiştim. Saçının daha da sarı olması hoşuma gitti."

"Sen iltifat ediyorsun, ha? İlişkimizi bozmaya kalkışma şimdi." Elaine güldü. "Ama teşekkür ederim. Gerçekten çok mutluyum. John tam da beklediğim insanmış. Ve seni eskisi gibi gördüğüm için de Tanrıya şükrediyorum. Adam, geçen yıl Menley'den ayrıldıktan sonra geldiğinde senin için kaygılanmışım doğrusu."

"Epey güç günlerdi onlar."

Elaine elindeki listeye baktı. "Bu yemeği Atkins Emlakçılık ısmarlıyor. İtiraz istemem, lütfen. Hatıralar Evi satılıktır ve sen onu kiraladıktan sonra satın alırsan ben esaslı bir komisyon alacağım."

Siparişlerini verdikten sonra Adam, "Az önce Menley'i aradığımda hat meşguldü," dedi. "Bir daha arayayım."

Bir dakika sonra geldiğinde yüzü asıktı. "Hâlâ meşgul."

"Telesekreterin yok mu?"

"Menley telesekreterden nefret eder. 'Bir dakika bekle-yin' denmesinin çok kaba olduğunu düşünür."

"Haklı olabilir, ama yine de yararlı bir şeydir." Elaine duraksadı. "Birden kaygılanmış gibisin. Menley gerçekten iyileşti mi?"

"İyi görünüyor. Ama o korku nöbetleri geldiğinde çok kötü oluyor. Kazayı tekrar yaşadığında neredeyse yorgan döşek yatacak hale geliyor. Az sonra bir daha ararım, sana bebeğin resmini göstermiş miydim?"

"Resim yanında mı?"

"Yanımda olmaz mı hiç?" Adam cebine uzandı. "En son resmi bu işte. Adı Hannah. Geçen hafta üç ayını doldurdu. Çok esaslı, değil mi?"

Elaine dikkatle baktı resme. "Gerçekten güzelmiş."

"Menley'e benzediği için güzelliği devam edecektir." Adam resmi cüzdanına yerleştirip kalktı. "Hâlâ meşgulsa santraldan araya girmesini isteyeceğim."

Elaine odanın öteki ucuna doğru yürüyen adamın arkasından baktı. Bebeğin, karısıyla yalnız kalması onu endişelendiriyor, diye düşündü.

"Elaine."

Başını kaldırdı. Karşısında bir ev sattığı New Yorklu reklamcı kadın Carolyn March duruyordu. March, Elaine'in kendisini selamlamasını beklemeden, "Vivian Carpenter'in mirası ne kadarmış duydun mu? Beş milyon dolar! Carpenterler paradan söz etmezler ama kuzenlerinden biri ağzından kaçırılmış. Viv ölmeden önce her şeyini kocasına bıraktığını söylemişti. Bu kadar para Scott Covey'in gözyaşlarını dindirir mi dersin?"

BU, ADAM OLMALIYDI. Şu saatlerde telefon edeceğini söylemişti. Menley telefona uzanırken bebeği omzuna aldı. "Haydi haydi, Hannah," diye mırıldandı. "İkinci şişenin de yarısını bitirdin. Bu gidişle zayıflama rejimine gireceksin yakında."

Bebeğin sırtına vururken telefonu omzu ile kulağı arasına sıkıştırdı. Arayan Adam değil, Travel Times dergisi yazı işleri müdürü Jane Pierce'di. Jane her zamanki gibi hemen konuya girdi. "Menley, ağustosta Cape'e gideceksin, değil mi?"

"Bilemiyorum. Dün gece kiralayacağımız evde bazı tesisat sorunları olduğunu duyduk. Pek çekici bulmadığım için Adam başka bir yer aramak için bu sabah oraya gitti."

"Biraz geç kalmadınız mı?"

"Bir imkanımız var. Adam'ın eski bir arkadaşı emlakçılık yapıyor. İlk evi de Elaine bulmuştu ve şimdi bulduğunun çok esaslı olduğuna yemin ediyor. Bakalım Adam da aynı fikirde olacak mı."

"Eğer giderseniz..."

"Jane, eğer gidersek David dizisi için yeni bir kitabın araştırmasını yapacağım. Adam'dan Cape hakkında o kadar çok şey dinledim ki, yeni romanın orada geçmesini isteyebilirim." David, Manley'i ünlü bir çocuk yazarı yapan bir dizi kitabın on yaşındaki kahramanıydı.

"Menley, seni zahmete soktuğumu biliyorum, ama bu yazıda senin o özel tarih yaklaşımına ihtiyacım var."

Menley on beş dakika sonra telefonu kapattığında Travel Times için Cape Cod hakkında bir yazı yazmaya ikna edilmişti.

Bebeğin sırtına son bir kere vururken, "Ne yapalım, Hannah," dedi. "On yıl önce beni elimden tutan tek kişi Jane olmuştu, değil mi? Eh, ben de en azından bunu yapmak zorundayım."

Ancak Hannah omzuna yaslanmış uyuyordu. Menley pencereye yürüyüp dışarı baktı. East End Caddesi'ndeki apartmanın yirmi sekizinci kattaki daireden Doğu Nehri ve üzerindeki köprülerin görüntüsü gerçekten soluk kesiciydi.

Bobby'yi kazada kaybettikten sonra Rye'dan Manhattan'a taşınmaları aklını kaçırmamasını önlemişti. Ağustos ayında kentten uzaklaşmak da iyi olacaktı. O ilk korkunç nöbetten sonra kadın doktoru bir psikiyatra görünmesini salık vermişti. "Sizde gecikmiş travma sonrası stres bozukluğu var," demişti. "Korkunç bir deneyimden sonra görülen bir durumdur, ama tedavisi mümkündür ve size bunu salık veririm."

Psikiyatrist Dr. Kaufman'a haftada bir kere gidiyordu ve Kaufman da tatil fikrini desteklemişti. "Bu nöbetler anlaşılır bir şeydir ve sonuçta yararlıdır," demişti. "Bobby'nin ölümünden sonra iki yıl reddetme aşamasındaydın. Şimdi Hannah olunca artık bunu kabullenmeye başladın. Bu tatili kaçırma. Buradan uzaklaş. Eğlenmeye bak. İlaçlarını al. Bir ihtiyacın olduğunda beni her an arayabilirsin. Gerekmediği takdirde eylülde görüşürüz."

Eğleneceğiz, diye düşündü Menley. Uyuyan bebeği odasına götürdü, altını değiştirip üstünü örttü. Beşiğe bakarak, "Haydi şimdi güzel güzel uyu bakalım," dedi.

Omuzları ve boynu geriliyordu, kollarını ileri uzatıp başını sağa sola çevirdi. Menley kendini bildi bileli hep daha uzun boyu olmayı istemişti. Ama otuz bir yaşında bir altmış boya razı olmayı kabullenmişti artık. Hiç olmazsa güçlüyüm diye düşündü; sağlam ve ince yapılı vücudu, her gün binanın ikinci katındaki jimnastik salonunu ziyaretinin kanıtıydı.

Işığı söndürmeden önce bebeğe baktı. Mucize, diye düşündü. Kendisi bir ağabeyle birlikte büyümüş ve haşarılıkta bir oğlandan farksız olmuştu. Sonunda bebeklerden nefret eder, evcilik yerine top oynamayı yeğler olmuştu. Böylece oğlanların yanında hep rahat etmişti ve gençliğinde iki yeğene seve seve bakıcılık yapmış, onların sırdaşı olmuştu.

Ama Bobby doğduğunda duyduğu o müthiş sevgiye

kendisini hazırlayan hiçbir şey olmamıştı. Ve şimdi de bu toparlak yüzü bebeğe karşı da aynı duygular içindeydi.

Oturma odasına vardığında telefon çaldı. Herhalde Adam'dır ve garanti ben Jane'le konuşurken beni aramıştır, diye düşündü.

Adam'dı.

"Merhaba, sevgilim," dedi. "Ev buldun mu?"

Adam soruyu duymazdan geldi. "Merhaba. Nasılsın? Bebek nasıl?"

Menley bir an duraksadı. Kaygılandığı için onu suçlayamayacağını biliyordu, ama yine de alay etmekten kendini alamadı. "Ben iyiyim, ama sabah sen gittiğinden beri Hannah'a bakmadım. Bir dakika dur da gidip bakayım."

"Menley!"

"Özür dilerim. Ama Adam öyle bir soruyorsun ki... Sanki kötü bir haber bekliyormuşsun gibi."

"Ben... özür dilerim," dedi kocası. "İkinizi de o kadar çok seviyorum ki. Her şeyin yolunda gitmesini istiyorum. Elaine'le birlikteyim. Esaslı bir yer bulduk. Chatham'da Morris Adası'nda üç yüz yıllık bir kaptan evi. Yeri şahane. Okyanusa bakan bir yamacın tepesinde. Bayılacaksınız. Bir adı bile var: Hatıralar Evi. Döndüğümde anlatırım. Yemekten sonra yola çıkıyorum."

"Beş saatlik yol ve bunu bugün bir kere yaptın," dedi Menley. "Orada kalsan ve sabah erken yola çıksan."

"Geç olması umurumda değil. Bu gece sana ve Hannah'ya dönmek istiyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Menley telefonu kapattıktan sonra, "Eve dönmenin nedeninin bebeği bana bırakmaktan korkman olmadığını umarım," diye mırıldandı.

HENRY SPRAGUE ile karısı kumsalda elele tutuşmuş yürüyorlardı. İkinci güneşi bulutlar arasına dalıp çıkarırken Phoebe'nin yün atkısını başına sardığına memnun oldu. Yaklaşan akşam, manzaraya bambaşka bir hava veriyordu. Denize girenler çekilince kumlar ve serinleyen sular doğa ile daha ilkel bir uyuma dönmüş gibiydi.

Henry dalgaların üzerinde uçuşan martılara, ıslak kumlar üzerinde biriken gri, pembe ve beyazın çeşitli tonlarındaki deniz kabuklarına baktı. Dalgaların sürüklediği öteberi de yer yer göze çarpıyordu. Yıllar önce buralarda Andrea Doria'nın bir can simidinin kıyıya vurduğunu görmüştü.

Phoebe ile günün en sevdikleri saatiydi bu. Henry karısının unutkanlığını dört yıl önce yine bu kumsalda fark etmişti. Şimdi de yüreğinde büyük bir ağırlıkla onu evde daha fazla tutamayacağını düşünüyordu. Tacrine ilacı veriliyordu ve gerçek bir iyileşme görülür gibiydi, ama karısı kendisinin bakmadığı bir sırada sık sık evden kaçmaya başlamıştı. Daha geçen gün onu bu kumsalda, yarı beline kadar suyun içinde bulmuştu. Ona doğru koşarken Phoebe bir dalgayla devrilmişti. Boğulmasına ramak kalmıştı o sefer.

Çok iyi kırk altı yıl geçirdik, diye düşündü. Onu her gün ziyarete giderim. En iyisi bu. Bunun doğru olan adım olduğunu biliyordu, ama yine de çok güçlü. Şimdi kendi dünyasına gömülmüş bir halde yanbaşıyla yürüyordu. Dr. Phoebe Cummings Sprague, Harvard'da tarih profesörü ve artık ne eşarbını bağlamayı biliyordu ne de kahvaltı edip etmediğini.

Henry nerede olduklarını fark edince başını kaldırdı. Kum tepesinin ardındaki yamaçtaki ev kendisine hep uçmak üzere olan bir kartalı hatırlatırdı. "Phoebe," dedi.

Kadın dönüp kaşlarını çatarak kendisine baktı. Bu kaş çatma da artık otomatik olmuştu. Unutkan olmadığı izlenimini yaratmaya çalışırken başlamıştı buna.

Henry üzerlerindeki evi gösterdi. "Adam Nichols karısı Menley ile ağustos için bu evi kiraladı," dedi. "Bizi ziyaret etmelerini söyleyeceğim. Adam'ı seversin sen."

Adam Nichols. Phoebe'nin zihnini saran sis bir an için dağıldı, anlamaya çalıştı. O evin özgün adı Nickquenum'du, diye düşündü.

"Eve gidiyorum" anlamına gelen kızılderili dilinde bir sözcük: Nickquenum. Ben o evdeydim, diye düşündü Phoebe. Bildiğim biri -kimdi acaba?- garip bir şey yapıyordu... Adam'ın karısı orada yaşamamalı... sisler yine örttü beynini. Kocasına baktı. "Adam Nichols kimdi?" diye mırıldandı.

1 Ağustos

5

SCOTT COVEY ancak geceyarısında yatmıştı. Ama sabahın ilk ışıkları odayı gölgelerle doldurmaya başladığında hâlâ uyanıktı. Ondan sonra huzursuz bir uykuya daldı ve bir başağrısı başlangıcıyla uyandı.

Yüzünü buruşturarak örtüleri üzerinden attı. Gece hava epey serinlemişti ama bunun geçici olacağını biliyordu. Öğle olduğunda yine güneşli bir Cape günü başlayacaktı. Ama şimdi serindi ve eğer Vivian olsaydı kalkıp pencereleri kapatırdı.

Vivian bugün gömülecekti.

Scott kalkarken, yatağa bakıp evli oldukları üç ay içinde ona kahvesini yatağına getirdiğini hatırladı. Yatağın içinde birbirlerine sokulup içerlerdi kahvelerini.

Onu hâlâ yatağın arkasına dayanmış, fincanı dizleri üstünde dengelemiş olarak hatırlıyordu. Vivian yatağın piriñç arkalığını anlatıyordu.

"Annem ben on altı yaşına bastığımda odayı yeniden dekore etmişti. Bunlardan birini çok istiyordum ama annem dekorasyondan anlamadığımı ve piriñç karyolaların artık çok bayağılaştığını söyledi. Elime para geçtiğinde ilk işim en süslü piriñç karyolayı almak oldu." Sonra gülmüştü. "Ama kumaş kaplı bir sırtlığın baş dayamak için çok daha rahat olduğunu da itiraf etmeliyim."

Scott o sabah fincanı karısının elinden alıp yere bırakmış, "Gel bana yaslan," demişti.

O sabahı şimdi hatırlaması çok garipti doğrusu. Scott mutfağa gitti, kahvaltısını hazırlayıp tezgahın başına oturdu. Evin ön tarafı sokağa bakıyordu. Yan pencereden Sprague'lerin evinin köşesini görebiliyordu.

Vivian Bayan Sprague'un yakında bir bakımevine verileceğini söylemişti. "Henry, karısını ziyaret etmemden hoşlanmıyor, ama yalnız kaldığında onu yemeğe çağırmamız gerekecek," demişti.

"Birlikteyken misafir çağırarak zevktir," demişti sonra. Kollarını Scott'un boynuna sarmış, kocasına sıkı sıkı sarılmıştı. "Beni gerçekten seviyorsun, değil mi, Scott?"

Kendisi kaç kereler ona güvence vermiş, kucaklamış, saçlarını okşamıştı ve Vivian da sonra onu neden sevdiğini sıralamaya başlamıştı. "Kocamın bir seksenden uzun olacağını umardım, sen uzunsun. Herkesin beni kıskanacağı kadar yakışıklı ve sarışın olmasını isterdim. Sen öylesin ve herkes de beni kıskanıyor. Ama en önemlisi, benim için deli olmasını isterdim."

"Ve ben de senin için çıldırıyorum."

Scott son iki haftayı düşünerek pencereden baktı. Carpenter ailesinden pek çok kişi, Viv'in arkadaşlarının çoğu karısının kaybolduğu duyulur duyulmaz kendisini avutmaya koşmuşlardı. Ama önemli sayıda insan da yanına yaklaşma-

mıştı. Bunların başında Vivian'ın annesiyle babası geliyordu. Scott gerek onların gerekse pek çok kişinin gözünde bir servet avcısından başka bir şey olmadığını biliyordu. Boston ve Cape gazetelerinde çıkan röportajların bir kısmında kazadan açığçasına kuşku duyan insanların görüşleri yer almıştı.

Carpenter ailesi kuşaklar boyunca Massachusetts'in önemli insanlarından sayılmaktaydı. Yıllar boyunca senatörler ve valiler çıkarmışlardı.

Scott kalkıp bir fincan kahve daha aldı. Birden aklına önündeki saatler, ayın, cenaze töreni ve basının kaçınılmaz varlığı geldi. Herkes kendisini gözetliyor olacaktı.

"Hepinize lanet olsun, biz birbirimizi seviyorduk," diye söylendi.

Kahveden bir yudum aldı. Ağzı haşlanmıştı. Koşup musluğa tükürdü.

6

KAHVE, çörek ve bir de Boston Globe gazetesi almak için Buzzards Bay'de durdular. Tıkabasa dolu steyşin arabayla Sagamore Köprüsü'nden geçerken Menley, "Sence öteki dünyada kahve var mıdır?" diye sordu.

"Olsa iyi olur. Aksi takdirde ebedi mutluluğa erişecek kadar uyanık kalamazsın." Adam gülümseyerek baktı karısına.

Erken kalkmışlar, yola saat yedide çıkmışlardı. Şimdi saat on bir buçukta Cape Cod kanalını geçiyorlardı. İlk on beş dakikayı yaygara koparak geçiren Hannah ondan sonra yol boyunca hiç beklenmeyi yapmış, mışıl mışıl uyumuştı.

Sabah güneşi köprünün madenine gümüşümsü bir parıltı veriyordu. Altlarındaki kanalda bir yük şilebi düz sularda ağır ağır ilerlemekteydi. Sonra da 6 numaralı yola çıktılar.

Adam, "İşte, her yaz tam burada babam 'Cape'e geldik yine!" diye bağıırdı. Burası onun gerçek yuvasıydı."

"Annen evi sattığına pişman mı?"

"Hayır. Babam öldükten sonra Cape'de kalmak istemedi. Kuzey Carolina'da kızkardeşleri yanında daha rahat şimdi. Ama ben de babam gibiyim. Burası benim kanıma işlemiş; ailemiz tam üç yüz yıldır yazlarını hep burada geçirmiştir."

Menley kocasını daha iyi görebilmek için hafifçe yana döndü. Sonunda onun yanında olmaktan mutluydu. Bobby'nin doğduğu yaz gelmeyi planlamışlardı ama doktor hamileliğinin sonlarına doğru fazla uzaklaşmasını istememişti. Ertesi yıl Rye'daki evi almış, yerleşme faaliyetlerine girişmişlerdi, o yüzden Cape'e gelmenin bir anlamı kalmamıştı.

Bir sonraki yaz Bobby'yi kaybetmişlerdi. Ondan sonra sadece o büyük uyuşukluğu hissettim, herkesten koptum, Adam'a karşılık verebilme yeteneğimi kaybettim, diye düşündü Menley.

Adam geçen yıl Cape'e yalnız gelmişti. Menley ondan bir süre ayrı yaşamalarını istemişti. Adam bunu istemeye istemeye kabul etmişti. "Böyle devam edemeyeceğimiz, doğru," demişti. "Evliymiş gibi davranmanın hiçbir yararı yok."

Adam gittikten üç hafta sonra Menley hamile olduğunu anlamıştı. O süre içinde kocası kendisini hiç aramamıştı. Günlerce durumunu ona söyleyip söylememeyi düşünmüş, tepkisinin ne olacağını bilememişti. Sonunda telefon etmişti. Kocasının heyecansız sesini duyunca yüreği duracak gibi olmuştu. Ama yine de, "Adam, belki de duymak istediğin bu değil, ama hamileyim ve bunun için de mutluyum," demiş ve kocasının sevinç ığılığı kendisini heyecanlandırmıştı.

Adam bir an bile duraklamadan, "Hemen geliyorum," demişti.

Şimdi de kocasının eli elinin üstündeydi işte. "Acaba aynı şeyi mi düşünüyoruz?" dedi Adam. "Hannah'nın geleceğini duyduğumda buradaydım."

Bir süre konuşmadılar; Menley gözlerini kırpıştırarak yaşlarını önlemeye çalıştı, güldü. "Ve kız doğduktan sonra Phyllis nasıl da adının Menley Hannah olması için ısrar etmişti," dedi. Yengesinin sesini taklit etti. "İlk kıza Menley adı vererek aile geleneğini sürdürmek hoş bir şey, ama lütfen Hannah adını koymayın: Bu o kadar eski isim ki. Neden Menley Kimberley demiyorsunuz, o zaman herkes Kim diye çağırır ve iş biter. Bu çok daha iyi değil mi?"

Sonra normal sesiyle devam etti. "İnsaf!"

"Bana kızmaya kalkma sakın," dedi. "Phyllis'in anneni bıkırtmadığını umarım." Menley'in annesi, oğlu ve geliniyle İrlanda'ya gitmişti.

"Phyl aile ağacının her iki tarafını da araştırmaya kararlı. Ataları arasında at hırsız bulursa bize asla haber vermeyeceğinden hiç kuşkun olmasın."

Arkada bir kıpırtı duyuldu. Menley omzu üzerinden baktı. "Hanımefendi yakında bize katılacaklar sanırım ve duruma göre epey açlık çekiyor olacak." Uzanıp Hannah'nın ağzına emziği soktu. "Eve gidene kadar dayanması için dua et."

Menley boş kahve bardağını kesekağıdının içine koyup gazeteyi aldı. "Adam, bak. Bana sözünü ettiğin o çift. Hani dalış yaptıkları sırada kadın boğulmuştu. Cenazesi bugün kalkıyormuş. Zavallı adamcağız. Ne feci bir kaza."

Feci kaza. Bu sözcükleri ne de çok duymuştu. Bunlar kendisinde öyle korkunç anılar uyandırıyordu ki. Birden anıların baskınına uğradı. *O pek iyi bilmedikleri köy yolunda gidiyorlar. Bobby arabanın arkasında. Güneşli bir gün. Kendisi çok keyifli. Olanca sesiyle Bobby'ye şarkı okuyor. Hemzemin demiryolu geçidi. Engel yok. Titreşimleri duyuyor. Camdan bakıyor. Makinistin dehşet içindeki yüzü. Fren yapan tren üzerlerine gelirken çıkan madeni sürtünme sesi. Gazı köklüyor. Trenin Bobby'nin yanındaki arka kapıya çarpışı. Vagonun arabayı sürüklemesi. Bobby'nin inlemesi. "Anne, anne!"* Sonra gözleri kapanıyor. Ölmüş olduğunu anlama-

şı. Onu kucaklayıp sallaması. 'Bobby! Bobby'yi İstiyorum! Bobbyyyyyy!'

Menley birden ter içinde kaldığını fark etti. Titremeye başladı. Bacaklarının titremesini durdurmak için elleriyle bastırdı.

Adam karısına baktı. "Aman Tanrım!" Bir dinlenme yerine yaklaşıyorlardı. Arabayı yan yola soktu, frene bastı, karısını kucakladı. "Tamam, sevgilim, tamam. Şimdi geçer."

Arka koltukta Hannah bağırmaya başladı.

Bobby'nin inlemesi. "Anne, anne!"

Hannah ağlıyor...

"Sustur şunu!" diye bağırdı Menley. "Sustur şunu!"

7

ELAINE arabanın saatine bakınca on ikiyi çeyrek geçtiğini gördü. Adam ile Menley her an gelebilirlerdi ve her şeyin tamam olduğundan emin olmak için onlar gelmeden evi son bir kere gözden geçirmek istiyordu. Müşterilerine sunduğu hizmetlerden biri de kiralık evlerin her kiracı çıkışından sonra baştan aşağı temizlenmesiydi. Gaza biraz daha bastı. Vivian Carpenter Covey'in cenazesine gittiği için geç kalmıştı.

Birden bir süpermarketin önünde frene bastı.

Adam'ın sevdiği tütsülenmiş somondan alayım diye düşündü. Gözde müşterilerinin evlerine bıraktığı bir şişe soğutulmuş şampanya ile iyi giderdi. Bir de hoşgeldin notu yazdı mı, yeni kiracılar gelmeden evden çıkmış olurdu.

Kapalı olan sabah çok güzel ve güneşli bir güne dönüşmüştü. Elaine uzanıp arabanın üstündeki kapağı açarken televizyon muhabirine söylediklerini düşündü. Cenaze alayı kiliseden ayrılırken muhabirin insanları rastgele durdurup

sorular sorduğunu görmüştü. Bunun üzerine yanına giderek, "Bir şey söyleyebilir miyim?" demişti.

"Adım Elaine Atkins. Vivian Carpenter'e Chatham'daki evi üç yıl önce ben sattım. Ve ölümünden bir gün önce onunla kocasına daha büyük evler gösteriyordum. Çok mutluydular ve çocuk sahibi olmayı planlıyorlardı. Olan esrarengiz bir şey değil, bir faciadır. Bay Covey hakkında çirkin iddialar yayan insanların denizde Sahil Koruma'nın uyarısını duymamış ve fırtına başladığında az daha tekneleri alabora olacak kaç kişinin olduğunu araştırmalarını tavsiye ederim."

Bunu hatırlatınca memnun bir tavırla gülümsedi. Scott Covey'in limuzinin içinde kendisini seyrediyor olduğuna emindi.

Elaine Monomoy Milli Parkı'nı geçip Awarks Yolu'na, oradan da Hatıralar Evi'nin özel yoluna girdi. Taş döşeli yol evin yanından geçerek mutfakın arkasındaki park yerine gidiyordu. Elaine, Carrie Bell'in kamyonetini görünce kaşlarını çattı. Carrie çok iyi bir temizlikçiydi ama hep geç kalırdı. Şimdiye kadar işini bitirip evi terk etmiş olmalıydı.

Elaine, Carrie'yi mutfakta buldu, çantası kolunun altındaydı. Zayıf, ama güçlü hatları olan yüzü solgundu. Her zaman biraz yüksek olan sesi çok hafif çıkıyordu. "Bayan Atkins, biraz geç kaldığımı biliyorum ama Tommy'yi anneme bırakmak zorunda kalmıştım," dedi. "Buradaki işleri tamamladım ama buradan çıkıyor olduğuma da sevindiğimi söylemeleyim doğrusu."

"Ne oldu?" diye sordu Elaine.

"Ödüm patladı." Carrie hâlâ titrek bir sesle konuşuyordu. "Yemek odasındayken yukarda ayak sesleri işittim. Sizin geldiğinizi sanıp seslendim. Kimse yanıt vermeyince yukarı çıktım. Bayan Atkins, hani tek yataklı olan odada o antika beşik var ya?"

"Evet."

Carrie'nin yüzü biraz daha soldu. Elaine'in kolunu tuttu. "Bayan Atkins, pencereler kapalıydı. Hiç rüzgâr yoktu. Ama

yatağın üzerindeki örtü sanki üzerinde biri oturmuş gibi hafifçe buruştu. Ve beşik sallanıyordu. *Göremediğim biri yatağın kenarına oturmuş, beşiği sallıyordu!*"

"Carrie, ev terkedildiğinde insanların uydurdukları o saçmalıkları duymuşsun sen," dedi. "Döşeme tahtaları gevşektir. Yürürken gevşek olanlardan birine bastığın için sallanmıştır beşik."

Elaine bir araba sesi duyuyordu. Adam ile ailesi gelmişlerdi. "Gülünç bir şey bu," dedi. "Sakin Nichols'lara bu konuda bir şey söyleyeyim deme." Sonra dönüp steysin arabadan inen Adam ile Menley'e baktı. Uyarısının boşuna olduğunu biliyordu. Carrie Bell yaşadığı bu olayı önüne gelen herkesle paylaşacaktı nasıl olsa.

8

N*ATHANIEL COOGAN* on sekiz yıldır Chatham emniyetinde çalışıyordu. Kendisi Brooklyn'li olup Manhattan'da John Jay Koleji'ne giderken Hyannis'li olan karısıyla tanışmıştı. Deb New York'ta oturmak istemediğinden mezun olduktan sonra Cape'de polisliğe talip olmuştu. Şimdi detektifti, kırk dört yaşındaydı, iki oğlu vardı, ailesi ve işiyle mutlu bir insandı ve tek derdi karısının yaptığı lezzetli yemeklerin zaten epey iri olan gövdesine eklediği on kiloydu.

Ancak o sabah bir sıkıntısı vardı. Aslında bu, kendisini bir süredir rahatsız eden bir şeydi. Nat, amiri Polis Şefi Frank Shea'nın Vivian Carpenter Covey'in ölümünün kaza olduğuna kesinlikle inandığını biliyordu. "O gün az daha boğulmayla sonuçlanacak iki olay daha yaşandı," demişti Frank. "Tekne Vivian Carpenter'indi. O, suları kocasından iyi bilirdi. Eğer telsizi açmayı akıl etmesi gereken biri varsa, o da Vivian olmalıydı." Ama Nat yine de huzursuzdu, bir kemiği kemiren köpek gibi kuşkuvarı doğrulana ya da tek edilene kadar olayın ardını bırakmak istemiyordu.

Nat o sabah büroya erkenden gidip Adli Tıbbın Boston'dan gönderdiği otopsi resimlerini bir daha incelemişti. Uzun zaman önce kurban fotoğrafları konusunda objektif olmaya kendini alıstırmışsa da, sudan şişmiş, balıklar tarafından etleri koparılmış o biçimli vücut -ya da daha doğrusu ondan geri kalan şey- kendisinde sinire değmiş bir dışçı delgisi etkisi yapmıştı. Karşısındaki cinayet kurbanı mıydı, yoksa kaza kurbanı mı? Hangisi?

Nat saat dokuzda Frank'ın odasına gidip olayın araştırılmasının kendisine verilmesini istedi. "Benim için çok önemli," dedi.

"Yine sezgilerinden biri mi?" dedi Shea.

"Evet."

"Bu kere yanılıyorsun sanırım, ama araştırmanın bir sakıncası yok. Peki."

Nat saat onda cenaze törenindeydi. Zavallı kız için hiç konuşulmadı, diye düşündü. Vivian Carpenter'in annesi, babası ve kızkardeşlerinin o taş gibi yüzleri altında ne gizleniyordu acaba? Meraklı gözlerden saklamanın önemli olduğu acı mı? Anlamsız bir trajediye öfke mi? Suçluluk mu? Medya Vivian Carpenter'in sıkıntılı hikayesi hakkında çok şey yazmıştı. Biri cerrah, diğeri diplomat olup gayet uygun evlilikler yapmış olan ablalarının çok farklı bir yaşantısı olmuştu Vivian'ın. Uyuşturucu kullandığı için yatılı okuldan atılmış, daha sonra koleji yarıda terk etmişti. Paraya ihtiyacı olmamasına karşın Cape'e yerleştiği zaman bir işe girmiş, sonra ondan da çıkmış ve beş altı kere iş değiştirmişti.

Scott Covey en ön sırada oturuyordu ve ayın boyunca ağlamıştı. Eğer Deb'in başına bir şey gelecek olursa ben de ondan farksız davranmazdım diye düşündü Nat. Yanlış bir iz peşinde olduğuna neredeyse inanarak ayının sonunda dışarı çıkıp neler konuşulduğunu dinlemek için insanların arasına karışmıştı.

Bir televizyon muhabiri de röportaj yapıyordu. Nat güzel bir sarışının kendiliğinden muhabire yaklaştığını gördü.

Emlakçı Elaine Atkins'ti bu. Neler söylediğini duymak için o yana yürüdü.

Kadının sözü bitince Nat defterine not aldı. Elaine Atkins, Coveylerin çocuk sahibi olmayı planlayıp yeni bir ev aradıklarını söylemişti. Onları iyi tanıyor görünüyordu. Bayan Atkins'le bir de kendisi konuşacaktı.

Büroya dönünce otopsi fotoğraflarını bir daha çıkartıp onlarda kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğunu düşünmeye koyuldu.

9

MENLEY, Adam'ın kolu altından sıyrılıp sessizce yatağın kendi yanına yuvarlandı. Adam uyurken karısının adını mırıldandı, Menley kalktı, sabahlığını giydi, gülümseyerek kocasına baktı.

Konuşmasıyla jürileri kendi yanına çekebilen o dinamik ceza avukatı uykusunda öyle savunmasızdı ki. Yan tarafına yatmış, başını kıvırdığı koluna dayamıştı. Saçları dağınıktı, dökülmeye başlayan tepesindeki yeri artık seçilmeye başlamıştı.

Oda serin olduğu için Menley uzanıp örtüyü erkeğin omuzlarına çekerken dudaklarını alnına değdirdi. Yirmi beşine bastığında evlenmek isteyeceği biriyle karşılaşmayacağından emindi artık. İki hafta sonra Sagafjord transatlantiğinde Adam'la tanışmıştı. Transatlantik dünya turu yapmaktaydı ve Menley Uzak Doğu hakkında pek çok yazı yazdığı için turun Bali ile Singapur arasındaki ayağına davet edilmişti.

Yola çıktıklarının ikinci günü güvertede şezlonguna uzanmışken Adam yanına gelmişti. Kendisi bir dava için Avustralya'da bulunuyordu ve turun aynı ayağına kaydolmuştu. "Çok esaslı yerlere uğruyor ve bir haftalık bir tatil iyi gelir diye düşündüm," demişti. O günün sonuna geldiklerinde Menley üç yıl önceki nişanını Adam gibi biri için bozduğunu artık anlamış bulunuyordu.

Adam için durum farklıydı. O Menley'e ondan sonraki yıl boyunca yavaş yavaş aşık olmuştu. Menley, Manhattan'da birbirlerinden sadece üç blok ötede oturuyor olmadıkları takdirde onun bir daha kendisini arayıp aramayacağını zaman zaman merak etmez değildi.

Ortak önemli şeyleri olması da ilişkilerinde yardımcı olmuştu. Her ikisi New York'luydu ve ikisi de çok farklı dünyalarda yetişmiş olmalarına karşın, Manhattan delisiydiler. Adam'ın ailesinin Park Avenue'de dubleks bir dairesi vardı ve Collegiate'e devam etmişti. Menley ise On Dördüncü Sokak'ta Stuyvesant Town'da yetişmişti ve mahalle okullarına gitmişti. Annesi hâlâ orada oturmaktaydı. Ancak bir rastlantıyla ikisi de sekiz yıl farkla Georgetown Üniversitesi'nden mezun olmuşlardı. Her ikisi de denizi seviyordu ve Adam yazlarını Cape Cod'da geçirirken Menley de Jones Plajı'nda yüzmeye gitmişti.

Buluşmaya başladıklarında Menley otuz iki yaşındaki Adam'ın bekar yaşantısından gayet mutlu olduğunu görmüştü. Neden olmasındı ki? Başarılı bir savunma avukatıydı; güzel bir dairesi, bir sürü kadın arkadaşı vardı. Menley'i bazen haftalarca aramadığı olurdu.

Adam evlenme teklif ettiğinde Menley bunun onun otuz üç yaşına girmek üzere olmasıyla ilişkili olduğunu tahmin etmişti. Ama umurunda değildi. Evlendiklerinde annesinin yıllar önce söylediği bir şeyi hatırlamıştı: "Evlilikte genellikle biri diğerinden daha çok sever. Çok sevenin kadın olmaması daha iyidir."

Neden? diye düşünmüştü Menley. Şimdi uyuyan kocasına bakarak yine aynı şeyi düşündü. Çok seven olmanın ne zararı var?

Saat yediydi. Kapalı perdelerin kenarından içeri güneş doluyordu. Geniş odada kenarları sütunlu bir yatak, büyük bir konsol, bir dolap, bir komodin ve bir iskemle vardı. Bütün parçalar gerçek antikaydı. Elaine, Bay Paley ölmeden

önce erken on sekizinci yüzyıl mobilyası toplamak için müzayedelere katıldığını söylemişti.

Menley her ne kadar ağustos ayında ihtiyaçları olmayacaksa da yatak odalarında şömine bulunmasından hoşlanmıştı. Yanlarındaki oda küçüktü ama bebek için de idealdi. Menley koridora çıkarken sabahlığına iyice sarındı.

Hannah'nın odasına girince bir esintiyle karşılaştı. Üzerine bir battaniye örtmeliydim diye düşündü. Gece yatmadan önce saat on birde bebeğe bakmışlar, battaniye gerekmediğine karar vermişlerdi. Hava gece tahminlerinden daha serinleşmiş olmalıydı.

Menley beşiğin yanına gitti. Hannah mışıl mışıl uyuyordu; battaniye çevresine iyice sıkıştırılmıştı. Herhalde gece geldiğimi unutmuş olamam, diye düşündü Menley. Kızın üstünü kim örttü?

Sonra saçmaladığını fark etti. Adam gece kalkmış ve kıza bakmış olmalıydı. Ya da ben gelmişimdir, diye düşündü. Doktorlar geceleri yatarken içmesi için sakinleştirici bir ilaç vermişlerdi ve o yüzden kalktığında kafası epey karışık olurdu.

Bebeği öpmek istedi ama bunu yaptığı takdirde hemen uyanacağını biliyordu. "Seninle sonra görüşürüz, yavrum, önce şöyle sakın bir fincan kahveye ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Merdivenin altında birden kalp atışlarının hızlandığını hissederek durdu. Üzerine bir keder çökmüştü. Hannah'ı da kaybedeceğim, diye bir düşünce takıldı aklına. Hayır! Hayır! Saçma bu, diye söylendi. Böyle bir şeyi düşünmeye ne gerek var?

Mutfağa gidip kahveyi ocağa sürdü. On dakika sonra elinde dumanları rüten fincanıyla pencere önünde durmuş, güneşin Atlantik Okyanusu üzerinde yükselmesini seyrediyordu.

Evin karşısında denizle körfez arasında uzanan Monomoy Sığılığı uzanıyordu. Menley'e burada sayısız gemi battığını söylemişti. Birkaç yıl önce deniz sığ kumsalı aşmıştı.

Adam denize dökülen evlerin yerlerini göstermişti kendisini. Ama Hatıralar Evi her zaman güvenliye olacak kadar geride inşa edilmiştir demişti.

Ufukta daha şimdiden balıkçı tekneleri belirmişti. Pencereyi açıp martıların çığlıklarını dinledi. Sonra gülümseyerek döndü. Eve geleli sadece üç gün olduğu halde artık yerleşmişlerdi. Eğer dekorasyon yapacak olsaydı neleri değiştireceğini düşünerek odaları dolaştı. Gerçek antika mobilya yalnızca büyük yatak odasında vardı. Diğer odalara kiralanmak üzere hazırlanan evlere konulan tipten eşya serpiştirilmişti: ucuz divanlar ve koltuk takımları, formika masalar, elden düşme alınmışa benzeyen abajurlar.

Paley'ler binada önemli onarım yapmışlardı. Çatı yenilenmişti, elektrik tesisatı ve ısıtma sistemi yeniydi. Ama daha pek çok kozmetik düzeltme gerekliydi: yemek odasındaki duvar kağıdının modern deseni insanın gözüne batıyordu, kütüphane ve salonun tavanları da eski yüksekliğine getirilmeliydi. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Önemli olan evin kendisiydi. Restorasyonu tamamlamak zevk olacaktı. Örneğin içiçe iki salon vardı -ev kendisinin olsaydı bunlardan birini çalışma odası yapardı. Çok daha sonraları Hannah ile arkadaşları için güzel bir toplanma yeri de olurdu.

Şöminenin yanındaki duvara gömülü olan rahip dolabı üzerinden elini geçirdi. Bölgeye ilk yerleşenler hakkında anlatılan hikayeleri dinlemişti, eve ziyarete gelen rahibe bir bardak içki ikram edilirdi. Zavallının buna ihtiyacı olurdu herhalde diye düşündü. O günlerde salonlarda pek şömine yakılmazdı. Rahipler herhalde soğuktan donmuş olurlardı.

Cape'in ilk sakinleri genelde büyük şöminenin ısıttığı mutfakta oturlardı. Çocukları mum ışığı altında yemek masası başında derslerini yaparlar, aile uzun kış gecelerini hep birlikte orada geçirirdi.

Menley merdivende ayak sesleri duyunca hole çıktı. Kucağında Hannah olan Adam aşağı iniyordu. "Ağladığını

duymadığımı kim söylemiş?" dedi. Kendinden pek memnun görünüyordu. "Altını değiştirdim, ama çok aç."

Menley uzanıp kızını aldı. "Ver bakayım. Böyle yarım günlük bir bakıcı bulmamız ne iyi oldu, değil mi? Eğer Elaine'in müstakbel üvey kızı söylendiğinin yarısı kadar iyi bir bakıcıysa, şahane bir yaz geçireceğiz demektir."

"Kaçta geliyor?"

"On civarında demişti galiba."

*

Saat tam onda kapı önünde küçük mavi bir araba durdu. Menley ince yapılı, uzun sarı saçları at kuyruğu gibi ardında sallanan Amy'nin yürüyüşünü seyretti. Kızın ellerini blucininin ceplerine sokmasında, omuzlarının kasılmasında saldırgan bir tavır olduğunu düşündü.

Kapıyı açmaya giderken, "Bilemiyorum," diye söylendi.

Adam masaya yaydığı kağıtları üzerinden başını kaldırdı. "Bilemediğin nedir?"

"Şışt!" dedi Menley.

Ancak kız eve girdikten sonra Menley'in o ilk izlenimi kayboldu. Kız kendini tanıttıktan sonra hemen mutfakın bir köşesindeki günlük beşiğinde yatan bebeğin yanına gitti. "Merhaba, Hannah!" dedi. Uzattığı parmağını kızın tutmasını bekledi. "Aferin sana. Çok da güçlüyümsün. Arkadaş olacak mıyız, ha?"

Menley ile Adam bakıştılar. Kızın gösterdiği sevgi gerçek gibiydi. Menley, Amy ile birkaç dakika konuştuktan sonra Elaine'in kızı yeterince övmemiş olduğunu düşündü. Kız on üç yaşından beri bebek bakıcılığı yapıyordu ve en son bir yaşındaki ikizlere bakmıştı. İlerde anaokulu öğretmeni olmayı düşünüyordu.

Amy'nin haftada bir kaç gün öğleden sonraları gelmesine ve dışarı çıkmak istedikleri akşamlar da kalmasına karar verdiler. Böylece Menley yazıları için araştırma zamanı bulmuş olacaktı.

Kız çıkarken Menley, "Elaine'in senden söz etmiş olmasına çok memnun oldum, Amy," dedi. "Senin bana soracağın bir şey var mıydı?"

"Evet... Ben... şey, önemli değil."

"Söyle haydi."

"Gerçekten bir şey yok."

Kız uzaklaşınca Adam, "Bu kız bir şeyden korkuyor," dedi.

10

HENRY SPRAGUE kucağında fotoğraf albümü olduğu halde kanepede oturuyordu. Phoebe yanındaydı. Henry resimleri karısına gösteriyordu. "Çocukları Plymouth Kayasına ilk götürdüğümüz gün çekmiştik bunu. Kayanın altında onlara Amerika'ya ilk gelen öncülerin hikayesini anlatmıştın. O zaman biri altı, diğeri sekiz yaşındaydılar. Ama çok ilgilenmişlerdi. Sen tarihi hep bir serüven hikayesiymiş gibi heyecanlı anlatırdın."

Kadına baktı. Gözlerinde tanıdığını belirten herhangi bir ifade yoktu. Ama kocasını memnun etmek için başını sallıyordu. Güç bir gece geçirmişlerdi. Saat ikide uyandığında Phoebe'nin yatakta olmadığını görmüştü. Evden çıkmış olacağı korkusuyla yaktan fırlamıştı. Kapılara özel kilitler yerleştirmesine karşın geçen hafta mutfak penceresinden çıkmayı başarmıştı. Henry yetiştğinde arabayı çalıştırmak üzereydi.

Dün gece de mutfakta güğümü ocağa koymuş, gazı açmış ama yakmamıştı.

Bir gün önce bakımevinden haber gelmişti. Eylülün birinde bir yer boşalacaktı. "Lütfen karım için ayırın," demişti.

"Ne güzel çocuklar," dedi Phoebe. "Adları nedir?"

"Richard ve Joan."

"Büyüdüler mi?"

"Evet. Richard kırk üç yaşında. Karısı ve oğullarıyla Seattle'de oturuyor. Joan kırk bir yaşında, kocası ve kızıyla Maine'de. Üç torunun var, canım."

"Başka resim görmek istemiyorum. Karnım aç."

Hastalığın etkilerinden biri de beyninin duyularına yanlış mesajlar göndermesiydi. "Daha kahvaltıdan yeni kalktık, Phoebe."

"Hayır, ben kahvaltı etmedim." Kadının sesinde inat vardı.

"Pekala, haydi gidip sana bir şeyler hazırlayalım." Ayağa kalkarlarken kolunu karısının beline doladı. Onun uzun boyu, başını dik tutuşu, vücudundan yayılan o sakın sıcaklıkla hep gurur duymuştu. Eskisi gibi bir tek günümüz daha olsaydı, diye düşündü.

Phoebe bir dilim ekmek yiyip sütünü içerken bir konukları olacağını söyledi. "Nat Coogan adında biri. İş konuşması."

Phoebe'ye Coogan'ın Vivian Carpenter Covey hakkında konuşmaya gelen dedektif olduğunu anlatmaya çalışmanın bir yararı yoktu.

*

Nat, Vivian Carpenter'in evi önünden geçerken binaya dikkatle baktı. Tipik bir Cape eviydi, yıllar boyunca eklene eklene şimdi arsaya yayılmıştı. Odalarının küçük olmasına karşın iyi bakımlı ve değerli bir emlakti. Emlakçı Elaine Atkins'e göre Vivian ve Scott Covey çocuk sahibi olmayı planladıklarından daha büyük bir yer arıyorlardı.

Burası kaç gider acaba, diye düşündü. Oyster Pond'da yaklaşık bir dönüm arazi. Yarım milyon dolar belki de. Vivian her şeyini kocasına bıraktığından Scott Covey'e kalan değerlerden biri de buydu.

Ondan sonraki ev Sprague'lerindi. O da güzel bir yerdi. Herhalde on sekizinci yüzyıl sonlarında yapılmış, gerçek bir eski eserdi. Nat Sprague'lerle tanışmamıştı ama Profesör

Phoebe Sprague'nin Cape Cod Times gazetesine yazdığı makaleleri zevkle okurdu. Kadın eski Cape efsanelerini yazarsa da, son yıllarda yeni bir makalesini görmüş değildi.

Henry Sprague kapıyı açıp polisi içeri aldı, karısıyla tanıştıncı Nat, Phoebe'nin neden yazmadığını hemen anladı. Alzheimer hastalığı diye düşündü ve Henry Sprague'in ağzının kenarındaki çizgileri, gözlerindeki sessiz acıyı fark etti.

Nat kahve teklifini geri çevirdi. "Çok kalmayacağım. Sadece bir iki soru sormak istiyorum, efendim. Vivian Carpen-ter Covey'i ne kadar tanırdınız?"

Henry Sprague herhangi bir şey gizlemek istemiyordu. "Bildığınız gibi Vivian evi üç yıl önce almıştı. Kendimizi tanıştırdık. Karımın iyi olmadığını görüyorsunuz. O sırada sorunu ortaya çıkmaya başlamıştı. Ne yazık ki, Vivian sık sık bize uğramaya başladı. Yemek dersleri alıyor ve hazırladığı yemekleri bize getiriyordu: Karım çok huzursuzlanmaya başlamıştı. Vivian'ın amacı iyiydi, ama sonunda önceden kararlaştırmadığımız takdirde gelmemesini istedim. Vivian çok şeye ihtiyaç duyan bir kadındı."

Nat başını salladı. Bunu başkalarından da duymuştu. "Scott Covey'i ne kadar tanıyorsunuz?"

"Onunla tanışmıştım. Zavallı Vivian'la epey sessiz bir şekilde evlenmişlerdi, ama evde verdikleri davete biz de katılmıştık. Mayıs başlarıydı. Ailesi ve birkaç komşusu ve arkadaşı vardı sadece."

"Scott Covey hakkında ne düşünmüştünüz?"

Henry Sprague doğrudan doğruya bir yanıt vermekten kaçındı. "Vivian çok mutluydu. Onun adına çok sevinmiştim. Scott ona çok bağlı görünüyordu."

"Ondan sonra kendilerini sık sık görmüş müydünüz?"

"Sadece uzaktan. İki günde bir tekneyle çıkarlardı. Kimi zaman onlar da biz de arka bahçede yemek yediğimizde konuşurduk."

"Anlıyorum." Nat, Henry Sprague'nin bir şey sakladığını hissediyordu. "Bay Sprague, Covey'in karısına çok bağlı gö-

ründüğünü söylemiştiniz. Onun karısını gerçekten sevdiği izlenimini edinmiş miydiniz?"

Sprague'nin bu soruyu yanıtlamakta bir sorunu yoktu. "Öyle davranıyordu."

Ama bundan daha fazlası da vardı ve Henry Sprague yine duraksadı. Dedektife haziran sonlarında olan bir şeyden söz ettiği takdirde dedikoduculuk yapmış olacağını hissediyordu. Phoebe'yi berbere bırakmıştı. Vivian da orada saçlarını yaptıırıyordu. Kendisi de vakit geçirmek için bir bira içmek ve televizyonda maç seyretmeye karşıdaki Cheshire barına girmişti.

Scott Covey barda bir taburede oturuyordu. Gözgöze gelince Henry onu selamlamaya gitmişti. Nedenini bilmiyordu ama Covey'in sinirli olduğu izlenimine kapılmıştı. Bir an sonra yirmi beş otuz yaşlarında gösterişli bir kumral kadın içeri girmişti. Scott yerinden fırlamış, "Tina, senin burada ne işin var? Salı öğleden sonraları provan var sanıyordum," demişti.

Kadın da şaşırmış gibi Scott'a bakmış ama sonra hemen kendini toparlamıştı. "Scott, bu ne sürpriz böyle? Bugün provam yok. Çocuklarla ya burada ya da İmpudent Oyster'de buluşacaktık, burada olmadıklarına göre oradadırlar, haydi hoşçakal," demişti.

Kadın gidince Scott Henry'ye Tina'nın Cape Tiyatrosundaki müzikalin korosunda olduğunu söylemişti. "Vivian ile açılış gecesine gittik, sonra da onunla Playhouse Lokantası'nda verilen yemekte konuştuk," diye anlatmıştı.

Henry maçı seyrederken bir bira içip sandviç yemişti. Covey saat iki buçukta, "Viv'in işi artık bitmiştir," diyerek çıkıp gitmişti.

Ama Henry yarım saat sonra Phoebe'yi alırken Covey hâlâ berberin bekleme salonunda karısını bekliyordu. Karısı saçları yapılmış olarak çıktığında Henry Covey'in ona beklemekten hiç sıkılmadığını, Henry ile maç seyredip yemek yediklerini söylediğini duymuştu. Scott'un Tina ile karşılaştı-

ğından söz etmemesinin kasdi olup olmadığını düşünmüştü sonra da.

Belki de kasdi değildi, diye düşündü şimdi. Belki de kendisi için önemsiz olduğundan unutmuştu. Belki de Covey'in o gün sinirli olduğunu sadece hayal etmişti. Dedektifin karşısında oturup dedikodu yapmana hiç gerek yok dedi kendi kendine. Bu konuyu açmak lüzumsuz.

Nat, Henry Sprague'ye kartını uzatırken, Acaba bana söylemediği nedir? diye düşünüyordu.

11

MENLEY, ADAM'ı arabayla Barnstable Havaalanı'na götürdü. Kocasını inerken, "Bugün çok asık suratlısın," dedi.

Adam yüzündeki ifadeyi bir gülümsemeyle değiştirdi. "Kabul ederim. New York'a gidip gelmek istemiyorum. Seninle Hannah'yı bırakmak, Cape'ten ayrılmak istemiyorum."

"Vah zavalılık!" diyen Menley kocasının yüzünü avuçları arasına aldı. "Seni özleyeceğiz." Bir an duraksadı. "Çok esaslı birkaç gün geçirdik, değil mi?"

"Çok güzeldi."

Menley, Adam'ın kravatını düzeltti. "Paçaları kesik blucin ve sandal ayakkabılarla senden daha çok hoşlandığımı söyleyebilirim."

"Ben de. Men, Amy'nin gece yanında kalmasını istemediğinden emin misin?"

"Lütfen, Adam..."

"Tamam, sevgilim. Bu gece seni arayacağım." Adam arka koltuğa uzanıp Hannah'nın ayağına dokundu. "Uslu dur, yavrum," dedi.

Kızı dişsiz ağzıyla kendisine gülücükler gönderirken terminale girip gözden kayboldu.

Menley arabayı havaalanından çıkarttı, 28 numaralı yola girdi. Karşısına bir demiryolu geçidi çıkınca alnında buz gibi terlerin biriktiğini hissetti. Durup iki yana da baktı. Uzaklarda bir yük katarı vardı. Ama hareket etmiyordu. Uyarı ışıkları yanıp sönüyordu. Engeller havaya kalkmıştı. Ama o yine de bir an hareket edemeyerek olduğu yerde kaldı.

Sonunda arkasındaki arabaların sabırsız kornaları harekete geçmesini sağladı. Gaz pedalına bastırdı ayağını. Araba ileri fırladı. O zaman da önündekine çarpmamak için frene basmak zorunda kaldı. Tanrım, n'olur yardım et bana, diye mırıldandı. Arka koltukta sarsılan Hannah ağlamaya başladı.

Menley arabayı bir lokantanın park yerine sokup en uzak noktaya çekti. Sonra arkaya geçip Hannah'yı kucağına aldı ve ana kız birlikte ağladılar.

12

GRAHAM CARPENTER uyuyamıyordu. Evliliklerinin ilk günlerinden beri paylaştıkları iki kişilik yatağın yerini almış olan yatağın kendisine ait olan yanında sessizce yatmaya devam etti. Yirminci evlilik yıllarına yaklaşırlarken her ikisi de daha çok yere ihtiyaçları olduğunu kabul ederek bu değişikliği yapmışlardı. Uzanmak için daha çok yer, daha çok boş zaman, daha çok seyahat etmek. İkinci kızlarının koleje girmesiyle bütün bunlar mümkün olabilmişti.

Bu yatağın geldiği gece birbirlerini şampanya ile kutlamışlardı. Vivian ondan hemen sonra ana rahmine düşmüştü. Graham kimi zaman kızın istenmedik çocuk olduğunu bilip bilmediğini düşünürdü. Kendilerine karşı düşmanlığı ve güvensizliği anasının karnındayken mi başlamıştı?

İlginç bir fikirdi bu. Vivian tatminsiz bir çocuktü, daha sonra sorunlu bir yeni yetme ve güç bir yetişkin olmuştu. Okulda başarısızdı ve "Elimden geleni yapıyorum" davranışını benimsemişti.

Kendisi de buna öfkeyle, "Hayır, elinden geleni yapmıyorsun. Bu sözcüğün anlamını bile bilmezsin sen!" olurdu.

Ablalarının üstün oldukları yatılı okulda Vivian iki kere okuldan uzaklaştırılmış, sonra da atılmıştı. Bir süre uyuşturucuya düşmüş, ama neyseki, devam etmemişti. Anne'ı çok rahatsız eden sürekli bir ihtiyaç içinde olma durumu vardı sonra. Alışverişe gitmek ister, ardından annesinin sözünü dinlemeyi reddederdi.

Koleji bitirmemişti, girdiği işlerin hiç birinde altı aydan fazla kalmamıştı. Yıllar önce annesine anneannesinden ona kalan mirasın otuz yaşından önce kendisine verilmemesi için yalvarmıştı. Ama sonra paranın tümüne yirmi bir yaşında konmuş, o evi satın almış ve ondan sonra da kendileriyle ilişkiyi hemen hemen kesmişti. Mayısta telefon edip de kendilerini evinde verdiği davete çağırdığında tam bir şoka uğramışlardı. Kızları evlenmişti.

Scott Covey hakkında ne söyleyebilirdi ki? Yakışıklı, terbiyeli, akıllı, Vivian'a aşık. Kızı mutlulukla ısıldıyordu. Tek hoş olmayan ses, arkadaşlarından biri evlilik öncesi anlaşmadan söz edince çıkmıştı. Vivian birden alevlenmiş, "Hayır, anlaşma falan yapmadık. Aslında birbirimizin lehine vasiyetname hazırlıyoruz," demişti.

Graham, Scott Covey'in bırakacak nesi olduğunu merak etmişti. Vivian onun özel geliri olduğu hakkında bir şeyler söylemişti. Belki...

Vivian bir kere olsun doğruyu konuşmuştu. Evlendiği gün vasiyetnamesini değiştirmişti ve Scott şimdi Chatham'daki evle birlikte anneannesinden kalan paranın tümünü alacaktı. Ve evleneli sadece on iki hafta olmuştu. On iki hafta!

"Graham."

Graham uzanıp karısının elini tuttu. "Uyanığım."

"Graham, Viv'in cesedinin kötü bir durumda olduğunu biliyorum. Ya sağ eli nasıldı?"

"Bilmiyorum, canım. Neden sordun?"

"Kimse zümrüt yüzüğü hakkında bir şey söylemedi. Belki de eli kopmuştu. Ama kopmamışsa yüzük Scott'ta olabilir. Onu geri isterdim. O yüzük hep ailemizde olmuştur, onu başka bir kadının takmasını istemem."

"Öğrenirim, canım."

"Graham, neden Vivian'la aram iyi değildi? Nerede yanlış yapmıştım?"

Graham karısının elini sıktı. Verebileceği bir yanıt yoktu.

*

O gün Anne'la golf oynadılar. Bu ikisi için de fiziki ve ruhsal tedaviydi. Saat beşte eve dönüp duşlarını aldılar, Graham birer kokteyl hazırladı. "Anne, sen giyinirken Scott'u aradım," dedi. "Telesekreterinde bir mesaj vardı. Teknedeymiş ve saat altı sularında dönecekmiş. Ona uğrayıp yüzüğü soralım. Sonra da yemeğe gideriz." Durakladı. "Yani ikimiz gideriz."

"Yüzük ondaysa vermemeye hakkı var. Vivian'ın eşyaları onun oldu."

"Eğer yüzük ondaysa değerini verip satın almayı teklif ederiz. Eğer fazlasını isterse onu da veririz."

Graham Carpenter'in ağzı ince bir çizgiye dönüştü. Bu isteğe Scott'un göstereceği tepki, ruhunu boğan o kuşkuyu giderecek ya da doğrulayacaktı.

13

MENLEY ile Hannah Chatham'a vardıklarında saat beş buçuktu. Otoparktan çıktıktan sonra Menley bir kere daha geçmişti demiryolu geçidinden. Sonra bir tur atmış, üçüncü kere geçmişti. Bir daha araba sürerken paniğe kapılmak yok, diye söz verdi kendi kendine. Paniğe kapılmak Hannah'yı tehlikeye atmak demektir.

Güneş gökte hâlâ yükseklerdeydi ve Menley evin çevresini saran sıcaklık içinde mutlu olduğunu hissetti. Kapının üstündeki yelpaze biçimli renkli camdan meşe döşeme tah-talarına renklerden bir gökkuşağı düşmüştü.

Hannah'yı kucaklayarak ön cama gidip denize baktı. Ev ilk yapıldığında genç gelin acaba yoldan dönen kocasının ge-misini buradan gözlemiş miydi? Yoksa aşığıyla oynamakla mı meşguldü?

Hannah huzursuzlanıyordu. "Anladık, yemek zamanı," dedi Menley. Hannah'yı emzirmek isterdi. Ama o travma sonrası stres semptomları başladığında doktor sakinleştirici ilaç vermiş ve emzirmesine izin vermemişti. "Sakinleştiriciye senin ihtiyacın var, bebeğin değil," demişti.

*

Menley saat yedide Hannah'yı bu kere bir uyku tulu-muna sokup yatağına yatırdı. Çevresine bakınca battaniye-nin katlanmış olarak yatağın üzerinde durduğunu gördü. Bir kere daha huzursuzca baktı sonra. Adam'a gece bebeğin üs-tünü örtüp örtmediğini sormuştu. Adam örtmemiş olduğunu söylemiş ve neden sorduğunu merak etmişti.

Menley de, "O zaman burada evde olduğu kadar tepin-miyor herhalde, belki de deniz havası uykularını rahatlattı," demişti.

Adam bunu sormasının başka bir amacı olduğunu anla-mamıştı.

Menley bebeğin odası önünde duraksadı. Koridor ışığını açık bırakmanın bir anlamı yoktu. Hava aydınlıktı henüz. Ama her nedense daha sonra yukarı çıktığında sadece bir ge-ce ışığıyla karşılaşmaktan çekiniyordu.

Akşamını nasıl geçireceğini planlamıştı. Buzdolabında taze domates vardı. Soslu bir makarna ve bir de kıvırcık sala-ta yapacaktı. Buzdolabında yarım ekmek de vardı.

Yemeğimi yerken kitabım için not almaya başlarım, di-ye düşündü.

Chatham'da geçirdiği birkaç gün hikayeyi nasıl ele alacağı konusunda kendisine bir iki fikir vermişti. Adam'ın yokluğunda uzun ve sakın bir gece geçirerek bunları bir sıraya sokacaktı.

SCOTT gününü Viv'in Oyuncağı'nda geçirmişti. Sekiz metrelik motorlu tekne çok iyi durumdaydı. Vivian onun yerine bir yelkenli yat almayı düşünmüştü. "Artık kaptanlığını sen yapacağına göre ciddi bir tekne alma zamanı gelmedi mi?" diyordu.

Onca plan! Onca hayal! Scott Vivian'la o son günden sonra bir daha dalmamıştı. Bugün bir süre balık tutmuş, istakoz sepetlerini kontrol etmiş, birer kiloluk iki tane bulmuş, sonra dalgıç giysilerini giyip bir süre dalmıştı.

Tekneyi marinaya bıraktıktan sonra saat beş buçukta evine döndü ve istakozlardan ikisini alıp komşuya gitti. Kapıyı Henry Sprague açtı.

"Bay Sprague, bize geldiğinde karınızın istakoz sevdiğini görmüştüm. Bugün birkaç tane yakaladım, size de getireyim diye düşündüm."

"Çok teşekkür ederim," dedi Henry. "İçeri buyurmaz mısınız?"

"Gelmeyeyim. Siz afiyetle yersiniz. Bayan Sprague nasıl?"

"Hep aynı. Bir merhaba demek ister miydiniz? İşte kendisi de geldi zaten."

Karısı koridordan gelirken arkasına döndü. "Phoebe, bak Scott sana istakoz getirmiş."

Phoebe Sprague gözleri irileşerek Scott Covey'e baktı. "O kadın neden o kadar çok ağlıyor?" diye sordu. "İyileşti mi şimdi?"

"Kimse ağlamıyordu, canım," dedi Henry Sprague. Kolunu kadının omzuna attı.

Phoebe geriledi. "Bana bak!" diye bağırdı. "Evimde bir kadın var diyorum ve sen bana inanmıyorsun. Gel sen, bak." Scott'un kolunu tutup aynanın önüne çekti. Aynada üçünün de görüntüsü vardı. "Bak şu kadına." Uzanıp kendi aksine dokundu. "Kadın evimde yaşıyor ve o bana inanmıyor.

Phoebe Sprague'un bu saçmalamasından etkilenen Scott evine düşünceler içinde döndü. Kalan istakozlardan birini kendisine haşlayacaktı ama iştahının olmadığını fark etti. Bir içki hazırladı, telesekreteri kontrol etti. İki mesaj vardı: Elaine Atkins telefon etmişti. Evi satışta bırakmak istiyor muydu? Bir müşteri vardı. Diğeri de Vivian'ın babasındandı. Bir konuyu konuşmak üzere karısıyla saat altı buçukta geleceklerdi. Konuşmaları sadece birkaç dakika sürecekti.

Ne konusunda acaba? diye düşündü Scott. Saatine baktı: altıyı on geçiyordu. İçkiyi bırakıp hemen bir duş alıp giyindi. Zil çaldığında saçlarını tarıyordu.

Cesedin bulunmasından bu yana Anne Carpenter kızının evine ilk kez geliyordu. Ne aradığını bilemeyerek gözleriyle oturma odasını taradı. Vivian'ın evi aldığı üç yıldan bu yana sadece bir iki kere gelmişti ve her şey eskisi gibi görünüyordu. Vivian yatak odası mobilyasını değiştirmişti ama oturma odasını hemen hemen bulduğu gibi bırakmıştı.

Scott bir içki içmeleri için ısrar etti. "Şimdi hazırladım," dedi. "Lütfen birer kadeh alın. Kimseyle görüşmek istemiyordum ama sizi gördüğüme çok memnun oldum.

Anne istemeye istemeye damadının gerçekten kederli görüldüğünü kabul zorunda kaldı. Sarı saçları, bronz teni, kestane rengi gözleriyle gerçekten yakışıklıydı ve Vivian'ın ona aşık olmasını anlayabiliyordu. Ama o Vivian'da parasının dışında ne görmüştü? Anne kendi sorusu karşısında irkildi. Bir anne için ne korkunç bir düşünce, diye kendini azarladı.

"Gelecek için planların nedir, Scott?" diye sordu Graham Carpenter.

"Herhangi bir planım yok. Hâlâ bütün bunların kötü bir rüya olduğunu düşünüyorum. Gerçeklerle yüzyüze gelemedim henüz. Viv ile daha büyük bir ev aradığımızı biliyorsunuz. Yukarıdaki yatak odaları gerçekten küçük, bir çocuğumuz olunca yatılı bir yardımcı almayı düşünmüştük. Çocuğa vereceğimiz adı bile kararlaştırmıştık: oğlan olursa Graham, kız olursa Anne. Kendinin sizler için büyük bir düşkünlüğü olduğunu ve kendini size bağışlatmak istediğini söylerdi. Kabahatin sizde değil, kendinde olduğuna inanıyordu."

Anne'in boğazına bir yumru takılmıştı. Kocasının ağzının gerildiğini fark etti. "Çok çatıştık," dedi. "Bazen böyle olur ve bir ana-baba olarak bunun değişeceğini umarsın. Viv'in değişmek istediğine gerçekten sevindim. Biz de bunu istiyorduk zaten."

Telefon çaldı. Scott ayağa fırladı. "Her kimse, sonra arayacağımı söylerim," dedi.

Bir an sonra Anne kocasının kadehini alıp koridordan tuvalete gittiğini gördü. Graham Scott döndüğü sırada geri geldi.

"Viskiye biraz su katmak istemiştin," dedi.

"Mutfaktan buzlu su alabilirdiniz. Özel bir telefon değildi. Emlakçı yarın bir müşteri getirip getiremeyeceğini soruyordu. Ona evin artık satılık olmadığını söyledim."

"Scott, sana bir şey sormak istiyoruz." Graham Carpenter'in duygularını kontrol altında tutmak istediği belli oluyordu. "Vivian'ın parmağından çıkarmadığı bir zümrüt yüzük vardı. Kuşaklar boyunca annesinin ailesinde bulunan bir mücevherdi. Yüzük sende mi?"

"Hayır."

"Cesedi sen teşhis ettin. Viv parmağından hiç çıkarmazdı. Cesedi bulunduğu zaman parmağında değil miydi?"

Scott bakışlarını kaçırdı. "Bay Carpenter, sizin ve Bayan Carpenter'in cesedi görmemiş olduğunuz için şükrediyorum. Deniz canlılarının saldırısına uğradığından teşhis edilecek fazla bir şey kalmamıştı. Ama yüzük bende olsaydı hemen size verirdim. Onun bir aile yadigarı olduğunu biliyordum. Vi-

vian'ın istediğini başka şeyi var mı? Giysileri ablalarına uyar mı?"

Anne irkildi. "Hayır.. hayır."

Carpenter'ler aynı anda kalktılar. "Scott, seni yakında yemeğe çağıracağız," dedi Anne.

"Lütfen. Birbirimizi daha iyi tanımış olmamızı isterdim."

"Eğer sence bir sakıncası yoksa belki bize Vivian'ın bir iki fotoğrafını verirsin."

"Elbette."

Arabaya döndüklerinde Anne kocasına döndü. "Graham, sen viskine asla su katmazdın. Ne yapıyordun orada?"

"Yatak odasına bakmak istedim. Anne, oturma odasında Vivian'ın bir tek resminin bile bulunmadığına dikkat ettin mi? Yatak odasında da yok. O evde kızımızdan hiçbir iz olmadığına iddiaya girerim. Covey'den hoşlanmıyorum ve ona güvenmiyorum. Sahtekârın biri o. Tahmin ettiğimden çok daha fazla şey biliyor ve ben bu işin gerçeğini öğrenmeye kararlıyım."

15

KÜTÜPHANEYE bir bilgisayar, bir yazıcı ve bir de faks makinesi yerleştirmişlerdi. Bilgisayarla yazıcı büyük yer kaplıyorsa da, Menley bütün zamanını çalışmakla geçirmeyeceğinden kalan yer kendilerine yeterdi. Adam portatif daktilosunu her yerde kullanabilirdi.

Adam, Menley'in kendisine bilgisayar kullanmasını öğrenmesi için gösterdiği çabaya o güne kadar başarıyla direnebilmişti. Menley de golf öğrenmemekte aynı derecede inatçı davranmıştı.

Menley mutfaktaki büyük masanın başında çalışırken bunu hatırlayınca gülümsedi. Evde sadece bebekle yalnızken kocaman şöminesi ve ocağıyla, havada sarmısaklı ekmek kokusu olan bu odada çalışmak daha keyifliydi. Bu gece not

alacaktı. David'in Dar Ülkedeki Serüvenleri diye yazarken, "Haydi bakalım," diye söylendi. Bu işi yapıyor olması öylesine inanılmaz bir şeydi ki.

Kolejden sonra Travel Times dergisinde bir işe girmişti. Bir yazar olmak istediğini biliyordu ama ne yazarı olacağına emin değildi. Annesi sanat üzerinde yoğunlaşmasını istemiş, ama Menley bunu pek kendisine göre bulmamıştı.

Derginin yazı işleri müdürü Hong Kong'da bir otelin açılışına katılmasını isteyince beklediği fırsatı bulmuştu. Yazısı hemen hemen hiç değiştirilmeden kabul edilmişti. Menley bunun üzerine yaptığı otelin suluboya resmini göstermişti. Dergi, yazıyı resimleriyle sunmuş ve Menley yirmi iki yaşında turizm editörü olmuştu.

Çağdaş bir çocuk olan David'in geçmişe dönüp başka bir yüzyılın çocuğu olarak serüvenler yaşadığı 'dün ve bugün' konulu bir dizi çocuk kitabı fikri daha sonra doğmuştu. Şimdiye kadar yazıları ve resimleriyle dört tane yazmıştı. Bunlar New York, Londra, Paris ve San Fransisco'da yer almış serüvenlerdi ve hemen popüler olmuştu.

Adam'ın Cape hakkında anlattığı hikayeler yüzünden ilk kitabını bu çevreye oturtmak istemişti. Amerika'ya ilk gelen Öncüler zamanında Cape'te geçecekti serüven; kızılderi-liler Cape'e Dar Ülke adını vermişlerdi.

Birkaç gün önce Chatham'daki kütüphaneye gidip yörenin eski tarihi hakkında kitaplar almıştı. Sonra Hatıralar Evi'nin kütüphanesinde bir dolapta bazı tozlu kitaplar bulmuştu. Bu gece onları okuyacaktı. Çok geçmeden araştırmalarının içine keyifle dalıverdi.

*

Saat sekizde telefon çaldı. "Bayan Nichols?"

Menley sesi tanımamıştı. "Evet," dedi.

"Bayan Nichols, ben Scott Covey'im. Numaranızı Elaine Atkins verdi. Bay Nichols evde mi?"

Scott Covey! Menley bu adı tanımıştı. "Kocam evde de-

ğil, yarın dönecek," dedi. "Yarın öğleden sonra ararsanız dönmüş olur."

"Teşekkür ederim, rahatsız ettim."

"Rica ederim. Karınız için çok üzüldüm."

"Korkunç bir şeydi. Kocanızın bana yardım edeceğini umarım. Viv'i kaybetmek yetmezmiş gibi şimdi de polis olay bir kaza değilmiş gibi davranmaya başladı."

*

Birkaç dakika sonra telefon eden Adam'ın sesi epey yorgundu. "Kurt Potter'in ailesi Susan'ı cezaevine göndermeye kararlı. Kadının kendini savunurken öldürdüğünü biliyorlar, ama bunu kabul etmek uyarı işaretlerini gözardı ettiklerini itiraf olur."

Menley kocasının çok yorgun olduğunu hissediyordu. Üç günlük tatilden sonra işe dönmüştü. Scott Covey'in isteğini iletmeye gönlü razı olmadı. Yarın döndüğünde söylerdi artık. Polisin feci bir kazayı soruşturmasının ne demek olduğunu kendisinden iyi bilen olamazdı.

Kocasına kendisinin de Hannah'nın da iyi olduğunu, onu özlediklerini ve yeni kitabın araştırmasına başladığını söyledi.

Ancak önce Scott Covey, sonra Adam'la konuşma dikkatini dağıtmıştı, saat dokuzda ışıkları söndürüp yukarı çıktı.

Hannah'yı kontrol ederken odada bir küf kokusu sezindi. Nereden geliyor olabilirdi? Camı bir karış daha açtı. Odaya tuzlu bir deniz esintisi doldu. Bu daha iyi, diye düşündü.

Uyku kolay gelmedi. O günkü demiryolu geçidi feci kazanın canlı anılarını yeniden gözlerinin önüne getirmişti. Bu kere o günkü sinyal ışığını düşündü. O yana baktığından emindi -otomatik olarak yaptığı bir şeydi bu- ama güneş o kadar parlaktı ki, yanıp sönmekte olduğunu fark edememişti. Olup biteni ilk olarak titreşimlerden hissetmişti. Sonra da trenin tiz düdüğünü duymuştu.

Birden boğazı kurudu, dudaklarından kan çekildi. Ama bu kere hiç olmazsa titremeye ya da terlemeye başlamadı. Sonra da huzursuz bir uykuya daldı.

Saat ikide birden yatağın içinde doğruluverdi. Bebek ağlıyordu ve evin içinde yaklaşan bir trenin gümbürtüsü yankılanmaktaydı.

5 Ağustos

16

ADAM NICHOLS bir şeylerin aksi gittiği duygusunu üzerinden atamıyordu. Çok huzursuz uyumuştı ve her uyanıldığında hatırlayamadığı sıkıcı bir rüya gördüğünü hissediyordu.

Saat altıda Doğu Nehri üzerinde güneş doğarken kalktı, kahvesini yapıp balkona çıktı. Saat yedi buçuk olmasını bekliyordu. Menley'e ancak o zaman telefon edebilirdi. Bebek artık yediye kadar uyuduğu için Hannah ile Menley'i düşününce yüzünde bir gülümseme belirdi. Kendi ailesi. Hannah'nın doğumunun mucizesi. Bobby'yi kaybetmenin acısı en sonunda ikisinde de hafiflemeye başlamıştı. Bir yıl önce bu günlerde Cape'de yapayalnızdı ve evliliklerinin yıkıldığına emindi. Bir evlilik danışmanıya konuşmuş, bir çocuğun ölümünün genellikle evliliğin sonu olduğunu öğrenmişti. Danışman duyulan acı yüzünden kimi zaman karı kocanın aynı çatı altında barınamadıklarını anlatmıştı.

Adam her ikisinin de yeni bir başlangıç yapmalarının daha doğru olacağını düşünmeye bile başlamıştı. Sonra Menley telefon etmişti ve Adam da evliliklerinin devamını şiddetle arzuladığını anlamıştı.

Menley'in hamileliği olaysız geçmişti. Doğumda yanında bulunmuştu. Çok ıstırap çekmişti Menley. Ondan sonra

başka bir odadan gelen bir kadın çılgılığı duymuşlardı. Bu olay Menley'de dramatik bir değişiklik yaratmıştı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. O iri mavi gözler daha irileşmiş, gözlelerini elleriyle örtmüştü. Titreyip hıçkırırken, "Hayır... hayır... lütfen bana yardım et," diye bağırıyordu. Vücudundaki gerilim, kasılmaları artırıyor, doğumu güçleştiriyordu.

Hannah doğup da doktor kızı Menley'in kolları arasına yerleştirdiğinde güdüşel bir hareketle bebeği itmişti. "Bobby'yi istiyorum," diye hıçkırarak, "Bobby'yi istiyorum."

Adam bebeği almış boynuna yaslayarak, sanki bebek Menley'in sözlerini anlayabilirmiş gibi, "Bir şey yok, Hannah. Seni seviyoruz, Hannah," diye fısıldamıştı.

Menley daha sonra, "Onu bana verdikleri an kazadan hemen sonra Bobby'yi kucaklıyor gibi oldum," diye anlatmıştı. "Kaza anında gerçekten ne hissettiğimi ancak o anda anlamıştım."

İşte bu, doktorların travma sonrası stres bozukluğu dedikleri şeydi. İlk ay çok güç olmuştu. Hannah sancısı olan bir bebektir ve saatlerce ağlardı. Evde yatılı kalan hemşire bir gün sokağa çıktığı sırada bebek ağlamaya başlamıştı. Adam eve geldiğinde Menley'in beşiğin yanında oturmuş, elleriyle kulaklarını kapatmış olarak titrerken bulmuştu. Ancak masasında yapılan bir değişiklik kızın düzelmesini sağlamış ve Menley'in o nöbetleri önemli ölçüde azalmıştı.

Onu bu kadar erken yalnız bırakmamalıydım, diye düşündü Adam. En azından bakıcı kızın kalması için ısrar etmeliydim.

Saat yedide daha fazla dayanamayıp Cape'e telefon etti.

Menley'in sesi birden içini rahatlattı. "Hanımefendi seni erken mi kaldırdı yoksa?" diye sordu.

"Biraz. Sabahı çok seviyoruz."

Menley'in sesinde bir şey vardı. Adam dudaklarına kadar yükselen Sen iyi misin? sorusunu yuttu.

"Saat dört uçağıyla geleceğim," dedi. "Amy'yi çağırırsan yemeğe çıkarız."

Duraksama. Ne vardı ki? Ama Menley sonra, "Çok iyi olur," dedi.

"Neyin var, canım?"

"Hiç. Seni özledik."

Adam telefonu kapatınca havayollarını arayıp daha erken bir uçak olup olmadığını sordu. Mahkemede işi öğle saatinde bitecekti. Bir buçuk uçağına yetişebilirdi. Bir aksilik vardı ve bunun en kötü yanı da Menley'in ne olduğunu kendisine söylemeyeceğiydi.

ELAINE ATKINS'in emlak bürosu Chatham'ın ana caddesindeydi. Satılık veya kiralık evlerin fotoğraflarını yerleştirdiği vitrine bakan insanları görünce, bütün iş yerdeymiş diye düşündü. Buraya taşındığından bu yana, geçerken uğrayan müşteri sayısında büyük bir artış olmuştu.

Bu yaz yeni bir yönteme başvurmuştu. İyi yerlerde olan evlerin havadan fotoğraflarını çekirtmişti. Bunlardan biri de Hatıralar Evi'ydi. Bu sabah saat onda işe geldiğinde yardımcısı Marge Salem evi iki kişinin sorduğunu söyledi.

"O hava fotoğrafı çok işe yaradı. Nichols'lardan evi gösterme onayı almadan evi kiralamamız doğru muydu sen-ce?"

"Bu gerekliydi," dedi Elaine. "Adam Nichols kiraladığı evde müstakbel alıcıların dolaşmasından hiç hoşlanmaz ve bunun için de büyük para ödedi. Ama bence bir kaybımız yok. Sonunda evi onlar alacaklar sanırım."

"Ben onun Harwich Port'a yerleşmek isteyeceğini sanırdım. Ailesi oralıdır ve yazları hep orada geçirmişlerdir."

"Evet ama Adam oldum olası Chatham'ı sever. Ve kelep bir yer gördüğünde de kaçırmaz. Kiracılıktan değil, mal sahipliğinden hoşlanan bir insandır. Annesi sattığında baba evini almadığına pişman oldu sanırım. Karısı burada mutlu

olursa bir müşteri kazandık demektir." Elaine Marge'a bakıp gülümsedi. "O satın almazsa, Scott Covey evden çok hoşlanıyor. Belki de işleri yoluna girince yine piyasaya çıkacaktır. Vivian'ın eski evinde kalmak istemeyecektir."

Marge'ın yüzünde ciddi bir ifade belirdi. Elli yaşındaki kadın yaz başında Elaine'in yanında çalışmaya başlamış ve emlakçılıktan hoşlandığını görmüştü. Dedikoduyu da çok severdi. "Scott Covey hakkında çok söylenti var," dedi.

Elaine elini sallayarak sabırsızlığını belirtti. "Zavallıyı neden rahat bırakmıyorlar ki? Vivian o mirasa konmasaydı herkes onun acısını paylaşmaya koşacaktı. Bu bölgenin insanları böyledir işte. Prensip olarak aile parasının bir yabancının eline geçmesinden hoşlanmazlar."

"Tanrı bilir ya, doğru söylüyorsun."

Kapı üzerindeki çingırağın çalmasıyla işler başladı ve öğleye kadar da hiç durmadı. Elaine saat birde kalkıp tuvalete gitti, dudağının boyasını tazelemiş ve saçlarını taramış olarak döndü.

Marge üzerindeki beyaz keten elbisenin güneşten yamış kol ve bacaklarıyla çok uyumlu olduğu patronuna baktı. Sarı saçları bir bantla başının gerisine atılmıştı. "Çok esaslı görünüyorsun," dedi. "Nişanlanmak sana çok yaraştı."

Elaine iri bir pırlantanın parladığı yüzük parmağına baktı. "Haklısın. John'la öğle yemeği için İmpudent Oyster'de buluşacağım. Sen nöbete geç bakalım."

Elaine bir saat sonra döndüğünde Marge, "Çok arayan oldu," dedi. "En ilginç de baştaki sanırım."

Arayan Dedektif Nat Coogan'dı. Bayan Atkins'le mümkün olan ilk fırsatta görüşmek istiyordu.

SAAT öğleye yaklaşırken Menley kendisini uyandıran o korkunç şeyin bir rüya olduğuna inanmaya başlamıştı. Hannah'yı kolları arasında tutarak yamacın kenarına kadar yürüdü. Göğün mavisi hafif hafif kıyıya çarpan denizde yansıyor-du. Sular çekilmiş olduğundan upuzun kumsalda kimseler yoktu.

Deniz olmasa bile çok güzel bir yer diye düşündü araziye bakarken. Evin terk edilmiş olduğu yıllar boyunca ağaçlar gelişigüzel büyümüşlerdi. Burasının sonbaharı da çok güzel olacaktı.

Kendisi üç, ağabeyi Jack on bir yaşındayken ölmüştü babası. Annesi öğrenim evden daha önemlidir diye düşünmüştü ve Bellevue Hastanesi'nde, başhemşire olarak çalışıp kazandığı parayı da evin satışından aldığı paraya ekleyerek her iki çocuğunu da Georgetown Üniversitesi'ne göndermişti. Annesi hâlâ o eski dört odalı dairelerinde oturuyordu.

Menley oldum olası böyle bir evde yaşamak istemişti. Küçük bir kızken hep bir gün sahip olacağı evin resimlerini çizirdi. Adam ile Rye'da aldıkları ev için o kadar çok planı vardı ki. Ama Bobby öldükten sonra orada fazla kalamamıştı. "Bizim için en iyisi Manhattan," dedi Hannah'ya. "Baban işinden on dakikada dönebilir. Anneannen çocuk bakmaya bayılır ve ben de bir kent çocuğuyum. Ama babanın ailesi hep Cape'de yaşamış. Buraya ilk yerleşenlerdenmişler. Bu evde, yazı ve uzun tatilleri geçirmek çok hoş olur. Ne dersin, ha?"

Bebek başını çevirdi ve ikisi birden dönüp arkalarına baktılar. "Daha çok işimiz var," dedi Menley. "Ama evi eski haline dönüştürmek zevkli olacak doğrusu. İkimizin burada tek başımıza olmamız yüzünden o rüya öyle gerçek gibi geldi, değil mi?"

Hannah huzursuzca kıpırdandı. "Tamam, yorulmaya başladın sanırım," dedi Menley. Eve doğru yürürken durup

bir daha baktı eve. "Çok hoş koruyucu bir havası var, değil mi?"

Birden içinde bir umudun doğduğunu hissetti. Adam öğleden sonra gelecekti ve tatilleri yeniden başlayacaktı. Ama...

Ama bir de Adam, Scott Covey'in savunmasını üstlenirse, diye düşündü. Adam hiçbir şeyi yarım bırakmaz. Bu da zamanının çoğunu alacaktır. Ancak yine de onu savunacağını umarım. Bobby'nin cenazesinin kaldırılmasından iki hafta sonra duyduğu dehşeti hatırladı. Adam'a bir telefon gelmişti. Savcı yardımcısı, Menley'i dikkatsiz araba kullanmakla suçlamayı düşünmekteydi.

"İki kere fazla süratten ceza aldığını söyledi. Uyarı işaretini bilerek görmezlikten geldiğini, amacının trenle yarış etmek olduğunu ispat edebileceğini söylüyor, ama sakın üzülme hiçbir şey yapamaz," demişti Adam. Adam o geçitteki kazaların listesini çıkarınca savcı geri adım atmak zorunda kalmıştı.

Elaine Scott Covey'e bu kadar sert davranılmasının nedeninin bazı insanların fırtınayı bilmesi gerektiğini düşünmeleri olduğunu anlatmıştı.

Tatilimizi aksatsa da umurumda değil, diye düşündü Menley. Covey'in de benim gibi yardıma ihtiyacı var.

19

CARPENTER'lerin Osterville'deki yazlık evleri yoldan görülmezdi. Dedektif Nat Coogan bahçe kapısından geçip geniş yolda ilerlerken bakımlı çimleri ve tarhları gördü. Gerektiği gibi etkilendim, diye düşündü. Çok, pek çok, ama eski para. Gösteriş yok.

Evin önünde arabadan indi. Önü verandalı eski bir Victoria eviydi. Boyanmamış ahşap kısımlar hava koşullarından

yumuşak bir gri renge dönüşmüşlerse de camlar ve pencereler öğleden sonra güneşinde bembeyaz karlar gibi parlıyorlardı.

Nat o sabah randevu almak için telefon ettiğinde Vivian Carpenter'in babasının kendisini görmek için gösterdiği aceleciliğe şaşırmişti.

"Bugün gelmek ister miydiniz, Dedektif Coogan? Bu öğleden sonra golf oynamak istiyorduk ama onun için zamanımız çok."

Nat'ın beklediği tepki değildi bu. Carpenterler kolay erişilebilir insanlar olarak ün yapmış değillerdi. Buz gibi bir karşılık, ne hakkında görüşmek istediğini öğrenme talebiyle karşılaşacağını tahmin etmişti.

İlginç, diye düşündü.

Bir hizmetçi kız kendisini evin arkasındaki verandaya götürdü. Graham ve Anne Carpenter parlak kumaş minderli hasır koltuklarda oturmuşlar, buzlu çay içiyorlardı. Nat cenaze töreninde onların soğuk insanlar oldukları izlenimini edinmişti. Önündeki çifte bakınca ne kadar yanıltmış olduğunu fark etti.

Karı koca kendisini sakinlikle karşıladılar, buzlu çay veya istediği başka bir içeceği teklif ettiler. Dedektifin hiçbir şey almaması üzerine Graham Carpenter hemen konuya girdi. "Buraya başsağlığı dilemeye gelmediniz herhalde Bay Coogan."

Nat dik arkalıklı bir iskemle seçmişti. Ellerini bitıştirmiş olarak öne eğildi ki, meslektaşları bunun bir iz peşinde olduğu zaman bilinçsizce takındığı tavır olduğunu bilirlerdi. "Başınız sağ olsun, ama haklısınız, Bay Carpenter. Bunun için gelmedim. Çok açık konuşacağım. Kızınızın ölümünün kaza olduğuna pek inanasım gelmiyor ve bu konuda içim rahat edene kadar pek çok kimseyle konuşup pek çok soru soracağım."

Karı kocaya elektrikli bir tel değdirmişti sanki. Yüzlerindeki bıkkınlık ifadesi birden kayboldu. Graham Carpenter karısına baktı. "Sana söylemiştim, Anne..."

Kadın başını salladı. "Ben inanmak istememiştim..."

"İnanmak istemediğiniz şey neydi, Bayan Carpenter?" diye Nat hemen atıldı.

İkisi de damatlarından kuşkulanma nedenlerini anlattılar ama Coogan bunları düş kırıcı buldu. "Evde kızınızın bir resmine rastlamamış olma durumundaki duygularınızı anlıyorum," dedi. "Ama benim deneyimlerime göre insanlar bu tür bir faciaya çeşitli tepkiler gösterirler. Bazıları kaybettikleri sevdiklerinin bütün resimlerini ortaya saçarken bazıları resimleri ve diğer anı eşyalarını saklar veya imha ederler, ölen kişinin elbiselerini dağıtırlar, arabasını satarlar ve hatta evlerini değiştirirler. Sanki ölen kişiyi hatırlatacak bir şey olmanınca acılarını daha kolay unutacaklarını sanırlar."

Nat başka bir yola başvurdu. "Scott Covey'i ilk kez kızınız kendisiyle evlendikten sonra gördünüz. Bir yabancı olduğu için kaygılanmış olmalısınız. Acaba geçmişini araştırmış mıydınız?"

Graham Carpenter başını salladı. "Evet. Pek kapsamlı bir araştırma değilse de, bize söyledikleri gerçektir. Ohio'da Columbus'ta doğup büyümüştü. Babası ve üvey annesi California'ya göçmüşlerdi. Kansas Üniversitesi'ne devam etmiş, ama mezun olamamıştı. Bir ara oyunculuk yapmış ama fazla başarılı olmamış, bir iki küçük tiyatro grubunun menacerliğini yapmıştı. Vivian'la da öyle tanışmışlardı." Neşesizce gülmüştü. "Vivian onun özel bir geliri olduğunu ima etmişti ama bunu bizi rahat ettirmek için uydurduğunu tahmin ediyorum."

"Anlıyorum." Nat ayağa kalktı. "Size karşı dürüst davranacağım. Şimdiye kadar bütün duyduklarım uyumlu görünüyor. Kızınız Covey'e aşıktı ve o da kızınızı seviyormuş gibi davranıyordu. Hawaî'ye gitmeyi planlıyorlardı, kızınız birkaç kişiye oraya gidene kadar iyi bir dalıcı olmaya karar verdiğini söylemişti. Kocasıyla birlikte yapmak istiyordu her şeyi. Scott çok iyi bir yüzücüydü ama kızınızla tanışmaya kadar hiç tekne kullanmamıştı. Fırtına gece yarısına kadar bek-

lenmiyordu. Deneyimli olan kızınızdı ve hava raporlarını izlemek için telsizi açması gerektiğini bilen oydu."

"Yani soruşturmadan vaz mı geçiyorsunuz?" diye sordu Carpenter.

"Hayır. Ama bu, Vivian'ın zengin bir genç kadın olduğu ve kısa bir süre önce evlendikleri dışında elde bir şey olmadığını göstermektedir."

"Anlıyorum. Bunu bizimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Sizi kapıya kadar geçireyim."

Verandanın kapısına vardıklarında Anne Carpenter arka-larından seslendi. "Bay Coogan."

Hem Nat hem de Graham Carpenter döndüler.

"Bir şey var. Kızımın cesedinin suda kaldığı süre ve deniz canlıları nedeniyle çok berbat bir durumda olduğunu..."

"Korkarım bu doğruydı," dedi Nat.

"Anne, neden kendine işkence ediyorsun?" dedi kocası.

"Hayır, dinleyin beni. Bay Coogan, kızımın sağ elinin parmakları var mıydı, yok muydu?"

Nat duraksadı. "Bir el çok hasarlıydı. Diğeri değildi. Kötü durumda olanın sağ el olduğunu sanıyorum ama emin olmak için otopsi fotoğraflarına bakmam gerek. Neden sordunuz?"

"Çünkü kızım sağ elinin yüzük parmağına çok değerli bir zümrüt yüzük takardı. Annemin yüzüğü kendisine verdiği günden sonra hiç çıkarmamıştı. Aile yadigarı olduğu ve bulunmuşsa geri istediğimiz için Scott'a sorduk. Ama o bize elin hasarlı olduğunu ve yüzüğün kaybolduğunu söyledi."

"Sizi bir saate kadar arayıp bildiririm," dedi Nat.

Nat bürosuna dönünce otopsi resimlerini inceleyip Carpenter'leri aradı.

On parmak ucu da eksikti. Sol elde yüzük parmağında nişan yüzüğü duruyordu. Ama sağ elin yüzük parmağı berbat durumdaydı, et kemiklerine kadar yenmişti. Nat bunun nedenini merak etti.

Zümrüt yüzükten eser yoktu.

Carpenter'lere telefon ettiğinde bir sonuca varmamaya

dikkat etti. Kızlarının sağ elinin çok hasarlı olduğunu ve yüzüğe rastlanılmadığını söyledi sadece.

Yüzüğün bol olup olmadığını sordu.

"Epey sıkıştıktı," dedi Carpenter. Sonra, "Ne diyorsunuz?" diye sordu.

"Herhangi bir şey söylüyor değilim, Bay Carpenter. Sadece düşünecek bir nokta daha. Sizi tekrar arayacağım."

Nat telefonu kapatırken öğrendiği bu yeni bilgiyi düşündü. Acaba aradığı iz bu muydu? Covey'in yüzüğü çekip aldığını sonra da oradan yüzerek uzaklaştığına eminim, diye düşündü. Eğer parmak yaralanmış ve kan akmışsa balıkları o çekmiş olabilirdi.

6 Ağustos

20

ADAM mutfağın penceresinden bir arabanın yaklaştığını görünce, "Elaine artık bana borçlu kaldı," diye düşündü. Elaine'in gönderdiği temizlikçi kadın Hildy evi temizlerken onlar da bir piknik sepeti doldurup kumsala inmişlerdi. Sonra Adam'ın Scott Covey'le olan randevusu yüzünden saat iki de eve dönmüşlerdi.

Adam duş yapmış, bir şort ve tişört giymişti. Covey'in arabasının geldiğini duyduklarında Menley'in üzerinde hâlâ mayosu vardı.

"Geldiğine çok memnun oldum," dedi kocasına. "Sen onunla meşgul olurken ben de biraz Hannah ile kestirim. Eski arkadaşlarıyla tanışmak için dinlenmiş olmak istiyorum."

Elaine kendileri şerefine evinde bir yemek veriyordu ve Adam'ın Cape'de yazları bir arada olduğu eski arkadaşlarını çağırmişti.

Adam karısının beline sarıldı. "Sana ne kadar talihli olduğunu söylediklerinde sakın itiraz edeyim deme."

"Lütfen, Adam."

Zil çaldı. Menley ocağa baktı. Scott Covey içeri girmeden Hannah'nın şişesini alıp mutfaktan çıkması mümkün değildi. Duygularını o kadar iyi anladığını sandığı insanın nasıl biri olduğunu merak ediyordu, ama Adam'ın herhangi bir nedenle kendisini temsil etmekten kaçınması durumunda da ayak altında olmak istemiyordu. Sonunda merak üstün geldi ve beklemeye karar verdi.

Adam kapıyı açtı, Scott Covey'i samimiyetle ama çekinmeli bir tavırla karşıladı.

Menley ziyaretçilerine baktı. Aklına gelen ilk şey, Vivian Carpenter'in buna aşık olmasına hiç şaşmamak gerek oldu.

Scott Covey insanı şaşırtacak derecede yakışıklıydı. Koyu sarı saçları kısa kesilmişti ama yine de kıvrıkcıktı ve güneşten bronzlaşmış teniyle çok uyumluydu. İnce yapılı olmasına karşın geniş omuzları güçlülük sergiliyordu. Adam tanıştırınca en çekici yanının gözleri olduğunu gördü. Koyu kestane gözlerde hoşuna giden şey sadece renkleri değildi. Onlarda Bobby öldükten sonra aynaya baktığında kendi gözlerinde gördüğü ıstırapın eşini görmüştü.

Masum, diye karar verdi. Hayatımı ortaya koyarım ki, masum. Sağ kolunda Hannah'yı tutuyordu. Gülümseyerek bebeği öteki koluna geçirip elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum..." dedi ama birden duraksadı. Aynı yaştaydılar, Adam'ın en iyi arkadaşlarından birinin iyi arkadaşıydı. Ona nasıl hitap etmeliydi. Bay Covey biraz fazla resmiydi. "...Scott," diye sözünü tamamladı. Sonra bebeğin mama şişesine uzandı. " Şimdi biz çekilelim de siz rahat rahat konuşun."

Yine duraksadı. Scott'un orada olmasının nedenini gözardı etmek mümkün değildi. "Geçen gece telefonda da söylediğim gibi karınızın ölümüne çok üzüldüm," dedi.

"Teşekkür ederim." Sesi toktu. Güvenilecek bir ses, diye düşündü Menley.

*

Hannah'nın uyumaya niyeti yoktu. Menley kendisini bıraktığında ağlamaya başladı, şişeyi itti, örtüyü üzerinden attı. Menley antika beşiğe baktı. Acaba? diye düşündü.

55

Odadaki küçük yatağın üzerinde iki yastık vardı. Birini alıp beşiğe koydu, kızı yerleştirdi, üzerine de hafif bir örtü serdi. Sonra yatağın kenarına oturup beşiği sallamaya başladı. Hannah'nın sesi kesildi. Birkaç dakika sonra gözleri kapanmaya başlamıştı.

Menley'in gözleri ağırlaşmıştı. Uyuya kalmadan mayomu çıkarmalıyım, diye düşündü. Ama artık kuruduğuna göre ne fark ederdi ki? Yatağa uzandı, ucundaki katlanmış örtüyü üzerine çekti. Hannah ağlamaya başlayınca, "Tamam, tamam," diyerek elini uzatıp beşiği hafif hafif sallamaya başladı.

Ayak sesleriyle uyandığı zaman ne kadardır uyumakta olduğunu kestiremedi. Gözlerini açıp da kimseyi göremeyince rüya görmüş olduğunu fark etti. Ama şimdi odada bir serinlik vardı. Cam aralıktı ve rüzgâr biraz sertleşmiş olmalıydı. Gözlerini kırıştıtarak baktı. Hannah mışıl mışıl uyuyordu.

Sana da kraliçeler gibi hizmet ediliyor, diye düşündü. Uykumda bile hizmeti aksatmıyorum.

Beşik iki yana sallanıyordu.

21

SCOTT COVEY, Adam'ın ardından kütüphaneye girerken, "Burası çok güzel bir evdir," dedi. "Karım ölmeden birkaç gün önce buraya bakmıştık. Ev için bir teklif yapmaya kararlıydı ama gerçek bir Yeni England'lı gibi fazla hevesli görünmemeye çalışıyordu."

"Elaine söylemişti." Adam pencere önündeki koltuklar-

dan birini işaret edip kendisi de diğerine oturdu. "Eşyaların elden düşme olduğunu söylemeye gerek yok sanırım."

Covey gülümsedi. "Viv antikacıları dolaşıp odalara on sekizinci yüzyıldaki havalarını vermek istiyordu. Geçen yaz kısa bir süre bir iç dekorasyoncunun yanında çalışmıştı. Bu büyük evi yenilemek konusunda şekerçi dükkanına girmiş küçük bir çocuktan farksızdı."

Adam bekledi.

"Konuya gelsem iyi olacak," dedi Covey. "Önce, beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Tatilde olduğunuzu ve bunu Elaine istememiş olmasaydı yapmayacağınıza biliyorum."

"Doğru. Elaine eski bir arkadaştır ve sizin yardıma ihtiyacınız olduğuna inandığı belli."

Covey ellerini kaldırdı. "Bay Nichols..."

"Adam."

"Adam, çok dedikodu yapıldığını biliyorum. Ben bir yabancayım. Vivian zengindi. Ama İncil üzerine yemin ederim ki, onun bu kadar çok parası olduğunu bilmiyordum. Viv kendine güveni olmayan bir insandı ve sır saklamaya bayılırdı. Beni seviyordu ama benim onu ne kadar sevdiğimi ancak anlamaya başlamıştı. Kendine güveni berbattı. İnsanların kendisiyle ailesi ve parası için ilgilendiklerinden korkardı."

"Kendine güveni neden öyleydi?"

"Ailesi yüzünden. Onu hep küçümserlerdi. Bir kere annesi babası onu istememişlerdi, doğduktan sonra da ablalarının kopyası yapmaya çalıştılar. Tek istisna anneannesiydi. O Viv'i anlıyordu, ama ne yazık ki, o da zamanının çoğunu Florida'da geçiren hasta bir kadındı. Viv bana anneannesinin kendisine bir milyon dolar bıraktığını ve üç yıl önce yirmi bir yaşına gelince parayı aldığını söylemişti. Eve altı yüz bin dolar ödemişti, kalanı ile yaşıyordu ve miras hükümlerine göre bir daha ancak otuz beş yaşında devamını alacaktı. Varlıklı biriydi ama anladığım kadarıyla öldüğü takdirde anneannesinin mirasının diğer kısmı tekrar onu işleten vakfa dönecekti."

Evet, onun ölümüyle ev benim oldu ama varlığının bunun dışında birkaç yüz bin dolar olduğunu sanıyordum. Onun bugüne kadar vakıftan beş milyon dolar aldığı konusunda hiçbir fikrim yoktu."

Adam parmaklarını bitiştirip tavana bakarak yüksek sesle düşündü. "Size söylediği kadar parası olmuş olsaydı bile, insanlar üç aylık bir evlilik için sizin kârlı çıktığınızı söylerlerdi yine de."

Covey'e bakıp sordu: "Karınızın gerçek parasal durumunu sizinle paylaşmadığını bilen bir başkası var mıydı?"

"Bilemiyorum."

"Sırdaşı olan yakın bir arkadaşı falan?"

"Hayır. Vivian'ın yakın arkadaşı yoktu."

"Annesiyle babası evliliğini onaylamışlar mıydı?"

"Evlendiğini ancak sonradan haber aldılar. Vivian'ın kararıydı bu. Belediyec dairesinde sessiz bir nikâh, sonra Kanada'da bir balayı ve dönüşümüzde evde bir davet. Anababasının şoka uğradıklarını biliyorum ve onları suçlayamam. Benim mirasının boyutlarını bilmediğimi onlara söylemiş olabilir. Vivian her ne kadar karşı çıkarsa da, onların onaylarını da isterdi."

Adam başını salladı. "Telefonda bir dedektifin aile yadigarı yüzüğü sorduğunu söylemişsiniz."

Scott Covey, Adam'ın gözlerinin içine baktı. "Evet, aile yadigarı zümrüt bir yüzük. Teknedeyken yüzüğün Viv'in parmağında olduğuna eminim. Ama tek fark o sabah onu sol eline takmış olmasıydı. Nişan yüzüğünü daha sonra evde çekmecede buldum."

Dudaklarını ısırıldı. "Zümrüt yüzük kan dolaşımını kesecek kadar dar gelmeye başlamıştı. O son sabah Viv yüzüğü çevirip çekiştiriyordu. Ben giderken onu çıkarmak istiyorsa parmağına sabun ya da yağ sürmesini söylemiştim. Dönüp de tekneye bindiğimizde sormak aklıma gelmedi, o da bir şey söylemedi. Viv o yüzük konusunda körünaçlıydı. Parmağında olmadan sokağa çıkmazdı. Cesedini teşhis edip de yüz-

züğü görmeyince bunun nedeninin sağ elinin berbat durumda olması olduğunu düşünmüştüm."

Yüzü birden kasıldı. Omuzlarını sarsan hıçkırıklarını gidermek için parmaklarını ağzına bastırdı. "Anlayamazsınız. Kimse anlayamaz. Bir an orada yanyana yüzüyor, durgun su da balıkları seyrediyorduk. Gözlerinde mutluluk vardı, tıpkı lunaparktaki bir çocuk gibi. Ve bir saniye sonra her şey değişmişti." Yüzünü elleri arasına gömdü.

Adam dikkatle izliyordu. "Devam edin."

"Su birden bulandı ve dalgalandı. Viv'in paniğe kapıldığını görüyordum. Elini tutup kemerimin üstüne koydum. Bundan beni tutmasını istediğimi biliyordu. Tekneye doğru yüzmeye başladım ama tekne uzaktı. Demir taramış olmalıydı ve akıntı da çok şiddetliydi. İlerleme kaydedemediğimiz için Viv kemerimi bırakıp yine yanımda yüzmeye başladı. İkimiz de yüzersek daha çabuk gideceğimizi düşünmüş olmalıydı. Tam su yüzüne çıkacağımız sırada büyük bir dalga geldi ve kayboldu."

Ellerini yüzünden indirip yüksek sesle, "Benim karımı bilerek ölüme terk ettiğimi nasıl düşünebilirler? Onu kurtarabileceğim düşüncesi aklımdan bir an bile çıkmıyor. Onu bulamadığım için suçluyum, ama bunun için de çok uğraştım."

Adam doğruldu. Bobby'nin öldüğü geceyi hatırlıyordu. Sakinleştirici verilmiş olan Menley ağlıyor ve "Suç benim, suç benim..." diye tekrarlıyordu. Uzanıp Scott Covey'in omzuna dokundu. "Senin savunmanı üstleneceğim, Scott," dedi. "Sakin olmaya çalış. Bunu atlatacaksın. Her şey yoluna girecek."

AMY Hannah'yı beklemek için saat yedide geldi. Menley'le selamlaştıktan sonra Adam'ın oda içinde kurduğu salıncağın önünde diz çöktü.

"Selam, Hannah. Bugün denize girdin mi bakalım?"

Hannah mutlu bir tavırla ziyaretçisine baktı.

"Onu kumsalda oynarken görecektin," dedi Menley. "Sudan çıkarınca kıyameti kopardı. Hannah mutlu olmadığını bildirmesini bilir."

Amy gülümsedi. "Annem de benim için öyle söylerdi."

Menley Amy'nin babasının Elaine ile nişanlandığını biliyordu ama adamın boşanmış mı yoksa dul mu olduğunu bilmiyordu. Amy'nin sorunun sorulmasını beklediği belliydi. "Bana annenden söz etsene," dedi. "Gayet iyi bir kız yetiştirdiği görülüyor."

"Annem ben on iki yaşımdayken öldü." Kızın sesinde herhangi bir duygu belirtisi yoktu.

"Çok yazık." Menley az daha Elaine'in Amy'nin yeni annesi olmasının çok iyi bir şey olduğunu söyleyecekti ama Amy'nin aynı şeyi hissetmediğinden kuşkulandı. Kardeşi Jack'ın da annelerinin bir erkekle çıkmasına nasıl karşı olduğunu hatırladı. Bir doktor kadından çok hoşlanmıştı. Adam her telefon ettiğinde Jack, "Stanley Beamish seni arıyor, anne!" diye sesleniyordu. Stanley Beamish çocukluklarında televizyonda gösterilen bir dizideki geri zekalı bir karakterdi.

Annesi, "Onun adı Roger'dir!" diye fısıldardı.

Olası bir baba olarak Roger fazla uzun kalmamıştı. Menley şimdi, iyi bir adamdı diye düşündü. Kimbilir, evlenselerdi belki de annesi daha mutlu olurdu. Belki de bu ay Amy ile konuşma fırsatı bulabilirdi. Kızın içini rahatlatabilirdi belki de.

"Prensesi yatırma vakti geldi," dedi. "Acil telefon numaralarını yazdım: polis, itfaiye, ambülans ve Elaine'in numarası."

"Onu biliyorum." Amy doğruldu. "Hannah'yı biraz kucağıma alabilir miyim?"

"Elbette, iyi de olur."

Bebeği kucaklayınca Amy'nin kendine güveni artmış gibiydi. "Çok güzelsiniz Bayan Nichols," dedi.

"Teşekkür ederim." Menley bu iltifata çok sevinmişti. Adam'ın arkadaşlarıyla tanışma konusunda biraz heyecanlı olduğunu fark etti. Onun, evlenmeden çıktığı modeller kadar güzel olmadığını ve Adam'ın da onlardan bazılarını Cape'e getirmiş olduğundan haberdardı. Daha da önemlisi, dedikodu yapılacağını biliyordu. Geçmiş herkesçe biliniyordu. Adam'ın karısı arabayı hemzemin geçitte trene çarpmış ve oğlunu kaybetmişti. Adam'ın karısı geçen yıl Cape'e geldiğinde yanında değildi.

Gözlerini benden ayırmayacaklar, diye düşündü. "Ben gitmeden Hannah'yı yatıralım," diyerek yukarı çıkmak üzere öne geçti. "Televizyon bu odadadır, bebeğin odasındaki mikrofona açık bırakmanı ve yarım saatte bir çıkıp bakmanı istiyorum. Örtüsünü atıyor ve temizlikçi kadın iki örtüyü de yıkadı, ama kurutucumuz henüz bağlanmadığı için kurutamadık."

"Carrie Bell burada mıydı yani?" Amy kulaklarına inanamış gibiydi.

"Hayır, kadının adı Hildy'ydi. Haftada bir gelecek. Neden sordun?"

Üst kata çıkmışlardı. Menley durup Amy'ye baktı.

Amy kızardı. "Bir şey yok, özür dilerim. Elaine'in size başkasını önereceğini biliyordum."

Menley kızı Amy'den aldı. "Babası iyi geceler desin." Kendi yatak odalarına girdi. Adam lacivert spor ceketini giyiyordu. "Genç hayranlarından biri sana saygılarını bildirmeye geldi."

Adam kızını öptü. "Öyle geç saatlere kadar eğlence yok, hanımefendi ve sakın Amy'yi üzeyim deme." Yüzündeki sev-

gi, sözlerindeki alaycılığı yalanlıyordu. Menley kalbinin burkulduğunu hissetti. Adam Bobby için çıldırırdı. Hannah'ya bir şey olacak olursa...

Neden hep aynı şeyi düşünüyorsun? diye sordu kendi kendine. "Kızın senin çok esaslı görüldüğünü düşünüyor," dedi. "Babam yoksa eski kız arkadaşları için mi süsleniyor diyor."

"Hayır." Adam sırtıttı. "Benim bir tek kızım var artık. Hayır hayır, iki tane." Hannah'ya baktı. "Hannah, annene çok seksi olduğunu ve onu kimse için yatağımdan atmayacağımı söyle."

Menley gülerek bebeği odasına götürdü. Amy beşiğin yanında durmuş, sanki bir şey dinlermiş gibi başını yana eğmişti. "Bu odada garip bir duyguya kapıldığınız olur mu, Bryan Nichols?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Özür dilerim. Ne demek istediğimi ben de bilmiyorum." Amy utanmış görünüyordu. "Lütfen bana aldırmayın. Saçmalıyorum işte. Siz eğlenmenize bakın. Hannah uslu duracaktır ve bir sorun çıkarsa hemen telefon edeceğim. Ayrıca, Elaine'in evi de buradan sadece iki mil uzaktır."

Menley bir an durakladı. Bebeğin odasında bir gariplik var mıydı? Bunu kendisi de hissetmemiş miydi? Sonra kendisinin de saçmaladığını düşünerek Hannah'yı yatağına yatırdı ve şikayete kalkışmadan ağzına emziği soktu.

23

*E*LAINE CHATHAM Bars Inn yakınlarında yaşamına 1780'de bir yarım ev olarak başlamış küçük bir Cape evinde oturuyordu. Bina yıllar boyunca genişletilip yenilenmiş olduğundan şimdi çok daha etkileyici komşularıyla gayet uyumluydu.

Elaine saat yedide hazırlıklarını son kez gözden geçirdi. Ev pırıl pırıldı. Konuk havluları asılmış, şarap soğutulmuş, sofraya donatılmıştı. Gayet zahmetli bir iş olan istakoz salatasını kendisi hazırlamış, geri kalan işi bir ikram firmasına vermişti. Yirmi kişi bekliyordu ve biri servis yapmak, diğeri bara bakmak için iki kişi tutmuştu.

John barı üstlenmeyi teklif etmiş, ama kendisi kabul etmemişti. "Sen ev sahibisin," demişti.

"Sen öyle istiyorsan."

Elaine'in istediği olur diye düşündü Elaine ve John'un bunu söyleyeceğini de daha söylemeden biliyordu.

John gülerek, "Elaine'in istediği olur," dedi. İri yarı, ağır hareketli bir erkekti. Elli üç yaşındaydı ve seyreilmeye yüz tutmuş saçları tümüyle kırlaşmıştı. Açık ve sevimli yüzü vardı. "Buraya gel, şekerim."

"John, saçlarımı dağıtma."

"Ben dağılmış daha çok seviyorum ama dağıtmam. Sana küçük bir armağan vermek istiyorum."

Elaine küçük paketi aldı. "John, ne kadar düşüncelisin. Nedir bu?"

"Bir şişe zeytin, başka ne olacak? Aç hele."

Gerçekten bir zeytin şişesiydi ama içinde sadece buruşturulmuş mavi bir pamuk parçası vardı.

Şişenin kapağını açan Elaine, "Bu da nesi?" diye sordu. Pamuğu çıkarmaya çalıştı.

"Yavaş ol, bunlar çok pahalı zeytinlerdir."

Elaine pamuğu çıkartıp açtı. İçinde hilal biçiminde kenarları elmaslı bir çift oniks küpe vardı. "John!"

"Siyahlı gümüşlü etek giyeceğini söylemiştin, küpelerin de eteğine uygun olsun istedim."

Elaine kollarını erkeğin boynuna doladı. "Sen gerçek olamayacak kadar iyisin. Ben şımartılmaya alışkın değilim."

"Seni şımartmak benim için zevk olacaktır. Çok çalıştın ve şımartılmayı hak ettin."

Elaine erkeğin başını elleri arasına alıp dudaklarından öptü. "Teşekkür ederim."

Zil çaldı. Tel kapının önünde biri vardı. "Sevişmeyi bırakıp da kapıyı açar mısınız?"

İlk konuklar gelmişlerdi.

*

Menley büfeden dönüp koltuktaki yerini alırken, çok güzel bir parti, diye düşündü. Çiftlerden altısı yıllardır yazlarını Cape'de geçiriyorlardı ve bazıları eski günleri konuşuyorlardı. "Adam, babanın teknesiyle Nantucket'e gidişimizi hatırladın mı? Çok kızmıştı."

"Planlarımızı ona söylemeyi unutmuştum," diye güldü Adam.

"Kıyameti koparan annem olmuştu," dedi Elaine. "Beş genç erkek arasında tek kız olduğum için başımın etini yemişti."

Eastham'lı kumral, "Bizler davet edilmediğimiz için çok kızmıştık," diye atıldı. "Hepimiz Adam'a aşık olduk."

"Bana aşık değil miydin yani?" diye kocası itiraz etti.

"O iş bir yıl sonraydı."

Menley gülümseyerek dinlemeye çalışıyordu ama aklı başka yerlerdeydi.

Elaine'in nişanlısı John Nelson koltuğun yanındaki iskemlede oturuyordu. Menley'e dönerek, "Bu insanlar Cape'de keyif çatarken siz gençliğinizde ne yapıyordunuz?" diye sordu.

Menley büyük bir rahatlamayla adama döndü. "Ben de Amy'nin şimdi yaptığını yapıyordum. Çocuk bakıcısı olarak beş çocuklu bir aileyle üç yıl Jersey kıyılarına gittim."

"Pek tatil yapmış olamazsınız."

"İyi idi. Çocuklar usluydular. Konu açılmışken şunu da söyleyeyim: Amy çok iyi bir kız. Bebeğime çok iyi bakıyor."

"Teşekkür ederim. Elaine'den hoşlanmamasının bir sorun olduğunu da söylemek isterim doğrusu."

"Koleje gidip yeni arkadaşlar edinmesi bunu değiştirmez mi?"

"Öyle olacağını umuyorum. Koleje gidince yalnızlık çekeceğini düşünüyordu. Şimdi ise biz Elaine'le evlendikten sonra artık bir evi olmayacağından korkuyor. Gülünç belki, ama suç benim: ona hep evin hanımıymış gibi davrandım, şimdi de yerinden olmak istemiyor." Omuzlarını silkti. "Her neyse, alışacaktır. Bakın, küçük hanım, sizin de Cape'in zevkini çıkarmayı benim gibi öğreneceğinizi umarım. Yirmi yıl önce tatil için Pennsylvania'dan buraya gelmiştik, karım çevreden o kadar hoşlandı ki, her şeyimizi bırakıp buraya yerleştik. Neyse ki, sigorta ajanlığı işimi satıp Chatham'da yeniden başlayabildim. Burada bir ev almaya hazır olduğunuzda sizin için elimden geleni yaparım. Çoğu kimse sigortadan anlamaz. Oysa çok ilginç bir iştir."

Menley on dakika sonra özür dileyip bir fincan daha kahve almaya gitti. Sigortacılık o kadar da ilginç değil, diye düşündü ve sonra da öyle düşündüğü için suçluluk hissetti. Biraz sıkıcı da olsa, John Nelson çok iyi bir insandı. Fincanını doldururken Adam yaklaştı. "Eğleniyor musun, canım?" John'la öyle derin konulara dalmıştın ki, gözgöze gelemedik. Arkadaşlarımdan hoşlandın mı?"

"Çok esaslı insanlar." Menley evde kocasıyla başbaşa olmayı tercih ederdi. Tatillerinin ilk haftası hemen hemen sona ermişti ve Adam bunun iki gününü New York'ta geçirmişti. Bu öğleden sonra kumsaldaki pikniği Scott Covey ile randevusu için yarıda kesmişlerdi ve bu gece de hepsi kendisine yabancı olan bu insanlarla beraberdi.

Adam Menley'in omzu üzerinden bakıyordu. "Elaine'le özel olarak konuşmaya fırsatı bulamadım," dedi. "Ona Covey'le görüşmemi anlatmak isterdim."

Menley kendi kendine Adam Scott'un davasını üstleneceğini söylediğinde sevinmiş olduğunu hatırlattı.

Zil çaldı ve sonra bir yanıt beklemeden altmış yaşlarında bir kadın kapıyı açıp girdi. Elaine ayağa fırladı. "Jan, geldiğine ne kadar sevindim bilemezsin."

Adam, "Elaine bana Hatıralar Evi'nin sahibi Jan Paley'i de çağıracağını söylemişti," dedi.

"Bu ilginç işte. Onunla konuşmak isterdim." Menley Elaine ile kucaklaşan Bayan Paley'e baktı. Çekici bir kadın diye düşündü. Jan Paley'in yüzünde makyaj yoktu. Beyaz saçları doğal dalgalıydı. Sıcak bir gülümsemesi vardı.

Elaine kadını tanıştırdı. "Yeni kiracıların, Jan."

Menley kadının gözlerine yerleşen acıma dolu bakışı yakaladı. Elaine'in Bobby'den söz ettiği belliydi. "Eviniz çok güzel," dedi.

"Beğendiğinize memnun oldum. Paley, Elaine'in bir tabak hazırlama teklifini reddetti. "Teşekkür ederim, istemem. Kulüpte bir yemekten geliyorum. Kahve içerim ama."

Adam'ın Elaine'le Scott Covey hakkında konuşması için iyi bir fırsattı bu. Konuklar oda içinde dolaşmaya başlamışlardı. Menley boş kanepeyi işaret ederek, "Oturalım mı, Bayan Paley?" dedi.

"Elbette."

Menley yerine yerleşirken çok eskilerin bir yaz serüvenini dinleyeceğini anladı.

"İki yıl önce kocamla ortaokuldan mezuniyetinin ellinci yılı toplantısına gitmiştim," dedi Jan Paley. "O akşam güzellim eski günleri dinlemekten çıldıracağımı sanmıştım. Ama bunu bir kere atlatmalarından sonra doğrusu çok iyi vakit geçirdik."

"Öyle olduğundan hiç kuşku yok."

"Evin mobilyası için özür dilemek isterim. Yenileştirmeyi tamamlamamıştık satın aldığımızda evde olan eşyayı değiştirme fırsatı bulamadık."

"Yatak odası mobilyası gerçekten çok güzel."

"Evet. Onları bir müzayedede gördüm ve almadan edemedim. Ama beşiği bodrumda bir sürü öteberinin altında

bulmuştum. Gerçek bir on yedinci yüzyıl parçasıdır. Hatta evin ilk mobilyasından kalmış olabilir. Evin eski bir tarihi vardır."

"Benim duyduğum bir kaptanın karısı için yaptırttığı, sonra da kadının başka biriyle ilişkisi olduğunu duyunca çekip gittiği idi."

"Dahası da var. Karısı Mehitabel masum olduğuna yemin etmiş ve ölüm döşeğindeyken bebeği kendisine geri verilene kadar evden ayrılmayacağını söylemiş. Cape'teki evlerin yarısı için böyle efsaneler uydurulmuştur. Gayet akli başında insanlar perili evlerde yaşadıklarını iddia ederler."

"Perili mi!"

"Evet. İyi dostlarımdan biri bir ev alıp yenileştirerek tümüyle eski haline döndürmüştü. Bir sabah erkenden kocasıyla uyurlarken merdivende ayak sesleriyle uyanmış. Sonra yatak odasının kapısı açılmış ve halıda ayak izleri gördüğüne yemin etti."

"Ben olsam korkudan orada ölürdüm."

"Sarah içinin çok iyi bir duyguyla dolduğunu söyledi, çocukluğunuzda uyanıp da annenizin battaniyeyi üstünüze sıkıca örtmekte olduğunu fark etmeniz gibi. Sonra omzu okşanmış ve kafasının içinde, 'Evime bu kadar iyi baktığına çok memnun oldum,' diyen bir ses duymuş."

"Hayalet görmüş mü?"

"Hayır. Sarah şimdi duldur ve epey yaşlıdır. Evde kimi zaman iyilik dolu bir varlık hissettiğini ve evin zevkini birlikte çıkardıklarını düşündüğünü söyler."

"Siz buna inanıyor musunuz?"

"Eh, inanmıyorum diyemem," dedi Jan Paley.

Menley kahvesinden bir yudum alıp bir soru sorma cesaretini buldu. "Hatıralar Evi'nin büyük yatak odasının yanındaki küçük çocuk odasında bir gariplik hissetmiş miydiniz?"

"Hayır, ama biz o odayı hiç kullanmamıştık. Kocam geçen yıl öldükten sonra bir süre evden çıkmamayı düşündüm. Ama kimi zaman öylesine bir kedere kapılıyordum ki, çıkma-

mın daha iyi olacağını düşündüm. O ağır yenileme işlerinin çoğunu Tom'un yapmasına izin vermemeliydim. Çalışmasının her anından zevk almış olmasına rağmen."

Hepimiz kaybettiğimiz biri için suçluluk çeker miyiz? diye düşündü Menley. Odaya göz gezdirdi. Adam üç erkekle bir köşede konuşuyordu. Eastham'lı kumral Margaret yanlarına yaklaşp gülümseyerek Adam'a baktı. Eski bir aşk mı? Seni suçlayamam doğrusu.

Jan Paley, "Dört David kitabınızı torunuma aldım," dedi. "Çok güzel şeyler. Yenisi üzerinde çalışıyor musunuz?"

"Bundan sonrakinin bin altı yüzlü yılların sonunda Cape'de geçmesine karar verdim. Araştırmaya başlıyorum."

"Birkaç yıl önce olsaydı Phoebe Sprague ile konuşurdunuz. Büyük bir tarihçiydi ve Hatıralar Evi için bir kitap yazmak üzere not tutuyordu. Belki de Jenny notlarını görmenize izin verir."

*

Parti saat on buçukta sona erdi. Menley eve dönerken Adam'a Jan Paley'in önerisinden söz etti. "Bay Sprague'ye karısının notlarını sormak ya da en azından en iyi kaynak malzemeyi nereden bulduğunu sormak münasebetsizlik olur mu sence?"

"Ben Sprague'ları çocukluğumdan beri tanırım. Zaten kendilerini arayacaktım. Kim bilir, Henry belki de Phoebe'nin araştırmalarını seninle paylaşmaktan zevk duyacaktır."

Eve vardıklarında Amy oturma odasında televizyon seyreliyordu. "Hannah hiç uyanmadı," dedi. "Her yarım saatte bir kontrol ettim."

Menley kızı kapıya kadar geçirirken kız utanmış bir tavırla, "Hannah'nın odasında garip bir şey olduğunu söylemekle aptallık ettim," dedi. "Carrie Bell'in beşiğin kendi kendine sallandığını ve yatak örtüsünün sanki biri oturmuş gibi kırıştığını söylemesi yüzünden sanırım."

Menley boğazının kuruduğunu hissetti. "Bunu bilmiyordum, ama gülünç bir şey."

"Bence de öyle. İyi geceler, Bayan Nichols."

Menley doğruca bebeğin odasına gitti. Adam da oradaydı. Kız mışıl mışıl uyuyordu.

Menley birkaç dakika sonra yatağına girdi.

"İyi geceler, sevgilim," dedi Adam. Karısını kucakladı. "İyi bir akşam geçirdiğini umarım."

"Evet, iyi bir gece geçirdim. Benim pek uykum yok. Biraz okursam rahatsız olur musun?"

"Işıktaki rahatsız olmadığımı bilirsin. Hannah uyandığında beni dürtükle, kalkıp bakarım. Bütün hafta sen kalktın zaten."

"İyi olur." Menley gözlüğünü takıp kütüphanede bulduğu eski Cape tarihi kitaplarından birini okumaya koyuldu. Kitap kalındı ve su almış olan cildi kıvrılmıştı. Sayfaları tozlu. Ama çok ilginçti.

Erkek çocukların on yaşındayken denize açılmaları ve bazılarının yirmi beş yaşına varmadan kendi gemilerinin kaptanları olmalarını çok ilginç bulmuştu. Yeni David kitabında on yedinci yüzyıl çocuğunun denizcilik mesleğine atılmasına karar verdi.

Bazı ileri gelen denizcilerin kısa biyografilerinin yer aldığı bir bölüme gelmişti. Gözüne bir ad takıldı. 1663'te Brewster'de doğmuş olan Kaptan Andrew Freeman çocukken denize açılmış ve yirmi üç yaşında kendi gemisi Godspeed'in kaptanı olmuştu. Usta bir denizci ve korkusuzluğuyla ün salmış bir kaptandı. Korsanlar bile Godspeed'den uzak durmayı öğrenmişlerdi. 1707'de bir fırtına çıkacağını bile bile yelken açmış ve boğulmuştu. Direkler kırılmış, gemi bütün tayfalarıyla denizin dibini boylamıştı.

Onun hakkında daha fazla şey öğrenmeliyim, diye düşündü. Kitabı kapatıp ışığı söndürdüğünde saat iki buçuk olmuştu. Bir hikaye kafasında şekillendiği zaman olduğu gibi heyecan içindeydi.

Hannah saat yediye çeyrek kala ağlamaya başladı. Menley söz verdiği gibi Adam'ı dürtükleyerek uyandırdı, sonra gözlerini kapatıp yine yatağa yerleşti. Adam birkaç dakika sonra bebeği omzuna yaslamış olarak döndü. "Menley, gece Hannah'yı neden beşiğe yatırdın?"

Menley korkuyla doğruldu.

Şaşkınlık ve biraz da korkuyla, gece kızın yanına gittiği mi hatırlamıyorum, diye düşündü. Ama öyle dersem Adam benim çıldırdığımı sanacak. Onun yerine esneyerek, "Uyanıp da sakinleşmeyince biraz salladım," dedi.

"Ben de öyle tahmin ettim," dedi Adam.

Menley, Adam'a baktı. Paniğe kapılmak üzere olduğunu fark etmesini istemiyordu. Gözlerini ovuşturdu. "Çok geç saatte kadar okudum. Hâlâ uykum var."

"Sen istediğin kadar uyu. Haydi, sabah yıldızını bir öp de, ağağıya indireyim."

7 Ağustos

24

HENRY ve Phoebe Sprague Wayside Inn'in dışında bir masada oturuyorlardı. Henry bu mevsimde Phoebe'yi ilk kez pazar günü yemeği için dışarı çıkarmıştı ve kadının yüzünde hoşnut bir gülümseme vardı. Phoebe oldum olası insanları izlemekten zevk alırdı ve Chatham'ın ana caddesi bugün de pek canlıydı. Turistler ve kasaba halkı vitrinlere bakıyorlar, hatıra eşyası satan dükkanlara girip çıkıyorlar, lokantalara gidiyorlardı.

Henry, garson kızın kendisine verdiği mönüye baktı. Benedict usulü yumurta ısmarlarız, diye düşündü. Phoebe burada onu yemekten pek hoşlanır.

"Günaydın. Sipariş verecek misiniz, efendim?"

Henry başını kaldırıp güzel garson kıza baktı. Tina'ydı bu; temmuz başlarında kadın berberinin karşısındaki barda gördüğü ve Scott Covey'in Cape Oyuncularından biri olduğunu söylediği kız.

Kız kendisini tanımış gibi görünmüyordu, ama o aslında o günde yüzüne pek bakmadan bardan çıkıp gitmişti. "Evet, siparişimizi verebiliriz," dedi Henry.

Henry yemek boyunca gelip geçenler hakkında konuştu. "Bak, Phoebe, Jim Snow'un torunları geçiyor. Snowlarla birlikte tiyatroya giderdik, hatırlıyor musun?"

"Bana hatırlayıp hatırlamadığımı sormaktan vazgeç artık," dedi Phoebe. "Elbette hatırlıyorum." Kahvesini yudumladı. Bir an sonra öne eğildi, çevresine kaçamak bakışlarla bakarak, "Burası çok kalabalık, gidelim," dedi.

Henry içini çekti. Karısının az önce yaptığı patlamanın iyi bir işaret olduğunu ummuştu. Tancrin bazı hastalara iyi gelir, Alzheimer hastalığını geçici olarak durdurur, hatta bir geriye dönüş bile sağlardı. Phoebe de ilacı aldığından bu yana zaman zaman zihninde bir berraklık oluyor gibiydi. Yoksa kendisinininki sadece boşuna bir umut muydu?

Garson kız hesabı getirdi. Henry parayı masa üzerine bırakırken kıza baktı. Genç kadının yüzünde endişeli ve sakın bir ifade vardı, o neşeli gülüşten eser yoktu. Beni tanıdı, diye düşündü Henry ve onu Scott Covey'in yanında gördüğümü hatırlamış olup olmadığını merak ediyor.

Ama bunu belli etmeye hiç niyeti yoktu. Belli belirsiz bir gülümsemeyle kalkıp Phoebe'nin iskemlesini tuttu. "Hazır mısın, canım?"

Phoebe kalktı, garson kıza baktı. "Nasılsın, Tina?" diye sordu.

NAT COOGAN'la karısı Debbie'nin yedi metrelik dıştan takma motorlu bir tekneleri vardı. Tekneyi oğlanlar küçükken elden düşme olarak almışlardı ama Nat'ın bakımı nedeniyle hâlâ çok iyi durumdaydı. Çocuklar öğleden sonrasını arkadaşlarıyla Red Sox'un maçında geçireceklerinden Nat karısına tekneyle pikniğe çıkmalarını önermişti.

Debbie kaşlarını kaldırdı. "Ama sen piknik yapmaktan hoşlanmazsın ki."

"Ben oturduğum yerde karıncaların her şeyin üstüne çıkmalarından hoşlanmam."

"Ben senin istakoz sepetlerini kontrol ettikten sonra televizyonda maç izleyeceğini sanıyordum." Debbie omuzlarını silkti. "Ortada anlamadığım bir şeyler dönüyor, ama peki. Sandviç falan hazırlayayım bari."

Nat sevgiyle baktı karısına. Hiçbir şeyi de yutmaz, diye düşündü. "Sen otur rahatına bak, ben gerekeni yaparım."

Nat mezeciye gidip somon, kaz ciğeri, sandviç ve üzüm aldı. Bir işe başladık bari tam olarak yapalım diye düşünüyordu.

Aldıklarını sepete yerleştiren Deb, "Pek lüks bir piknik olacak," dedi. "Ciğerli sosis kalmamış mıydı?"

"Hayır. Bunları istedim ben." Nat buzdolabından soğutmaya bıraktığı şarap şişesini aldı.

Debbie şişenin etiketine baktı. "Bu çok pahalı bir şarap. Yoksa bir suçluluk duygusu altında falan mı kıvranıyorsun?"

"Yürü haydi. Hava bozacak sonra."

Monomoy Adası'ndan tam bir buçuk mil açıkta demir atıldılar. Nat karısına burasının Vivian Covey'in son saatlerini geçirdiği nokta olduğunu söylememiştii. Deb bundan huzursuzluk duyabilirdi.

"Aslında keyifli bir iş," dedi Debbie. "Peki ama böyle aniden şezlonga karşı olmanın nedeni ne?"

"Bir değişiklik iyi olur diye düşündüm." Nat güverteye örtüyü yayıp üzerine yiyecekleri dizdi. Oturmaları için min- der getirmişti. Sonra da kadehlerini doldurdu.

"Hey, o kadar doldurma," diye itiraz etti Debbie. "Başı- mın dönmesini istemem."

"Neden? Yemek bitince biraz kestirebiliriz."

Gün sıcaktı. Tekne hafif hafif sallanıyordu. Şaraplarını yudumlayıp sandviçlerini, üzümlerini yediler. Debbie bir sa- at sonra boş şişeye bakarak, "Hepsini içtiğimize inanamıyo- rum," dedi.

Nat, kalan yiyecekleri sarıp sepete yerleştirdi. "Uzan- mak ister misin?" diyerek minderleri bir battaniye üzerine yanyana dizdi. Karısının gündüzleri içkiyle arasının iyi olma- dığını bilirdi.

"İyi fikir." Debbie uzandı ve hemen gözlerini kapattı.

Nat karısının yanına uzanarak son birkaç günde öğren- diklerini düşünmeye koyuldu. Cuma günü otopsi fotoğrafla- rını inceledikten sonra Scott Covey'e uğramıştı. Covey'in ka- rısının yüzüğü öteki eline aktardığı açıklaması biraz uydurma ve belki de prova edilmiş gibi gelmişti.

Güneşte duran şarap şişesine baktı. Otopsi raporunda Vi- vian'ın ölümünden kısa bir süre önce birkaç kadeh şarap içtiği belirtilmişti. Ama annesiyle babasına sorduğunda kızlarının gündüzleri içki içmediğini öğrenmişti. Bir kadeh şarap, hele güneş altında tıpkı Debbie gibi onun da uykusunu getirirdi.

Şarap içtikten sonra uykusu gelen ve dalmayı yeni öğren- nen biri kocası sualtında yüzmek isteyince ona katılmakta ısr- ar eder miydi?

Hiç sanmıyordu.

Saat üçte teknenin kıpırtısında hafif bir değişiklik his- setti. Saat üç buçuk için sağanak bildirilmişti.

Nat ayağa kalktı. Limanın girişinin tam karşısındaydı ve küçük teknelerin her yönden limana doğru harekete başla- dıklarını görebiliyordu.

Covey, fırtına başladığında Vivian'ın yirmi dakikadır su-

yun altında olduğunu söylemişti. Şu halde Scott o gün uykudan uyandığında küçük teknelerin kıyıya doğru gittiklerini görmüş olmalıydı. Akıntının da güçlendiğini hissetmemesi mümkün değildi.

O anda yarım akıllı biri bile telsizi açıp hava raporunu dinlerdi.

Debbie uyandı. "Ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum." Nat gerinen karısına baktı. "Biraz yüz-mek ister miydin?"

Debbie uzanıp yine gözlerini kapattı.

"Boş ver," diye mırıldandı. "Çok uykum var."

26

SCOTT COVEY pazarı evde geçirmişti. Adam Nichols'un savunmasını üstlenmeyi kabul etmesiyle rahatlamıştı ama Adam'ın uyarılarından biri kendisini epey huzursuz bırakmıştı. "Zengin bir kadın kimsenin pek iyi tanımadığı bir adamla evlenmesinden kısa bir süre sonra bir kazada ölürse ve ölüm anında kadının yanında sadece kocası varsa, bu konuyu mutlaka konuşulacaktır. Sen polisle işbirliği yaptın ve bu iyi bir şeydi. Ama artık bu işbirliğinden vazgeç. Soruları yanıtlamayı reddet."

Scott bu uyarıya uymakta bir sakınca görmüyordu.

Nichols'un ikinci öğüdünü de tutmak güç değildi. "Yaşam biçimini değiştirme. Ortalığa para saçmaya başlama."

Scott'un öyle enayilik etmeye niyeti yoktu.

Adam son olarak da şöyle demişti: "Ve en önemlisi, polis senden kuşkulandırken başka bir kadınla görünme."

Tina. Adam'a Viv'le karşılaşmadan önce Tina ile ilişkisi olduğunu anlatmalı mıydı? O ilişkinin tiyatrodan çalıştığı son yıl içinde başladığını? Adam onun Viv'le tanıştıktan sonra Tina ile hiçbir ilgisi kalmadığına inanır mıydı?

Tina'nın kendisinin Cape'e döneceğini tahmin etmediğini açıklayabilirdi. Sonra aksi bir rastlantıyla kız Sand-wich'teki işinden ayrılmış ve Wayside Inn'de işe girmişti. Viv'le orada yemek yediklerini gördükten sonra kendisine telefon etmeye başlamıştı. Onunla buluşmayı kabul ettiği tek sefer de Henry Sprague barda yanına oturmuştu. Sprague aptal değildi. Adam'a Tina'nın Viv'in kayboluşundan sonra sadece üzüntüsünü bildirmek için bir kere eve uğradığını anlatmalı mıydı?

Saat dörtte telefon çaldı. Bari o dedektif olmasaydı.

Arayan Elaine Atkins'di ve kendisini nişanlısının evinde partiye davet ediyordu. "John'un arkadaşlarından bazıları gelecek," dedi. "Önemli kişiler. Birlikte görülmenin iyi olacağı kişiler. Dün gece Adam'ı gördüm, senin savunmanı alacağını söyledi."

"Sana bunun için ne kadar teşekkür etsem azdır, Elaine. Seve seve gelirim."

Bir saat sonra sokağa çıktığında Nat Coogan'ın sekiz yaşındaki Chevy arabasının Sprague'ların evi önünde park etmiş olduğunu gördü.

27

NAT COOGAN Sprague'lara önceden telefon etmeden gitmişti. Ancak bu enine boyuna düşünmeden yapılan bir hareket değildi. Henry Sprague'nin Scott Covey hakkında kendisine söylemediği bir şey olduğunu biliyordu ve sürpriz unsurunun Sprague'nin kendisinin soracağı soruya bir yanıt vermesini sağlayacağını umuyordu.

Sprague'nin kendisini soğuk bir şekilde karşılaması Nat'a beklediği mesajı vermişti. Önceden telefon etmiş olması çok daha iyi olacaktı. Konuk bekliyorlardı.

"Sadece bir dakikanızı alacağım."

"O zaman lütfen içeri buyrun."

Henry Sprague öne geçip ziyaretçisini arka verandaya götürdü. Oraya vardıklarında Nat adamın neden acele ettiğini anladı. Sprague karısını bahçede yalnız bırakmıştı ve kadın Covey'lerin evine doğru yürüyordu.

Sprague koşup karısını yakaladı, verandaya getirdi. "Otur, canım, Adam ile karısı gelecekler," dedi. Nat'a oturmasını söylememişti.

Nat bütün kartlarını açmaya karar verdi. "Bay Sprague, Ben Scott Covey'in dalış yaptıkları sırada karısını isteyerek terk ettiğini sanıyorum ve bunu kanıtlamak için elimden geleni yapacağım," dedi. "Geçen gün bana bir şeyi söyleyip söylememeye karar veremediğiniz izlenimini edindim. Sizin başkasının işine karışmayan bir insan olduğunuzu biliyorum, ama bu sizin işinizdir. Vivian'ın boğulacağını anladığı zaman nasıl korktuğunu bir düşünün. Birinin karınızı bilerek tehlikeye bir duruma sokup sonra terk etmesi durumunda neler hissedeceğinizi bir düşünün."

Henry Sprague bir süredir tütünden vazgeçmeye çalışıyordu. Şimdi spor gömleğinin cebinde çekmecede bıraktığı piposunu aradığını fark etti. Dedektif gider gitmez alacaktı pipoyu. "Evet haklısınız, bir şey vardı," dedi. "Vivian'ın ölümünden üç hafta önce Cheshire Pub'daydım ve Scott Covey de oradaydı. Tina adında genç bir kadın içeri girdi. Orada buluşmak için sözleşmiş olduklarına eminim. Scott kadını görünce şaşırmış gibi davrandı, kadın da durumu hemen kavrayıp bardan çıktı. Tanıdığım biri değildi. Ama onu bu sabah bir kere daha gördüm. Wayside Inn'de garsonluk yapıyordu."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey daha var. Karım kadının adını biliyordu. Onu nerede tanıdığını bilemem..."

Vivian Carpenter Covey'in evine baktı. "Son zamanlarda sırtımı çevirdiğim anda Phoebe'yi hep komşuya giderken gö-

rüyorum. Evde klima tesisatı yoktur ve pencereler genelde açıktır. Tina'yı orada görmüş olabilir. Bunun başka bir açıklaması olacağını sanmıyorum."

"HANNAH'yı bir iki saatliğine Amy'ye bırakmak iyi fikirdi," dedi Adam arabayı Chatham'ın merkezinde sürerken. "Anladığım kadarıyla Phoebe fazla karışıklığa gelemiyor. Tahminime göre notları üzerinde konuşacak durumda da değil. Ama Henry'nin onları seninle paylaşmak fikrini reddetmemesine de sevindim doğrusu."

"Ben de." Menley heyecanlı görünmeye çalıştı ama pek başaramadı. Kusursuz bir gün olmalıydı, diye düşündü. İki saat kadar deniz kıyısında kalmışlar, sonra Hannah uyurken gazeteleri okumuşlardı. Saat üç buçukta fırtına başladığında birlikte pencere önünde durup sağanağın denizi dövmesini ve dalgaların öfkeyle kabarmasını seyretmişlerdi. Birlikte, paylaşılarak geçirilen günlerden biriydi işte.

Ama Menley'in kafasında hep bir felaket duygusu vardı. Ne oluyordu böyle? Adam'a, anlayışla karşılayacağını bildiği halde, demiryolu geçidinde hissettiği panikten söz etmemişti. Ya o New York'tayken gece evin içinden geçen tren güm-bürtüsüyle uyandığını söyleseydi! Akli başında bir insan böyle bir şey karşısında ne düşünürdü? Dün gece bebeğin odasına girdiğini hiç hatırlamadığını da söyleyemezdi. Asla!

Elaine'in partisinde tanık olduğu ama paylaşamadığı dostluk karşısında kendisini tecrit edilmiş gibi hissettiğini söylemek de durumundan yakınmak gibi olurdu. Benim de pek çok arkadaşım var, diye düşündü. Sadece burada yabancıyım. Hatıralar Evi'ni almaya karar verirsek herkesi yakından tanıyacağım. Ve kendi arkadaşlarımı da buraya çağıracağım.

"Birden çok durgunlaştın," dedi Adam.

"Hayale dalmışım."

Pazar öğleden sonra trafik pek yoğun olduğundan ana caddede güçlkle ilerliyorlardı. Meydanda sola dönüp Sprague'ların bir mil ilerdeki Oyster Pond'daki evlerine vardılar.

Adam evin önüne yanaşırken mavi bir Chevy kaldırımdan uzaklaştı. Henry Sprague kapı önünde duruyordu. Kendilerini içtenlikle karşıladıysa da, dalgın olduğu görülüyordu.

Adam, Menley'le kapıya oğru yürürken, "Umarım Phoebe'nin bir şeyi yoktur," diye mırıldandı.

Henry, karısına konukların geldiklerini bildirmişti. Bayan Sprague Adam'ı tanımış gibi davranıp dalgın bir gülümsemeyle Menley'e baktı.

Alzheimer hastalığı, diye düşündü Menley. Gerçekle ilişkiyi kaybetmek korkunç bir şey olmalıydı. Bellevue hastanesinde annesinin çalıştığı katta kimi zaman bu hastalığa tutulmuş insanlar gelirdi. Menley, annesinin bu hastalara bir şeyler hatırlamaları için neler yaptıklarını düşündü bir süre.

"Siz Cape'in eski tarihçesini epey araştırmışsınız," dedi. "Ben bin altı yüzlü yılların Cape'i hakkında bir çocuk romanı yazacağım."

Bayan Sprague başını salladı ama konuşmadı.

Henry Sprague Nat Coogan'ın gelişini anlatıyordu. "Kendimi dedikoducunun biri gibi hissediyorum," dedi. "Ama o Covey'de de insana gerçekmiş gibi gelmeyen bir şey var. Eğer o zavallı kızın boğulmasına göz yummuşsa..."

"Elaine öyle düşünmüyor, Henry. Geçen hafta Scott Covey'i bana gönderdi. Onun savunmasını almayı kabul ettim."

"Sen, ha! Ben seni tatilde sanıyordum, Adam."

"Öyle olmam gerekir, ama Covey'in de kaygılanmakta haklı olduğu görülüyor. Polis bir araştırmaya başlamış. Birinin onu temsil etmesi gerek."

"O zaman ben konuşmakla yanlış bir şey yaptım."

"Hayır. Eğer bir suçlama yapılırsa savunmanın hangi ta-

nıkların çağırılacağını bilmeye hakkı vardır. Bu Tina ile ben de gidip konuşacağım."

"O zaman içim rahatladı şimdi." Henry Sprague derin bir soluk alarak Menley'e döndü. "Bu sabah Phoebe'nin Cape hakkındaki dosyalarını araştırdım, gidip getireyim."

Eve girip birkaç dakika sonra şişkin birkaç dosyayla döndü.

"Hepsine çok iyi bakacağım ve New York'a dönmeden size iade edeceğim," dedi Menley. "Bunları incelemek benim için bir zevk olacaktır."

"Henry, Hatıralar Evi'ni almayı düşünüyoruz," dedi Adam. "Yenilenmesinden sonra görmüş müydün?"

Phoebe'nin yüzünde birden ürkek bir ifade belirdi. "Ben Hatıralar Evi'ne gitmek istemiyorum. Beni denize girmek zorunda bıraktılar. Adam'ın karısına da öyle yapacaklar," dedi.

"Sen karıştırıyorsun, canım," dedi Henry. "Sen Hatıralar Evi'ne hiç gitmedin ki."

Kadın şaşırmış görünüyordu. "Ben gittiğimi sanıyordum."

"Hayır, evin yakınlarındaki kumsala gittin. Adam'ın karısı bu hanım işte."

"Öyle mi?"

"Evet, canım."

Henry sesini alçalttı. "Phoebe birkaç hafta önce akşam saat sekizde evden ayrıldı. Hepimiz onu aramaya çıktık. Eskiden hep sizin evin önündeki kumsala yürüyüşe çıkardık. Arabaya atlayıp oraya gittim. Onu sizden az ilerde denizin içinde buldum. Bir iki dakika gecikseydim iş işten geçmiş olacaktı.

"Yüzlerini göremedim ama onları tanıyorum," dedi Phoebe Sprague. "Benim canımı acıtmak istiyorlardı."

ADAM pazartesi sabahı Wayside Inn'i arayıp o gün Tina adındaki garsonun çalışacağını öğrendi, sonra da Scott Covey'i arayıp barda randevu verdi.

Menley, Phoebe Sprague'in dosyalarını incelerken Hannah'ya bakması için Amy'yi çağırmıştı. Adam gülererek, "Benim yokluğumu fark etmeyeceksin bile," dedi. "Gözünde altın dolu bir gemiyi kovalayan bir korsan bakışı var."

"Bu evde yaşıyor olmak o eski günlerin havasını yaşıyor insana. Büyük odanın kapısının o kadar geniş olmasının nedeninin tabut sokmak için olduğunu biliyor muydun?"

"Ne kadar hoş bir şey. Babaannem de bana eskiden oturduğu evin hikayelerini anlatırdı ama hepsini unuttum gitti. Her neyse, ben yeni müvekkilimle buluşmaya gidiyorum." Menley kıza mamasını yediriyordu. Adam, karısının başını öptü, kızının ayağını okşayarak, "Sen öpülmeyecek kadar kirlisin," dedi.

Adam, Elaine'in emlakçı dükkanının önünden geçeceğini ve kadın içerdeyse uğrayacağını söyleyip söylememeye karar veremeyerek bir an duraksadı. Sonra hiç sesini çıkarmamaya karar verdi. Menley'in bu ziyaretin nedenini bilmesini istemiyordu.

*

Adam, Covey'le randevulaştığı saatten on beş dakika önce oradaydı. Henry Sprague'in tarifinden Tina'yı tanıması kolay oldu. İçeri girerken Tina bir masayı toplamakla meşguldü. Adam, şeften kendisini oraya oturtmasını istedi.

Kadının elinden listeyi alırken pek de güzelmiş diye düşündü. Tina'nın parlak kara saçları, canlı kahverengi gözleri, beyaz pembe bir teni ve kusursuz dişleri vardı. Gereğinden

dar bir üniforma, dolgun vücudunun bütün kıvrımlarını gözönüne seriyordu. Yirmi sekiz otuz yaşlarında ve görmüş geçirmiş, diye düşündü.

"Birini bekliyorum, şimdilik bir kahve," dedi Adam.

Scott Covey tam dokuzda geldi. Adam oturduğu yerden Tina'nın garsonları olacağını anlayınca değişen yüz ifadesini izliyordu. Ancak Scott oturup da Tina listeyi tekrar gelince, erkeği tanıdığını hiç belli etmeden, "Günaydın, efendim," dedi.

İkisi de portakal suyu, kahve ve kek ısmarladılar. "Bugünlerde hiç iştahım yok," dedi Scott.

"Eğer benimle oyun oynamaya devam edersen olan iştahın da kaçır," dedi Adam.

Covey şaşırmişti. "Bu da ne demek oluyor?"

Tina yakınlarındaki bir masayı topluyordu. Adam kadından yana başını salladı. "Polis bu güzel hanımla karın ölmeden önce Sheshire Pub'da buluştuğunu ve kadının evine gelmiş olabileceğini biliyor."

"Henry Sprague," diye Scott yüzünü buruşturdu.

"Henry Sprague barda onunla karşılaşmanın bir rastlantı olmadığını anlamıştı. Ama kendisine kadının tiyatro oyuncusu olduğu hakkında palavra sıkmasaydın dedektife bir şey söylemeyecekti. Bayan Sprague Tina'yı nerden tanıyor?"

"Tanımaz ki."

"Ama kendisine adıyla hitap edecek kadar tanıyor. Tina evine kaç kere geldi?"

"Bir kere. Viv kayıpken uğramıştı. Sprague'in karısının dünyasından haberi yok. Pencereden içeri baktığında ya da kapıyı açıp içeri giriverdiğinde insanın ödü patlıyor. Durumu kötüleştikten sonra artık evleri ayırt edemez oldu. Tina'nın geldiği o gün de çevrede dolaşıyordu herhalde. O haftalarda eve gelenin çok olduğunu unutma, Adam."

"Karın ölmeden önce Tina ile nasıl bir ilişkin vardı?"

"Viv ile tanıştığım andan sonra, hiç. Ondan önce, evet. Geçen yıl tiyatronun idaresinde çalışırken onunla çıkardım."

Adam kaşını kaldırdı. "Çıkmak mı?"

"Yani ilişkimiz vardı. Bekardım. O da bekardı. Bir bak hele. Tina partiden partiye koşan bir kızdı. İkimiz de bu işin bir sonu olmadığını ve mevsim sona erdiğinde benim gideceğimi biliyorduk. O Sandwich'te Daniel Webster Bar'ında çalışıyordu. Burada iş bulması ve Viv'le kendisine rastlamamız bir talihsizlikti. Bana sadece bir kere telefon edip bir içki için buluşmamızı istedi. Eve de Viv için üzülüğünü bildirmek için gelmişti. Hepsi bu kadar."

Tina kahve güğümüyle masaya geldi. "Bir fincan daha ister misiniz, efendim?" diye sordu Scott'a.

"Tina, bu bey avukatım Adam Nichols. Savunmamı üstlendi. Dedikoduları duymuşsundur."

Kadın ne diyeceğini bilemez bir halde iki erkeğe baktı.

"Bir sakıncası yok, Tina," dedi Scott. "Bay Nichols eski arkadaş olduğumuzu, birlikte çıktığımızı ve senin başsağlığı dilemek için eve uğradığını biliyor."

"Henry Sprague'in orada olduğu gün Scott'la Cheshire Pub'da neden buluşmak istemiştiniz?" diye sordu Adam.

Kadın Adam'ın yüzüne baktı. "Scott Cape'den geçen yıl mevsim sonunda ayrıldığında bir daha kendisinden haber alamamıştım. Sonra karısıyla buraya gelince çok kızdım. Biz birlikte çıkarken onunla görüşüğünü sanmıştım. Ama bu doğru değildi. Onunla yaz sonunda tanışmıştı. Bunu ağzından duymak istiyordum."

"Bu olayı mutlaka polise anlatmalısınız," dedi Adam. "Çünkü polis sizi sorguya çekecektir. Bir kahve daha ve hesap lütfen."

Kadın uzaklaşınca Adam Scott'a doğru eğildi. "Bak, beni çok iyi dinle. Seni savunmayı üstlendim ama pek çok olumsuz unsurun biriktiğini söylemem gerekiyor. Masrafı senden olmak üzere bu işe bir özel dedektif koyacağım."

"Özel dedektif mi? Neden?"

"Görevi Chatham polisinin yaptığının aynısı olacaktır.

Eğer büyük jüri toplanacaksa bir sürprizle karşı karşıya kalmak istemeyiz. Otopsi fotoğraflarını, karının giydiği dalgıç giysilerini, o günkü akıntıları görüp bilmek, fırtınanın ani çıkışından dolayı o gün batma tehlikesi geçiren başka denizciler bulmamız gerekiyor."

Tina'nın hesabı bırakıp uzaklaşmasını bekledikten sonra devam etti. "Evliliğinin çok uyumlu olduğuna tanıklık edecek Elaine gibi insanlara da ihtiyacımız olacak. Ve dedektifim polisin şu anda yapmakta olduğu gibi seni de araştıracaktır. Eğer geçmişinde bir leke varsa bunu öğrenmem ve açıklayabilmem gerek."

Hesaba bakıp cüzdanını çıkardı.

"Ben ödeyeyim," diye Scott uzandı.

Adam gülümsedi. "Merak etme, masraf hesabından ödüyorum."

Bardan çıkarlarken Adam'ın Sprague'lerin evinin önünde gördüğü mavi Chevy kaldırıma yanaştı. Adam, "Tina'ya bir ziyaretçi geldi," derken Dedektif Coogan arabadan inip lokantaya girdi.

30

AMY saat dokuz buçukta geldi. Menley'le selamlaştıktan sonra doğrudan Hannah'nın yanına gideceği yerde şimdi kitaplar ve dosyalarla dolu olan masanın önünde durdu.

"Bayan Nichols, babam ve Elaine dün gece birkaç kişiyi yemeğe çağırdılar, Scott Covey de oradaydı. Çok yakışıklı bir erkek."

Demek bu sabahki parlak gözlerin nedeni bu diye düşündü Menley. "Gerçekten de öyle," dedi.

"Bay Nichols'un onun savunmasını kabul ettiğine çok sevindim. O kadar iyi bir insan ki, polis de kendisine çok güçlük çıkarıyor."

"Biz de öyle duyduk."

"Ölmeden önce karısıyla bu eve bakıyor olduğunu düşünmek çok garip."

"Evet öyle."

"Bir süre benimle konuştu. Annesi ölmüş, bir üveyanne-si varmış. İlk önceleri kadından hiç hoşlanmamış, ama sonraları ona karşı kötü davrandığı için çok pişman olmuş. Şimdi birbirlerine çok yakınlarmış."

"Bunu sana söylediğine çok memnun oldum, Amy. Babanın evleniyor olması nedeniyle için biraz rahatladı mı şimdi?"

Kız içini çekti. "Biraz. Onu dinlerken her şeyin yoluna gireceğine inandım."

Menley kalkıp ellerini kızın omuzlarına dayadı. "Daha iyi olacak, göreceksin."

"Herhalde. Ben babamın mutlu olmasını isterim."

Hannah oyun parkındaydı. Elindeki çingırağı sallayınca ona bakıp güldüler. "Hannah ihmal edilmekten hoşlanmıyor," dedi Menley. "Biraz arabasına koyup dışarı çıkarsana."

Onlar çıkınca Menley Sprague dosyalarını açtı, içindekileri geniş masanın üzerine yayıp kâğıtları, kitapları ve kupürleri bir düzene sokmaya koyuldu. Bu bir tarihi araştırma hazinesiydi. 1600 yıllarına kadar uzanan mektupların fotokopileri vardı. Eski faturalar, soyağaçları, haritalar ve Phoebe'nin aldığı sayfalar dolusu notlar.

Menley BATIKLAR; KAÇAKÇILAR; TOPLANTI ODALARI; EVLER; KAPTANLAR gibi ayrılmış kategoriler buldu. Henry Sprague'in da dediği gibi kâğıtlar düzenli değildi. Hepsini gelişigüzel dosyalara doldurulmuştu.

Menley içeriğini şöyle bir kavramak için bütün dosyaları tek tek incelemeye karar verdi. Aynı zamanda Hatıralar Evi konusunda yeni bir şeyler öğrenebilmek için Kaptan Andrew Freeman adını da özellikle kolluyordu.

Bir saat sonra ilk belgeye rastladı. EVLER yazılı dosyada Tobias Knight adında birinin Kaptan Andrew Freeman'a

bir ev yaptığından söz ediliyordu. "Taşıdığı köleleri koymak için büyükçe bir ev." Tarih 1703'tü. Bu evden söz ediyor olmalı, diye düşündü Menley.

Az sonra Kaptan Freeman'ın Tobias Knight'a yazdığı bir mektubu buldu. Bir cümle hemen göze çarpıyordu: "Karım Mehitabel, zayıf ve güçsüzdür. Tahtalar çok sıkı birleştirilsin ki, soğuk alıp üşütmesin."

Mehitabel. Sadakatsız kadın. "Bir kadın kendisini böyle-sine seven bir erkeğe neden ihanet ederdi ki? Menley iskemlesini itip kalktı, ön odanın penceresine gidip dışarı baktı. Amy arabayı yamacın başına kadar götürmüştü, kendisi de yanına oturmuş, kitabını okuyordu.

Mehitabel bu evde ne kadar yaşamıştı? Kaptan Freeman'ı sevmiş miydi? Kocasını bir seferden dönerken dullar balkonu denilen yere gidip kendisini bekler miydi?

Adam'a Cape evlerinin çoğunun çatısındaki kenarı parmaklıklılı küçük platformun ne olduğunu sormuştu. Adam bunlara dullar balkonu dendiğini, o eski günlerde bir kaptanın seferden döneceği günler yaklaştığında karısının orada nöbet beklemeye çıktığını anlatmıştı. Pek çok gemi dönmediği için de bu gözetleme yerleri zamanla bu adı almıştı.

Menley kendi oturdukları evdekinin de muhteşem bir okyanus manzarasına sahip olacağını düşündü. Üzerinde ince bedenli bir kadının durup uzaklara baktığını hayal edebiliyordu. Bu, kitabın resimlerinden biri olacaktı.

Sonra Hannah'nın araba içinde güneş altında uyuduğu yere baktı. Birden bir huzur hissetti. Her şey yoluna girecek, diye düşündü. Ben gereğinden çok kaygılanıyorum. Çalışma bana hemen denge getirir.

Mutfağa dönüp dosyaları karıştırmaya ve notlar almaya başladı.

Bir daha saate baktığında on ikiyi çeyrek geçiyordu. Yemeği düşünsem iyi olur diyerek Amy ile Hannah'yı çağırma-yaya gitti.

Hannah hâlâ uyuyordu. "Bu hava ona sakinleştirici ilaç

gibi geliyor, Amy," dedi. "Ve bu çocuk ilk altı haftasında gözünü bir kere olsun kırpmamıştı!"

"Arabayı itmeye başladığım anda gözleri kapandı. Doğrusu hakkım olan paranın yarısını almam gerek."

"Saçmalama," dedi Menley. "Senin burada olman çok iyi iki saat geçirmem demek oldu. İncelediğim dosyalarda çok esaslı malzeme vardı."

Amy merakla baktı kadının yüzüne. Dullar balkonunu gösterdi. "Bir an sizi orada gördüğümü sandım."

"Amy, alt kat penceresinden bir iki dakika dışarı bakma dışında yerimden bile kalkmadım." Menley ellerine gözlerine siper ederek çatıya baktı. "Sol bacanın kenarında bir metal parçası var. Güneş ona yandan çarpınca biri hareket ediyormuş gibi bir görüntü yaratıyor."

Amy buna inanmamıştı ama başını sallayarak, "Başını kaldırdığımda güneş gözüme giriyordu. O yüzden sizi görmüş olduğumu sanmalıyım," dedi.

Daha sonra Amy bebeğin mamasını verirken Menley yukarı çıktı. İkinci kattaki küçük bir odanın içindeki katlanan merdivenden dullar balkonuna çıkılıyordu. Oda kapısını açınca yüzüne hava çarptığını hissetti. Bu da nereden geliyor, diye düşündü.

Merdiveni indirdi, basamakları çıkıp tavandaki kapağın kilidini açıp dışarı çıktı. Bir iki adım yürüyüp parmaklığa tutundu. Parmaklık beline kadar geldiğinden epey güvenliydi.

Benim burada olduğumu sanmak için Amy ne gördü acaba? diye sordu kendi kendine. İki büyük baca arasındaki balkon iki metre kare kadar vardı. Menley uca kadar yürüyüp Amy'nin otuz kırk metre kadar ilerde oturduğu yere baktı. Sonra dönüp arkasındaki alanı inceledi.

Amy'nin gözüne takılan şey o metal parçası olabilir miydi? Parçaya çarpan güneş kırıltılı gölgeler yaratıyordu.

Böyle bir yanlışı nasıl yapabildi, diye düşündü merdivenden inerken. İçersi bayağı rutubetliydi.

Tam alt basamağa varmıştı ki, aklına gelen bir şeyle donup kaldı. Amy haklı olabilir miydi? Mehitabel'in kaptanını dullar balkonunda beklediğini hayal ettiğim zaman buraya çıkmış olabilir miydim?

Gerçekle ilişki mi bu kadar kaybediyor olabilir miyim? Bu olasılık içini umutsuzlukla doldurmaya yetmişti.

31

ADAM arabasını Wayside Inn'in önünde bırakıp Elaine'in iki blok ötedeki emlakçı bürosuna kadar yürüdü. Pencereden kadının masası başında oturduğunu gördü. Talihi vardı. Elaine yalnızdı.

Vitrin satılık ve kiralık evlerin resimleriyle doluydu. Kapıya yönelirken Hatıralar Evi'nin havadan çekilmiş bir fotoğrafını görünce durakladı. Esaslı resim, diye düşündü. Evden görünen manzarayı almıştı fotoğrafçı: deniz, sığlık, kumsal, bir balıkçı teknesi. Resmin yanındaki kartta **HATIRALAR EVİ. SATILIK** diye yazıyordu. Sen öyle san, diye düşündü.

Kapı açılınca Elaine başını kaldırdı, sonra koltuğunu geri itip öne çıktı. "Adam, bu ne güzel bir sürpriz." Erkeği hafifçe öptü.

Adam kadının arkasından bürosuna girip rahat koltuğa yerleşti. "Hey, evimi altımdan çekip satıyor musun sen?"

Elaine'in kaşı kalktı. "Senin satın almak istediğini bilmiyordum."

"Kesine yakın bir belki diyebiliriz. Ama bunu sana henüz söylemedim. Menley evden pek hoşlandı, fakat onu zorlamak istemiyorum. Eylül'e kadar bir yanıt verme hakkımız var, değil mi?"

"Evet. Ve sizin evi isteyeceğinizi biliyordum."

"O zaman vitrindeki o resim niye?"

Elaine güldü. "Müşteri avlamak için. İnsanlar gelip soru-

yorlar ve ben de kendilerine onun üzerinde opsiyon olduğunu söyleyip kendilerini başka yerlere yönleltiyorum."

"Sen her zamandan çok kurnazdın zaten."

"Öyle olmam gerekiyordu. Zavallı annem hiçbir işte tutunamamıştı. Hep birileriyle kavga eder ve kovulurdu."

Adam'ın bakışları yumuşadı. "Senin yetişme çağın hiç kolay olmadı, Elaine. Aşırı iltifat etmek istemem ama bugünlerde çok esaslı göründüğünü söylemek isterim."

"Sen epey yumuşamışsın."

"Yok canım. Sadece biraz daha az sert diyelim. Geçen yıl buraya geldiğimde yardımların için sana yeteri kadar teşekkür etmiş miydim bilemiyorum doğrusu."

"Bobby'yi kaybetmek ve Menley'den ayrılmak seni yıkmıştı. Yardım için burada olduğuma memnunum."

"Senden bana yine yardım etmeni isteyeceğim."

"Bir aksilik mi var?"

"Hayır hayır. New York'a tahmin ettiğimden çok gidip gelmem gerekecek. Menley'i bu kadar yalnız bırakmaktan hiç hoşlanmıyorum. Bana göstermiyor ama, sanırım o travma sonrası stres nöbetleri geçiriyor. Bu işin altından kendi başına kalkması gerektiğini düşünüyor belki de. Haklı da olabilir."

"Amy'nin geceleri sizde kalması yararlı olabilir mi?"

"Menley onu istemiyor. Benim düşündüğüm ben burada değilken bazı geceler John'la senin Menley'i yemeğe davet etmeniz. Evde olduğumda birlikte olmamız iyi aslında. Çünkü hâlâ... her neyse, boş ver."

"Adam, neler oluyor?"

"Hiç."

Elaine Adam'ı zorlamaması gerektiğini biliyordu. "Bir daha New York'a gittiğinde haberim olsun," dedi.

"Yarın öğleden sonra gidiyorum."

"Bugün öğleden sonra telefon edip yarın geceye ikinizi de yemeğe davet eder, sonra da Menley'in yalnız gelmesi için ısrar ederim."

"Ben de öteki yandan ısrar ederim." Adam güldü. "Şimdi rahatladım işte. Ha, aklıma gelmişken söyleyeyim, Scott Covey'le kahvaltı ettim."

"Ve?" Elaine'in gözleri irilemişti.

"Şu anda bir şey söyleyemem. Avukat-müvekkil mahremiyeti."

"Hep olayların dışında kalırım zaten. Ha, benim de aklıma geldi. Büyük bir haber. Şükran Gününden sonraki cumartesiği işaretle takviminde. John'la evleniyoruz."

"Müthiş bir haber bu. Tarihi ne zaman kararlaştırdınız?"

"Dün gece. Bir barbekü yaptık. Scott Covey de oradaydı. Amy'ye üvey annesini anlattı ve Amy daha sonra babasına evleneceğimiz için sevindiğini söylemiş. John geceyarısı telefon etti. Bu işi Scott'un konuşması başardı diyebilirim."

"Eh, onun iyi bir insan olduğunu söylersin zaten." Adam ayağa kalktı. "Beni kapıya kadar geçir bakalım."

Adam kapıya yaklaşırken kolunu Elaine'in omuzlarına attı. "Evlendikten sonra bir sorunum olup da sana gelirsem John kızar mı?"

"Elbette ki, hayır."

Adam kapıda kadını kucaklayıp yanağından öptü. "Bundan daha iyisini becerirdin eskiden," diye güldü Elaine. Ani bir hareketle uzanıp dudaklarını erkeğin dudaklarına bastırdı.

Adam bir adım gerileyip başını salladı. "Seninkine uzun vadeli bellek derler, Elaine."

32

KAHVALTI servisi sona ermişti. Sadece birkaç müşteri kahvelerini içmekteydiler. Şef Tina'ya uçtaki masalardan birine oturup dedektifle konuşmasını söylemişti. Tina ikisine de kahve getirdi. Ardından bir sigara yaktı.

İlk nefesten sonra, "Bırakmaya çalışıyorum," dedi. "Ama arada sırada unutuyorum işte."

"Sinirli olduğunuz zamanlar mı?" diye sordu Nat.

Tina'nın gözleri kısıldı. "Sinirli falan değilim. Neden olacakmışım ki?"

"Bunu siz bana söyleyin," dedi Nat. "Bir neden zengin karısı aniden ölmüş olan yeni evli bir erkekle çıkıyor olmanız olabilir. Ve bu ölümün bir cinayet olduğu anlaşılırsa pek çok kimse yaşlı kocanın planlarının ne kadarını bildiğinizi merak edebilir. Bunlar varsayım elbette."

"Bakın, Bay Coogan. Ben Scott'la geçen yıl çıkıyordum. Yaz sonunda buradan gideceğini söylerdi. Yaz aşkları diye bir şey duymuşsunuzdur sanırım."

"Evet, bazılarının da yazla birlikte sona ermediğini de duymuşluğum vardır," dedi Nat.

"Bizimki sona erdi ama. Onu bu odada karısıyla görünce sorup soruşturdum ve geçen ağustosta görüştüklerini öğrendince de çok kızdım. Beni deli gibi seven, hatta evlenmek isteyen biri vardı ve Scott için onu terk etmiştim."

"Bir ay önce o barda Scott'la buluşmanızın nedeni bu mu?"

"Bay Nichols'a da söylediğim gibi..."

"Bay Nichols mu?"

"Scott'un avukatıdır. Bu sabah Scott'la birlikte buradaydı. Ona Scott'u arayanın ben olduğumu anlattım, yoksa o beni aramış değildi. Benimle görüşmek istemedi ama ben ısrar ettim. Barda randevulaştık, oraya vardığımda Scott biriyle konuşuyordu ve onun kendisiyle buluşmak için geldiğimin anlaşılmasını istemediğimi fark ettiğimden fazla durmadım."

"Ama onu başka bir sefer gördünüz."

"Telefon ettim. İstedığimi telefonda söylememi belirtti. Ben de bağırp çağırdım."

"Neden?"

"Hiç dönmemiş olmasını istediğimi söyledim. Beni rahat bırakmış olsaydı Fred'le evlenip şimdi çok iyi bir durumda olabilirdim. Fred benim için çıldırıyordu ve parası vardı."

"Ama Scott'un mevsim sonunda gideceğini bildiğinizi söylemişsiniz."

Tina sigarasından derin bir nefes çekti. "Bakın, Bay Coogan, Scott gibi biri gelip de sizi sevdiğini söylerse kendi kendinize belki de onu tutabileceğinizi söylersiniz. Pek çok kız hiç evlenmeyeceklerini söyleyen erkekleri ele geçirmiştir."

"Eh, bunu kabul edebilirim. Şu halde sizi kızdıran şey Scott'un sizinle ilişkisi varken Vivian'la da ilişki kurması oldu."

"Ama böyle bir şey yokmuş. Burada geçirdiği son hafta içinde tanışmışlar. Vivian ona mektup yazmış. Scott Boca Raton'daki tiyatrodaki iş bulduğunda kendisini ziyarete gitmiş. Onun peşinden koşmuş yani. Bunu duyunca biraz rahatlamıştım."

"Bunu Scott mu söyledi?"

"Evet."

"Karısı denizde kaybolduktan sonra kendisine geçmiş olsun ziyaretinde bulundunuz. Belki de ihtiyaç anında size döneceğini umuyordunuz."

"Ama dönmedi." Tina iskemlesini geri itti. "Ve dönmek isteseydi de, bir sonuç alamazdı. Fred'le yeniden görüşmeye başladığım için beni rahatsız etmenize hiç gerek yok. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Coogan. Kahve paydosum sona erdi."

*

Nat dışarı çıkmadan önce Wayside Inn'in bürosuna uğrayıp Tina'nın garsonluk için başvurduğunda doldurduğu kartı görmek istedi. Kadının New Bedford'lu olduğunu, beş yıldan beri Cape'te yaşadığını ve son olarak Sandwich'teki Daniel Webster'de çalıştığını öğrendi.

Kadının gösterdiği referanslarda aradığı adı da buldu. Fred Hendin Barnstable'da bir marangozdu. Barnstable

Sandwich'ten sonraki kasabaydı. Fred Hankin'in Tina'nın geçen yıl terk ettiği ve bu yıl yeniden ilişki kurduğu erkek olduğuna emindi. Tina'ya onun hakkında fazla bir şey sormak istememişti. Adamı sorguya çekileceği konusunda uyar-mak istemiyordu.

Tina'nın sabırlı aşığı ve Daniel Webster'deki arkadaşla- rıyla konuşmak ilginç olacaktı.

33

ANNE ve Graham Carpenter'in hafta sonu için ko- nukları vardı; kızları Emily ve Barbara aileleriyle gelmişlerdi. Hep birlikte tekneyle gezintiye çıktılar, üç torun arkadaşla- rıyla plaja gittiklerinde büyükler golf oynadılar. Cumartesi gecesini de kulüpte yemek yediler. Vivian'ın böyle aile toplu- luklarına getirdiği çekişme ve uyumsuzluktan eser yoktu. Ve bu da annesini onun yokluğunu daha fazla hissetmesine yol açmıştı.

Hiç birimiz onu ihtiyacı olan şekilde sevedik diye söylendi. Gerek bu düşünce gerekse zümrüt yüzük olayı bir türlü kafasından çıkmıyordu. Yüzük Vivian'ın değer verdiği tek eşyaydı. Acaba ona sevildiğini hissettiren tek kişi mi onu parmağından kopartıp almıştı. Anne Carpenter bütün hafta- sonu hep aynı şeyi düşünüp durmuştu.

Pazartesi sabahı kahvaltı ederlerken yine yüzük konu- su- nu açtı. "Graham, Emily'nin yüzük konusunda iyi bir fikri var."

"Neymiş o?"

"Yüzüğün hâlâ bizim sigorta poliçemizde olduğunu söy- ledi. Kaybolduğunu bildirmeliymişiz. Böyle bir durumda bu- na hakkımız var mı?"

"Olabilir. Ama bu, Vivian'ın mirasçısı olarak parayı Scott'a vermek olur."

"Biliyorum. Ama yüzüğe 250.000 dolar değer biçilmişti. Eğer sigorta şirketine yüzüğün nasıl kaybolduğunu anlatırsak Scott'un ardına bir dedektif takmazlar mı?"

"Dedektif Coogan zaten soruşturmayı başlattı. Bunu biliyorsun, Anne."

"Sigorta şirketinin işe karışması buna engel olur mu?"

"Sanmam."

Anne kahvesinden bir yudum aldı. "Emily bana Vivian'ın yüzüğü parmağından çıkarırken zorlandığından şikayet ettiğini söyledi. Hatırlıyor musun? Hani küçükken o parmağını kırmıştı da, kemiği biraz kalınlaşmıştı. Ama yüzük bir kere oturduktan sonra rahattı. O yüzden Scott'un yüzüğü öteki eline aktardığı hikayesi pek aklıma yatmıyor." Anne'in gözleri yaşardı. "Anneannemin zümrütler hakkında anlattığı masalları hatırlıyorum. Zümrüt kaybetmenin talihsizlik getireceğini söylerdi. Diğer bir masala göre de zümrüt kaybolduğu yerden ait olduğu eve dönermiş."

34

JAN PALEY sakin bir pazar geçirmişti. Onun için haftanın en güç günü buydu. Kocasını Tom'la gazete okudukları, birlikte bulmaca yaptıkları, kumsalda yürüyüşe çıktıkları o kadar güzel pazar anıları vardı ki.

Jan Brewster'de Lower Road'da, otuz yıl önce satın aldıkları evde oturuyordu. Hatıralar Evi'nin yenilenmesi tamamlanırken burasını satmayı planlamışlardı. Tom öldüğünde oraya taşınmamış olmadıkları için şimdi çok memnundu.

Pazartesi gelip de haftaiçi çalışmaları başlayınca Jan rahat bir soluk alırdı. Son zamanlarda Brewster Kadın Kütüphanesi'nde pazartesi öğleden sonraları gönüllü olarak çalışmaya başlamıştı. İş hem hoş hem yararlıydı ve diğer kadınların arkadaşlığından çok hoşnuttu.

Bugün de kütüphaneye giderken Menley Nichols'u dü-

ştinüyordu. Genç kadından ilk görüşünde çok hoşlanmıştı, kitaplarını da sevdiği için bu çok iyi bir şeydi. David serisinin yeni kitabının Cape'te geçecek bir serüven olması da çok hoşuna gitmişti. Cumartesi gecesi Hatıralar Evi'nden söz etiklerinde Menley bölgede yetişip denize açılan oğlan hikayesi için model olarak Kaptan Andrew Freeman'ı kullanabileceğini söylemişti.

Menley acaba Phoebe'nin dosyaları için Henry Sprague'ye başvurmuş muydu? İki tarafı ağaçlıklı yolda giderken aklına başka bir şey geldi. On sekizinci yüz yıl başlarında bir kaptanın uzun bir yolculuğa çıkacağı zaman karısını ve hatta çocuklarını birlikte götürmesi çok rastlanan bir şeydi. Bu kadınlardan bazılarının tuttukları günlükler şimdi kütüphanedeydi. Kendisi henüz onları okumaya fırsat bulamamıştı ama şöyle bir karıştırıp aralarında Kaptan Freeman'ın karısının bulunup bulunmadığını araştırması iyi olurdu.

Çok güzel bir gündü ve park yerindeki tek araba da diğer pazartesi gönüllüsü olan Alana Martin'indi. Bugün bol bol kitap okuyacak zaman bulacağı, diye düşündü Jan.

Bir saat sonra çevresi elyazması günlüklerle dolu olarak masa başında otururken Alana'ya, "O eski kadınlar bayağı gezerlermiş," dedi. "Biri iki yıldır gemide olduğunu yazıyor. Hindistan ve Çin'e gitmiş, Atlantik'te bir fırtınada doğum yapmış ve 'yolda bazı güçlülere rağmen ruh sakinliği içinde' dönmüş. Biz sözde jet çağında yaşıyoruz, ben daha Çin'e gitmedim."

Günlükler gayet ilginçti ama kaptan Andrew Freeman'ın karısı hakkında herhangi bir şeye rastlamamıştı. Sonunda pes etti. "Kaptan Freeman'ın karısı herhalde eline kalem almadı, aldıysa bile günlüğü burada yok," dedi.

Alana çalıştığı yerden dönüp bir şey hatırlamak istediği zaman yaptığı gibi gözlüğünü çıkardı. "Kaptan Freeman. Birkaç yıl önce Phoebe Sprague için onun hakkında bir şeyler bulduğumu hatırlıyorum. Hatta bir yerde bir resmi de olacak. Brewsterliymiş."

"Bunu bilmiyorum. Ben onu Chatham'lı sanıyordum."

Alana gözlüğünü taktı. "Dur bir bakayım."

Jan birkaç dakika sonra Brewster yıllıklarını açmış not alıyordu. Andrew'un annesi Yarmouth'lu William Nickerson'un kızı Elizabeth'ti. Elizabeth 1653'te bir çiftçi olan Samuel Freeman ile evlenmişti. Düğün armağanı olarak babasından Chatham'ın o zamanki adıyla Monomoit'ten on dönüm toprak almıştı.

Acaba Hatıralar Evi o toprak üzerine mi inşa edildi, diye düşündü Jan.

Samuel ve Elizabeth Freeman'ın üç oğulları olmuştu: Caleb, Samuel ve Andrew. Sadece Andrew bebeklik çağını aşabilmiş, on yaşında Kaptan Nathaniel Baker'in gemisi Mary Lou ile denize açılmıştı.

Andrew 1702'de otuz sekiz yaşında kendi gemisi Godspeed'in kaptanıyken Rahip Jonathan Winslow'un kızı on altı yaşındaki Mehitabel'le evlenmişti.

Jan öğrendiklerini Menley Nichols'a anlatmak için sabırsızlandı. Ama kadın aynı şeylere Phoebe'nin dosyalarında da rastlamış olabilirdi.

"Kaptan Andrew Freeman'ı görmek ister miydin?"

Jan başını kaldırdı. Alana gülümseyerek kendisine yaklaşıyordu. "Onun bir resmini gördüğüme emindim. Gemisindeki biri çizmiş olmalı. Pek etkileyici bir insanmış, değil mi?"

Karakalem resim, kaptanı gemisinin dümeni başında gösteriyordu. İri yarı, geniş omuzlu, uzun boylu, kısa kara sakallı, sert yüz hatları, güneşe bakıyormuş gibi kasılmış gözleri olan bir adamdı. Yüzünde bir kendine güven ve otorite havası vardı.

"Korkusuzluğuyla ün salmıştı ve gerçekten öyle bir hali var, değil mi?" dedi Alana. "Onu aldatıp da yakalanan karısı olmak istemezdim."

"Bunun bir kopyasını çıkartabilir miyim?"

"Elbette."

Jan o gün eve dönünce Menley'e telefon edip kendisi

için ilginç malzeme getirdiğini söyledi. "Özellikle biri çok ilginç çekecek," dedi. "Yarın hepsini sana bırakırım. Saat dörtte evde olacak mısın?"

"Evet," dedi Menley. "Ben de resimler için bazı taslaklar hazırladım. Bayan Sprague'in dosyaları çok işe yaradı. Onlardan söz ettiğin için teşekkür ederim." Menley bir an duraksadı. "Acaba bir yerlerde Mehitabel'in bir resmi bulunabilir mi sence?"

"Bilemiyorum, ama aramaya devam edeceğim."

Jan telefonu kapatınca düşünceye daldı. Menley Nichols pek memnun olmuş gibiydi, ama sesinde Jan'ın huzurunu kaçıran bir şey vardı. Neydi bu? Sonra yanıtlanmamış o soru aklına geldi yine.

Tom Hatıralar Evi'nde kalp krizi geçirmişti. Dışarda çalışırken birden göğsünü tutarak içeri gelmişti. Jan onu yatırmış, doktora telefon etmeye koşmuştu. Geri döndüğünde Tom elini tutmuş, şömineyi göstererek, "Jan, az önce gördüm...." demişti.

Tom ne görmüştü? Cümlesini tamamlayacak kadar yaşamamıştı.

35

MENLEY, Amy'yi Hannah öğle uykusuna yattıktan sonra saat ikide evine göndermişti. Genç kızı birkaç kere kendisini süzerken yakalamış ve onun bu tavrından rahatsız olmuştu. Bu, sık sık Adam'ın yüzünde gördüğü ve kendisini huzursuz eden bakıştı. Amy'nin arabasının hareket ettiğini duyunca rahatladı.

Adam daha bir iki saat gelmezdi. Scott Covey'le buluştuktan sonra Elaine'in partisinde olan üç arkadaşıyla golf oynayacaktı.

Kafam çok karışık, diye düşündü. Tren sesini duymak,

Hannah'yı beşiğe yatırdığını hatırlamamak, Amy'nin beni gördüğünü sandığı sırada dullar balkonunda olup olmadığını bilememek... Ama Adam eve devamlı kalacak biri için ısrar ederse çıldıracağım. Hannah doğduktan sonra eve bir ay kadar yatılı bir hemşire almışlardı. Kadının iyi niyetli ama inanılmaz derecede sinir bozucu bir sesle kendisini sürekli olarak bebekten uzaklaştırmaya çalışmasını hatırlıyordu. "Bayan Nichols, siz bir güzel dinlenseniz, ben Hannah'ya bakarım."

Bir daha böyle bir şeye izin veremezdi. Musluğa gidip yüzünü soğuk suyla yıkadı. Bu geriye dönüşlerden ve unutmalarından kurtulmalıyım artık, diye düşündü.

Menley masanın başına oturup Phoebe'nin dosyalarına döndü. BATIKLAR dosyası çok ilginçti. On yedinci ve on sekizinci yüzyıllarda bu bölgede, hatta evin hemen altında pek çok gemi batmıştı. O günlerde Monomoy şeridi Atlantik'in Beyaz Mezarlığı olarak biliniyordu.

Godspeed'den söz ediliyordu: gemi bir korsan gemisiyle savaşa tutuşmuş ve kaptanı Andrew Freeman korsanların direğe çektikleri "lanet bayrağı" kendi elleriyle indirmişti.

Esaslı bir adammış herhalde, diye düşündü Menley. Zihninde kaptanın bir görüntüsü oluşmaya başlamıştı. Zayıf bir yüz. Güneş ve rüzgârdan kırılmış ve sertleşmiş bir ten. Kısa kesilmiş bir sakal. Güçlü yüz hatları. Menley eskiz defterine uzanıp aklındaki yüzü kağıda geçirdi.

Başını bir daha kaldırdığında üçü çeyrek geçiyordu. Adam'ın gelmesi yakınlaşmıştı ve Hannah da neredeyse uyanırdı. Bir dosyaya daha bakacak kadar zamanı vardı. TOP-LANTI ODALARI yazanı seçti. Eski günlerde toplantı yerleri kiliselerdi.

Menley bir süre okuduktan sonra tam dosyayı kapatacakken Mehitabel Freeman adını gördü.

10 Aralık 1704'te bir toplantıda kadınların bir kısmı ayağa kalkıp geçen ay boyunca Kaptan Andrew Freeman denizdeyken Tobias Knight'ın Mehitabel Freeman'ı 'uygunsuz saatlerde' ziyaret ettiğini iddia etmişlerdi.

Yazılanlara göre o zaman üç aylık hamile olan Mehitabel suçlamayı reddetmiş, fakat 'pişman olan Tobias Knight zina suçunu kabul etmiş ve ruhunu temizleme fırsatına dört elle sarılmıştı.'

Rahipler Meclisi Tobias Knight'ı günahını itiraf etmesi yüzünden takdir etmiş ve "kendisini ceza olarak sadece mahalle yoksullarına beş sterlin ödemeye mahkum etmişlerdi." Mehitabel'e ihanetini reddetme fırsatı verilmişti. Kadının şiddetli itirazı ve hem Tobias Knight'ı hem de kendini suçlayanları kırıncı bir şekilde eleştirmesi kaderinin çizilmesini sağlamıştı:

İlk kasaba toplantısında doğumdan altı ay sonra "zina yapan Mehitabel Freeman'ın otuz dokuz kırbaç darbesine mahkum edilmesi" karara bağlanmıştı.

Tanrım, diye düşündü Menley. Ne korkunç bir şey. Kadın o sırada on sekizinden büyük olamazdı ve kocasının sözleriyle "orta boylu ve zayıf"tı.

Altta Phoebe Sprague'in yazısıyla bir not vardı: "Godspeed İngiltere'ye yaptığı seferden 1 martta döndü ve 15 martta yeni sefere çıktı. Kaptan çocuğun doğumunda orada mıydı? 30 temmuzdaki doğum Andrew ve Mehitabel'in çocuğu olarak kaydedildiğine göre babanın kendisi olduğu konusunda herhangi bir kuşku yoktu. Freeman'nın döndüğü ağustos ortalarında karısına verilen ceza uygulanmış olmalıydı. Kaptan bebeği alarak yeniden sefere çıkmıştı ve bir daha iki yıl sonra dönecekti. Godspeed'in bundan sonraki dönüş kaydı 1707 ağustosundadır."

Ve bu sırada annesi bebeğinin nerede olduğunu ya da yaşayıp yaşamadığını bilmiyordu, diye düşündü Menley.

"Hey, bu ne çalışkanlık böyle!"

Menley şaşırarak başını kaldırdı. "Adam!"

"Evet, bildin."

Adam uzanıp karısını kucakladı. "Bu kadar dalginken beni özleyip özlemediğini sormanın bir anlamı yok."

Menley geçmişten kopmaya çalışarak başını kocasının koluna yasladı. "Burada olmadığın her dakikayı tek tek saydım."

"Bak bu çok ciddi işte. Kraliçem nasıl?"

"Uyuyor."

Menley başını kaldırınca Adam'ın kızın odasındaki mikrofona bağlı olan hoparlöre baktığını gördü. Yürek parçalayan bir çığlık dolandı başının içinde. "Ah, sevgilim, bana neden güvenemiyorsun ki?"

36

F*RED HENDIN* arabasını Barnstable'daki mütevazı evinin önüne çektiğinde karşı kaldırımında park etmiş arabadaki adamın kendisini beklediğini öğrendi.

Polis arması elinde olan Nat Coogan adama kapıda yetişti. "Bay Hendin?"

Fred armaya baktı. "Büroda aldım," dedi. Yüzündeki yarım gülümseme alay etmediğini gösteriyordu.

"Ben polis balosu için bilet satmıyorum." Nat karşısındaki adamı bir anda değerlendirdi. Kırkına yaklaşmış. Norveç veya İsveç asıllı. Orta boylu, güçlü kollar ve ense, tıraşa ihtiyacı olan soluk sarı saçlar. Üzerinde blucin tulum ve ter içinde bir tişört vardı.

Hendin anahtarını kilide soktu. "Buyrun." Sanki bir şey konuşmadan ya da yapmadan önce düşünürmüş gibi ağır ağır konuşuyor ve hareket ediyordu.

Girdikleri oda Nat'a Debbie ile evlendiklerinde satın aldıkları ilk evi hatırlattı. Aynı küçük odalar ama kendisinin hep hoşuna giden o yuva planı.

Fred Hendin'in oturma odası bir katalogdan döşenmiş olabilirdi. Yapay deriden koltuk takımı, ceviz masa ve seh-palar, yapay çiçek düzenlemeleri, bej rengi halı, pencere pervazlarına kadar pek erişemeyen bej rengi perdeler.

Kiraz ağacından bir dolapta bulunan ve pahalı olduğu ilk bakışta belli olan eğlence köşesi evin geri kalanıyla hiç de uyumlu değildi. Yüz ekranlı bir televizyon, video ve CD'si de olan bir stereo sistemi. Raflarda video filmleri vardı. Nat hiç çekinmeden filmleri gözden geçirip bir de ısıklık çaldı. "Doğrusu çok esaslı bir klasik film koleksiyonunuz var." Sonra CD'leri ve kasetleri inceledi. "Kırk ve ellili yılların müziğinden hoşlanıyorsunuz sanırım. Karımla ben de o çağın delisiyiz."

"Müzik kutusu müziği," dedi Hendin. "Yıllardır toplarım bunları."

Üst raflarda beş altı tane ahşap yelkenli tekne modeli vardı. Nat uzanıp çok büyük bir ustalıkla oyulmuş bir tanesini aldı. "Bunu da siz mi yaptınız?"

"Evet. Müzik dinlerken böyle işlerle uğraşırım. İyi bir uğraştır. İnsanı rahatlatır da. Siz müzik dinlerken ne yaparsınız?"

Nat oynamayı yerine bırakıp Hendin'e döndü. "Evde ufak tefek onarım işleriyle uğraşırım ya da arabamla meşgul olurum. Çocuklar yoksa ve keyifliyse karımla dans ederiz."

"Orada benden ilerdeymişsiniz. Dansa gelince iki sol ayağım vardır. Ben bir bira içeceğim. İster miydiniz? Ya da bir soda falan?"

"Teşekkür ederim, istemem."

Nat kapıdan çıkan Hendin'in ardından baktı. İlginç adam, diye düşündü. Yine raflara bakıp tahta oymalara hayran oldu. Gerçek bir zanaatkar, diye düşündü. Onunla Tina'yı bir çift olarak düşünemiyordu.

Hendin döndüğünde elinde bira kutularıyla bir soda vardı. Sodayı Nat'ın önüne bıraktı. "Eğer fikir değiştirirseniz. Evet, ne istemiştiniz?"

"Sıradan bir soruşturma benimkisi. Vivian Carpenter Covey'in ölümünü duymuş ya da okumuşsunuzdur herhalde?"

Hendin'in gözleri kasıldı. "Scott Covey geçen yıl sevgi-

limle birlikteydi ve siz de şimdi onunla hâlâ ilişkisi olup olmadığını öğrenmek istiyorsunuz."

Nat omuzlarını silkti. "Hiç vakit kaybetmiyorsunuz, Bay Hendin."

"Fred."

"Peki, Fred."

"Tina ile evleneceğiz. Geçen yaz başlarında birlikte çıkmaya başladık, sonra Covey geldi. Tam bir zampara. Tina'ya boşuna zaman kaybettiğini söyledim ama adamı görmüşsünüzdür. Kız söylediği palavraları yuttu işte."

"Peki, sizin tutumunuz ne oldu?"

"İçerledim. Ve doğrusunu söyleyeyim, Tina'ya acıdım da. Görüldüğü kadar dayanıklı değildir."

Öyledir, diye düşündü Nat.

"Sonuç tahmin ettiğim gibi oldu. Covey yaz sonunda ortalıktan kayboldu."

"Ve Tina da size döndü?"

Hendin gülümsedi. "Doğrusu öyle olmasını isterdim. Onun garsonluk ettiği yere gittim, Covey'in gittiğini ve baktan biri olduğunu düşündüğümü söyledim. Bana merhametimi harcamamamı söyledi."

"Yani hâlâ onunla ilişkisi mi vardı?" diye Nat hemen sordu.

"Hayır. Bana minnettar olmayacaktı. Bütün kış boyunca sadece bir kere çıktık. Başka erkeklerle görüştü o arada. Sonunda benim o kadar da kötü biri olmadığımı anlayarak baharda geri döndü."

"Scott Covey buraya taşındığında kendisiyle görüştüğünü söyledi mi?"

Hendin'in alını kırıştı. "Hemen söylemedi. Ancak bir iki hafta önce bundan söz etti. Tina herhangi bir olaydan kolayca sıyrılabilen tiplerden değildir. Çok içerlemişti ve öfkesini içinden atıp kurtulması gerekirdi." Eliyle çevresini gösterdi. "Bu odayı, bu evi görüyor musunuz? Annemindi burası. O öl-

dükten bir iki yıl sonra ben gelip yerleştim." Birasından bir yudum aldı.

"Tina ile evlilikten söz ettiğimizde bana bu süprüntülerin arasında asla oturmayaacağını söyledi. Ben de bu müzik dolabı dışında bir şey yapmadım. Tina daha büyük bir ev istiyor. Yani demek istediğim, Tina düşündüğünü açıkça söyleyen biridir."

Nat notlarına baktı. "Tina Yarmouth'da kiralık bir dairede oturuyor."

"Evet. Kasaba sınırının hemen dışında, buradan bir iki mil ilerde. İkimiz için de kolay oluyor."

"Daniel Webster'deki işi neden bırakıp Chatham'da çalışmaya başladı, peki? Yaz trafiğinde kırk dakikalık yol."

"Wayside Inn'i daha çok seviyordu. Çalışma saatleri de daha uygun. Bahşış de daha iyi. Bak Coogan, Tina'nın peşini bırak."

Hendin birasını sehpaaya bırakıp ayağa kalktı. Tina'dan bir daha söz etmeyeceği belliydi.

"Şu halde siz Tina'nın, karısı henüz kayıpken Scott Covey'i ziyaret etmesini onaylıyorsunuz," dedi.

Hendin'in yüzünün karardığını görünce, tam isabet, diye düşündü. "Bu kadar konuşma yeter sanırım," dedi Hendin.

37

*G*AYET güzel bir gün geçmişti. Zaman zaman olduğu üzere Phoebe kısa süreli bilinçlilik anları yaşamıştı.

Bir ara çocukları sormuş ve Henry hemen telefonu açmıştı. Kendisi diğer telefondan dinlerken Richard ile Joan'un anneleriyle konuşmaktan duydukları sevinçli hissetmişti. Birkaç dakika kadar gayet normal konuşmuşlardı.

Phoebe sonra, "Şey... şeyler nasıl?" diye sormuştu.

Henry bu duraklamayı anlamıştı. Phoebe torunlarının adlarını hatırlamıyordu. Kendisi hemen devreye girmişti.

"Biliyorum," dedi Phoebe. "Neyse ki, 'Hatırladın mı...' diye başlamadın." İçini çekişi öfkeli bir serzenişti.

"Baba." Joan'un sesi ağlamaklıydı.

"Her şey yolunda," dedi Henry.

Telefondaki çıt sesi Phoebe'nin kapattığını bildirdi. O güzel anlar sona ermişti. Henry çocuklarına bakımevinin ey-lülün başında bir yer ayarladığını söyledi.

Richard, "Anlaşmayı yap, biz o zaman geliriz," dedi.

"Biz de geliriz," dedi Joan.

"Sizler iyi çocuklarsınız." Henry boğazına yükselen hıç-kırığı güçlükle yuttu.

"Beni çocukmuşum gibi gören birinin yanında olmak istiyorum," dedi kızı.

"İki haftaya kadar görüşürüz," dedi Richard.

Henry yatak odasından konuşmuştu. Phoebe ise eski çalışma odasındaydı. Henry, Phoebe'nin bir anlık boşluktan yararlanıp evden çıkacağından korkarak yanına koştu. Ancak karısı bir yere gitmemiş, onca verimli saatini geçirdiği masanın başında oturuyordu.

Bir zamanlar dosya dolu olan alt çekmece açtı ve boştu. Phoebe çekmeceye bakıyordu.

Kocasının ayak seslerini duyunca döndü. Boş çekmeceyi göstererek, "Notlarım nerede?" diye sordu.

Henry bu durumda bile yalan söyleyemezdi. "Adam'ın karısına ödünç verdim," dedi. "Yazmakta olduğu bir kitap için bazı şeylere bakacakmış. Kitabında senden de söz edecek, Phoebe."

"Adam'ın karısı." Kadının yüzünde sorgu dolu bir ifade belirdi.

"Dün buradaydı. Adam ile Hatıralar Evi'nde oturuyorlar. Evin yapıldığı zamanlarda geçen bir hikaye yazıp Kaptan Freeman'ın yaşantısını kullanacak."

Phoebe Sprague'nin gözlerine dalgın bir bakış yerleşti. "Biri Mehitabel'in adını temize çıkarmalı," dedi. "Benim yapmak istediğim buydu. Tobias Knight da araştırılmalı."

Çekmeceyi kapattı. "Açım. Hep açım."

Henry kendisine doğru yürürken kocasının gözleri içine baktı. "Seni seviyorum, Henry. Lütfen bana yardım et."

HANNAH uyanınca Menley ile Adam yüzmeye gittiler. Hatıralar Evi'nin özel kumsal hakkı vardı ki, bu da kumsallarına herkesin girebilmesi ama kimsenin oturup yerleşmemesi demekti.

Havada erken bir sonbaharın serinliği olduğundan fazla bir gelip geçen yoktu.

Adam arabasında oturan Hannah'nın yanına yerleşti, Menley de yüzmeye gitti. Karısının dalgalı denize daldığını görünce, "Annen suyu gerçekten seviyor," dedi. Onun biraz fazla açıldığını görünce korkuyla ayağa kalktı. Sonra su kıyısına yürüyüp geri dönmesi için el salladı.

Karısı kendisini görmemiş miydi, yoksa görmemiş gibi mi davranıyordu? Büyük bir dalgaya atlayan Menley dalgayla birlikte kıyıya kadar geldi, köpükler arasından gülümseyerek, tuza bulanmış saçları omuzlarına dökülerek çıktı.

"Müthiş!" dedi.

"Ve de tehlikeli, Menley. Burası Atlantik okyanusudur."

"Sahi mi? Ben havuz sanmıştım."

Birlikte Hannah'ın yanına yürüdüler.

"Menley, şaka etmiyorum. Ben burada değilken o kadar açılmanı istemiyorum."

Menley durdu. "Ve kızın uyurken mikrofonunu açık bırakayım, değil mi? Ve Amy de gece yatısına kalsa iyi olur, ha? Ama Hannah'ya değil, bana gözkuşak olması için, değil mi? Eve yatılı bir yardımcı almak isteğinin altında bu travma sonrası stres sorunu vardı sanırım. Ne de olsa arabayı trenin önüne sürüp oğlunun ölümüne ben neden olmuştum."

Adam karısının kollarını tuttu. "Menley, kes artık. Lanet olsun. Bobby'nin ölümünden seni bağışlamadığım için beni suçluyorsun, ama burada suçlama diye bir şey yok. Burada tek sorun senin kendi kendini bağışlayamaman."

Birbirlerini incittiklerini ve bu konuyu enine boyuna konuşmaları gerektiğini anlayarak eve döndüler. Ancak kapıyı açarlarken telefon çalıyordu, Adam hemen içeri koştu. Konuşma daha sonraya kalacaktı. Menley ıslak mayosunun üstüne bir havlu attı, Hannah'yı kucaklayıp kocasının konuşmasına kulak verdi.

"Elaine! Nasılsın?"

Menley kocasının yüzüne kaygılı bir bakışın yerleştiğini gördü. Elaine ne söylüyordu acaba? Ve bir an sonra, "Bana söylediğin için teşekkür ederim," dediğinde kocası ne demek istemişti.

Ama sonra sesi değişti, yeniden neşelenir gibi oldu. "Yarın gece mi? Kusura bakma ama ben New York'a gidiyorum. Ama belki de Menley..."

Hayır, diye düşündü Menley.

Adam ağızlığı eliyle örttü. "Menley, Elaine ile John yarın akşam Hyannis'te Kaptan Sofrası'nda yemek yiyeceklermiş. Senin de gelmeni istiyorlar."

"Teşekkür ederim ama ben evde kalıp çalışmak istiyorum. Başka bir sefere." Menley Hannah'ya sokuldu. "Sen çok esaslı bir kızsın," dedi.

"Menley, Elaine gelmeni gerçekten istiyor. Bu evde yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum. Neden gitmiyorsun? Amy bir iki saatliğine gelir nasıl olsa."

Yine bir tehdit, diye düşündü Menley. Git ve ne kadar girişken olduğunu göster, yoksa Adam yanında sürekli birinin olmasını isteyecek. Güçlkle gülümsedi Menley. "İyi olur," dedi.

Adam telefona döndü. "Elaine, Menley gelecek. Saat yedi iyidir." Telefonu yine eliyle örttü. "Menley, Amy'nin gece

burada kalmasının iyi olacağını düşünüyorlar. Gece geç saatte araba sürmesini istemiyorlar."

Menley kocasına baktı. Hannah'nın bile vücudundaki gerilimi hissettiğinden emindi. Bebek gülümsemeyi bırakmış, huysuzlanmaya başlamıştı. "Elaine'e söyle, ben bu evde de, başka bir evde de yalnız kalabilirim ve Amy bir yaz gecesi saat onda araba süremeyecekse o zaman bebeğime bakacak olgunluğa erişememiş demektir."

*

Aralarında yumuşama yemekte başladı. Menley Hannah'yı besleyip banyosunu yaparken Adam da pazara gidip taze istakoz, kıvırcık salata, yeşil fasulye ve taze İtalyan ekmeği aldı.

Yemeği birlikte hazırladılar, istakoz haşlanırken şaraplarını yudumladılar ve yemekten sonra kahvelerini alıp denizi seyretmek için bahçelerinin ucuna kadar yürüdüler.

Yüzüne çarpan tuzlu rüzgâr Menley'i sakinleştirmişti. benim gibi endişe krizleri geçiren Adam olsaydı, ben de kaygılanırdım, diye düşündü.

Daha sonra yataarken Hannah'yı son bir kez daha kontrol ettiler. Kız yatağında dönmüş yanlamasına yatıyordu. Adam onu düzeltti, üstünü örttü.

Daha sonraları kollarını birbirlerine dayamış uyumak üzerelerken Adam daha fazla saklayamadığı soruyu sordu. "Menley, neden Amy'nin dullar balkonuna çıktığını bilmesini istemedin?"

39

N*NAT COOGAN* salı sabahı işe gittiğinde masasının üzerinde bir not buldu. "Beni gör." Kâğıdın altında amiri polis şefi Frank Shea'nın imzası vardı.

Amirinin odasına giderken, neler oluyor acaba? diye dü-

şündü. Frank telefonda savcıyla konuşuyordu. Bir yandan da parmaklarıyla masasına vurmaktaydı. Her zamanki dostça ifadesi yok gibiydi.

Nat bir koltuğa oturdu, konuşmaya kulak verdi.

Anlaşıldığı kadarıyla baskı başlamıştı. Graham Carpenter'in sigorta şirketi de olaya karışmıştı. Carpenter'in kızının normal bir ölümle ölmediği ve yüzüğün parmağından kocası tarafından zorla çıkartılıp şimdi kendisinde olduğu görüşüne katılıyorlardı.

Nat konuşmanın bundan sonraki kısmının okyanus akıntıları araştırılmasıyla ilgili olduğunu anlayınca kaşlarını kaldırdı. Sahil Koruma uzmanları Vivian Carpenter'in kocasının birbirlerinden ayrıldıklarını söylediği yerde dalmış olduğu takdirde cesedinin karaya Sage Harbor'da vuramayacağını, Martha's Vineyard'a doğru taşınacağı konusunda tanıklık etmeye hazırdılar.

Shea telefonu kapatınca, "Nat, içinden gelen o sese kulak verdiğine çok memnun oldum," dedi. "Savcılık soruşturma başlatmış olmamızı takdirle karşıladı. Medya haber alınca ortalık sirke dönüşeceğiinden bir başlangıç yapmamız iyi oldu. Von Bulow davasında neler yaptıklarını unutma."

"Doğru. Ve biz de savcılığın o davada karşılaştığı sorunların bazılarıyla karşı karşıyayız. Von Bulow, suçlu ya da suçsuz, iyi bir avukatı olduğu için yakayı kurtardı. Covey'in suçlu olduğuna eminim, ama bunu kanıtlamak ayrı bir sorundur. Onun da iyi bir avukatı var. Adam Nichols'un savunmayı üstlenmesi bizim için iyi olmadı."

"Nichols'un ne kadar becerikli olduğunu göreceğiz. Şu anda birkaç kanıt daha bulacağımızı sanıyorum. Kayıp zümrüt yüzüğü ve bütün bildiklerimize dayanarak savcılık Covey'in evinin ve teknesi için arama emri çıkartıyor. Arama sırasında senin de orada olmanı istiyorum."

Nat ayağa kalktı. "Şimdiden sabırsızlanmaya başladım bile."

Nat kendi bürosuna dönünce ceketini çıkardı, kollarını sıvayıp kravatını gevşetti. Artık rahatlamıştı. Kahve fincanını aldı, masasının başına geçip düşünmeye koyuldu.

Vivian Carpenter kocasına ne kadar güvenirdi acaba? Scott Covey'in dediklerine bakılırsa mirasının tamamını söyleyecek kadar güvenmiyordu.

Nat arkasına yaslanıp bakışlarını tavana çevirdi. Vivian herkesin belirttiği kadar güvensizlik hissedenden biri ise, Covey'den kuşkulananması için neden olup olmadığını araştırmaz mıydı?

Acaba Tina hiç Covey'i telefonla evde aramış mıydı ve böyle bir şey yaptıysa, Vivian bunu biliyor muydu? Vivian'ın telefon faturası. Masrafları ödeyen oydu. Covey Tina'yı evinden arayacak kadar aptal olabilir miydi? Bunu bir araştırması gerekecekti.

Bir şey daha vardı. Vivian'ın evlilikten sonra yeni vasiyetnamesini hazırlayan avukat. Onunla bir görüşmek de yararlı olabilirdi.

Telefon çaldı. Deb arıyordu. "Haberleri dinliyordum," dedi. "Vivian Carpenter'in ölümü konusunda bir soruşturma başlatılmış. Bunu bekliyor muydun?"

"Ben de şimdi duydum." Nat karısına Shea ile konuşmasını ve bundan sonra ne yapmak istediğini anlattı.

"Telefon faturaları iyi fikir," dedi Deb. "Evinden sevgilisini arayacak kadar sersem olduğunu sanmam, ama Tina'nın Wayside Inn'de garson olduğunu söylüyorsun. Evinden bara edilen telefonlar kayda geçmez, ama barda Tina'ya özel telefon gelip gelmediğini sorabilirsin."

"Seni gerçekten polis gibi düşünmeye alıştırmışım," dedi Nat.

"İltifata gerek yok. Vivian'ın kuaförüne git. Oralar dedikodu merkezidir. Hatta, daha iyisi, ben gideyim. Tresses'e gittiğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Bu öğleden sonraya bir randevu alırım."

"Bunun sadece iş için olduğundan emin misin?"

"Hayır. Zaten saçlarımı yaptırtmak istiyorum. Orası çok iyidir ama pahalıdır. Şimdi gittiğim için suçluluk duymam artık. Güle güle, canım."

ADAM'ın neden Amy'nin dullar balkonunda yürüdüğünü bilmesini istemediğini sormasından sonra bir daha konuşmamışlar, birbirlerine dokunmadan, ama ikisi de diğerinin uyumadığını bilerek, öylece yatmışlardı. Menley sabaha karşı kızı kontrole gitti. Hannah örtüsüne sıkı sıkı sarınmış uyuyordu.

Menley gece lambasının solgun ışığı altında kızına baktı. Amy beni gördüğünü sandığı zaman ben dullar balkonunda olmadığımı yemin edemem ki, diye düşündü. Ama Hannah'ı asla ihmal etmeyeceğimi ve unutmayacağımı biliyorum. Adam'ın kaygısını da anlamam gerek. Ama o da bir bebek bakıcısının beni eski dostu Elaine'e rapor etmesini kabul edemeyeceğimi bilmeli.

Bu karara vardikten sonra yatmak daha kolay olmuştu ve Adam'ın kolu kendisine uzandığında geri çekilmedi.

*

Adam saat sekizde ekmek ve gazete aldı. Kahvaltılarını edip kahvelerini yudumlarken Menley ikisinin de gerilimin son izlerini silmeye çalıştıklarının farkındaydı. Adam'ın o öğleden sonra New York'a gittiğinde ikisi de aralarında bir tartışmanın kalıntılarının kalmasını istemiyorlardı.

Adam gazetelerden istediğini seçmesi için hepsini karısına uzattı.

Menley gülümsedi. "Sen The New York Times'la başlamayı seversin."

"Eh, belki."

"Önemli değil." Menley, Cape Cod Times'ı aldı. "Şuna bak!" diyerek gazeteyi uzattı sonra.

Adam karısının gösterdiği haberi okudu, sonra öfkeyle yerinden fırladı. "Lanet olsun! Scott'un ardına düştüler. Şu anda büyük jüriyi toplaması için savcıya korkunç bir baskı yapılıyor olmalı."

"Zavallı Scott. Onu gerçekten suçlarlar mı sence?"

"Carpenter ailesi intikam peşinde sanırım. Çok da tanıdıkları olan insanlardır. Onunla konuşmam gerek."

Hannah oyun parkından bıkmıştı. Menley kızı kucağına alıp eline bir parça ekmek verdi. "Keyiflisin, değil mi? Dış çıkaracak sanırım."

Adam telefonun başındaydı. "Covey evde değil ve tele-sekreterini de açmamış. Beni araması gerektiğini bilmeliydi. Gazeteyi görmüştür."

"Belki de erkenden balığa çıkmıştır."

"Öyle bir şey yapmışsa evinde polise ilginç gelecek bir şey çıkmayacağını umarım. Gün sona ermeden bir arama emri çıkarılacağından hiç kuşkun olmasın." Telefonu öfkeyle kapattı.

Sonra başını sallayarak karısına doğru yürüdü. "Bak, benim New York'a gidecek olmam hiç de iyi olmadı. Ama Covey beni arayana bir şey de yapamam, o yüzden bari boşa zaman harcamayalım. Siz kızlar kıyıya inmeye hazır mısınız?"

"Elbette. Dur da üstümüzü değiştirelim."

Menley'in üzerinde çiçekli basma bir sabahlık vardı. Adam gülümseyerek baktı karısına. "On sekizinde gösteriyorsun," dedi. "Karısının saçlarını okşadı, yanağına dokundu. "Sen çok güzel bir kadınsın, Menley Nichols."

Menley'in içi eriyordu sanki. İyi anlardan biri, diye düşündü. Her zaman olacağını sandığı anlardan. Onu o kadar çok seviyorum ki.

Bugünün Amy'nin son günü olduğunu söylemeye karar vermişti ama bir tartışma başlatmak istemedi. Şimdi olmaz-

dı. "Amy'ye saat ikide falan gelmesini söylemişim," dedi. "Seni havaalanına götürdükten sonra biraz çalışmak istiyorum. Sana söylemeyi unutmuştum, Jan Paley Kaptan Andrew Freeman hakkında ilginç bazı şeyler bulmuş. Saat dörtte gelecek."

"Çok iyi," diyen Adam karısının başını okşadı. Menley onun bu sevincinin kendisinin çevresini hep dolu görmek isteği olduğunu biliyordu.

41

SCOTT COVEY Adam'la bir gün önceki konuşmasının kendisini ne kadar rahatsız ettiğini ancak salı sabahı erkenden denize açıldığında fark etmişti. Sabah saat altıda balık sürülerinin görüldüğü bildirildiği noktada demir atmış elinde oltayla beklerken Adam Nichols'un uyarılarını düşündü. Ve Adam geçmişinde olabilecek "kusurlar" için kendisinin bir dedektif tutacağını söylemişti.

Scott babası ve üvey annesiyle son konuştuğundan bu yana beş yıl geçtiğini hatırladı. Ama bu benim suçum değil, diye düşündü. San Mateo'ya taşındılar; kadının çevresi ailesiyle sarılı ve oraya gittiğimde beni yatıracak bir yerleri yok. Ailesinin neden düğününe ya da cenazeye gelmediği sorulabilirdi. Babasına telefon edip desteğini istemeye karar verdi.

Güneşli, ama rutubetli güzel bir ağustos günüydü. Ufukta çeşitli boylarda tekne göze çarpıyordu.

Vivian bir yelkenli istemişti. "Bunu kendi başıma yelken kullanmaya alışmak için aldım," demişti. "O yüzden adını Vivian'ın Oyuncağı koydum."

Şimdi yan tarafında adı yazılı teknenin içindeyken canı sıkılıyordu. O sabah iskeleye indiğinde birkaç kişinin teknenin yanında konuştuklarını görmüştü. Kaza hakkında fikir yürütüyorlardı herhalde.

Bu iş yatışınca teknenin adını değiştirecekti. Hayır, daha da iyisini yapacak, tekneyi satacaktı.

Oltanın misinası gerilince hemen kendini topladı. Büyük bir balık vurmuştu.

Yirmi dakika sonra on beş kiloluk bir levrek güvertede çırpınmaktaydı.

Alnından terler boşanan Scott balığın ölüm çırpınışlarına baktı. Sonra birden içinde bir tiksinti uyandı. Oltayı kesti, balığı yakalayıp denize fırlattı. Bugün balık tutmayacaktı, dümeni karaya doğru çevirdi.

Öğle yemeği için Dennisport'ta Clancy'ye gitmeye karar vermişti. Clancy neşeli bir yerdı ve kendisinin de kalabalık arasında olmaya ihtiyacı vardı. Bara geçip bir birayla hamburger ısmarladı. Birkaç kişinin kendisine dikkatle baktığını gördü.

O gece biraz rahatlayacağını umuyordu. Elaine Atkins ile nişanlısı onu Hyannis'de Kaptan Sofrası'na davet etmişlerdi. Menley Nichols'u da getireceklerdi ve kadın kendisine karşı gayet iyi davranmıştı.

Scott eve dönerken bir gazete aldı. Arabada gazeteyi yanındaki koltuğa attı ve eve varana kadar da bakmadı. Ancak o zaman başlığı görmüştü: CARPENTER AİLESİ SORUYOR.

"Tanrım," diyerek telefona koştu. Adam Nichols'u aramıştı ama onun da evinden karşılık yoktu.

Bir saat sonra zil çaldı. Kapıda sekiz on kişi duruyordu. Scott içlerinde sadece kendisini sorguya çeken Chatham'lı dedektifi tanıdı.

Gözlerinin önünde bir kağıt sallandı ve ardından o ürkütücü sözcükleri duydu: "Evinizi arama emrimiz var."

MENLEY havaalanından saat ikiye çeyrek kala döndü. Kapıyı açarken telefon çalmaya başlamıştı. Hannah kucağında olduğu halde koştu.

Annesi İrlanda'dan arıyordu. İlk konuşmalardan sonra annesine güvence vermeye çalıştığını farkettiler. "Bir aksilik olduğunu hissediyorum demek de ne oluyor, anne? Delilik bu. Bebek iyi.. Burada çok güzel günler geçiriyoruz... Kiraladığımız ev çok güzel... Hatta satın almayı bile düşünüyoruz... Hava şahane... Bana İrlanda'yı anlat. Size hazırladığım tur programından memnun musun?"

Menley daha önce görevli olarak beş altı kere İrlanda'ya gitmiş olduğundan annesine gezisini planlamada yardımcı olmuştu. Onun memnun olduğunu duymak kendisini de memnun etmişti. "Phyllis ile Jack da memnunlar mı?" diye sordu.

"Çok memnunlar hem de." Annesi sesini alçalttı. "Phyl' in soyağacını aramaya kararlı olduğunu söylemek gerekmez sanırım. Eski belgeleri araştırması için iki gün Boyle'da kaldık. Ama aradığını buldu da. Ballymote'da dedesinin dedesinin çiftliğinin yerini saptadı."

"Bunu yapacağından hiç kuşku yoktu."

Konuşma sona ermeden Menley annesine bir kere daha hiçbir aksiliğin olmadığı ve kendisinin iyi olduğu konusunda güvence vermek zorunda kaldı.

Telefonu kapatınca da, "Bu doğru olsaydı ne iyi olurdu, değil mi?" dedi Hannah'ya.

Amy birkaç dakika sonra geldi. Menley kızı soğuk bir tavırla karşıladı. Kızın davranışındaki bu değişikliği fark edecek kadar uyanık olduğunu biliyordu.

Amy Hannah'yı arabasına koyup dışarı çıkarınca Menley de Sprague dosyalarını önüne çekti. Phoebe Sprague'nin 1700'de inşa edilmiş bir toplantı evi hakkında aldığı notlar

dikkatini çekti. İnşaatın istatistiklerinden sonra -"6 metreye on metre," "keresteleri alıp binanın çerçevesini çatmakla görevlendirilenler," - Bayan Sprague şunları yazmıştı: "Nickque-num (Hatıralar Evi) toplantı evinden daha genişti, bu da kasabada huzursuzluk yaratmış olmalıydı. Halk Mehitabel Freeman'ın aleyhinde söylenenlere inanmaya hazır olmalıydı."

Sonra da "Tobias Knight" diye yazmış, arkasına da bir soru işareti yerleştirmişti.

İnşaatçı. Acaba bu soru işareti de neyin nesi? diye düşündü Menley.

Saat üçten az önce Scott Covey telaşla telefon ederek Adam'ı aradı. Polis arama emriyle gelmişti. Onları önleyecek bir şey olup olmadığını sormak istiyordu.

"Adam sizi bu sabah aradı," diye Menley kocasının New York'taki yazıhane telefonunu verdi. "Ama bildiğim bir şey var: bir yargıç arama emri çıkardı mı avukatların bunu iptal ettirmeleri mümkün değildir, ancak daha sonra mahkemede yasallığı tartışılabilir. Çok üzüldüm, Scott."

Jan Paley saat tam dörtte geldi. Menley kendisinden yaşlı kadını karşılarken, "Benim için araştırma yaptığınız için size teşekkür ederim," dedi.

"Bir şey değil. Tom ile bu eve karşı ilgi duyduğumuzda Phoebe Sprague ile konuşmuştuk. Zavallı Mehitabel'in hikayesi Phoebe'yi çok etkilemişti. Henry'nin onun araştırmalarını size vermesine gerçekten sevindim." Masanın üzerine baktı. "Olaya epey girmişsiniz sanırım."

Menley bebekle Amy'ye baktı, çay için ocağa su koydu, masanın kenarına fincanları yerleştirdi.

"İnanmazsınız ama kütüphanede bilgisayarım yazıcım falan var ama bu mutfağı öyle çekici buluyorum ki, burada çalışırken çok daha mutlu oluyorum."

Jan Paley anlayışla başını salladı. Büyük şöminenin yüzeyindeki fırlamış bir tuğlaya dokundu. "Evin ruhuna girmişsiniz. Eski günlerde sadece burada otururlardı. Kışlar çok soğuktu. İnsanlar yatak odalarında yorganların altında yatarlar,

kalkar kalkmaz da buraya koşarlardı. Evinizde bir parti verdiğinizde ne kadar çok yeriniz olursa olsun, konuklar genelde mutfağın yolunu bulurlar. Burada da aynı ilke işler işte. Sıcaklık, yiyecek ve yaşam."

Kadın şöminenin karşısındaki kilerin kapısını gösterdi. "Orası doğum odasıydı. Kadınlar orada doğum yaparlar, ya da hasta olan iyileşene ya da ölene kadar orada tutulurdu. Mantıklı bir şey. Şömine nedeniyle oda hep sıcaktı herhalde."

Kadının bir an gözleri parladı, gözyaşlarını tutmaya çalıştı. "Burasını satın almaya karar vereceğinizi umarım. Çok güzel bir yuva olabilir ve siz de bunu hissedecek birisiniz."

"Bence de öyle." Menley bu zeki kadına dullar balkonundaki gölge, Hannah'nın gece yatağından beşiğe taşınması, evin içinden geçen tren sesi gibi olayları anlatmak isterdi ama bunu yapamadı. Başkalarının kendisine dengesizmiş gibi bakmalarını istemiyordu.

Onun yerine suyun kaynadığı çaydanlığa gidip çayı hazırlamaya koyuldu.

"Çay yapmasını biliyorsunuz," dedi Jan Paley.

"Umarım. Anneannem poşet çay kullanan birini görünce kalp krizi geçirirdi neredeyse. İrlandalıların ve İngilizlerin çay yapmayı bildiklerini söylerdi."

"Eski kaptanlardan çoğunun yüklerinin bir kısmı çaydı," dedi Jan Paley. Çaylarını yudumlarırken kocaman omuz çantasına uzandı. "Kaptan Freeman hakkında ilginç malzeme bulduğumu söylemiştim." Büyükçe bir zarf çıkartıp Menley'e verdi. "Aklıma bir şey geldi. Kaptan Freeman'ın annesi bir Nicherson'du. Aile soyadını daha o zamanlardan çeşitli biçimlerde kullanmaya başlamıştı -Nickerson, Nicholsın, Nichols. Kocanız birinci William Nicherson'un soyundan mı acaba?"

"Hiçbir bilgim yok. Sadece ilk atasının bin altı yüzüzlü yılların başında geldiğini biliyorum. Adam geçmişini araştırmayla ilgilenen biri değildir."

"Eh, eğer bu evi satın almaya karar vererseniz o zaman

belki ilgilenir. Kaptan Freeman kocanızın otuz beş kuşak önceki atası olabilir."

Menley Brewster Kütüphanesi'nden gelen malzemeye göz attı. "Söylediğim sürpriz son sayfada," dedi Jan Paley.

Menley masanın üstünde duran kendi dosyasına uzandı. "Bu da benim topladığım bilgiler. Bir göz atmanızı rica edecektim."

Menley, Brewster dosyasının son sayfasını açarken Jan Paley'in düşkırıklığı dolu sesini duydu: "Kaptanın resmi varmış sizde, ben de bir sürpriz yaptığımı sanıyordum."

Menley dudaklarının kuruduğunu hissetti.

Jan Menley'in hayalinde yarattığı Kaptan Andrew Freeman resmine bakıyordu.

Kendisi de Kaptan Andrew Freeman'ın teknesinin dümenindeyken çizilmiş portresine bakmaktaydı.

Yüzler tıpatıp aynıydı.

EVİNİ polisler araştırırken Scott Covey de bir bira alıp balkona çıktı. Kaygılanacak bir şeyi olmadığını söylüyordu kendi kendine. Ne bulmayı bekliyorlardı ki? Ne kadar ararlarsa arasınlar kendini suçlayacak bir şey bulamayacaklardı.

Adam Nichols Viv'in ölümünün yarattığı heyecan sona erip vasiyetname olayı kapanana kadar ses çıkarmadan oturmasını söylemişti ama Scott o evden de Cape'den de nefret etmeye başladığını hissediyordu. Sanki bir akvaryumda yaşıyormuş gibi olacaktı.

Geçen yaz Florida'da Boca Raton'da bir tiyatronun bürosunda çalışmıştı. Oradan hoşlanmıştı, belki bu iş yatışınca orada bir ev alırdı. Hatta belki de Viv'le buradaki tiyatroya ortak olmayı düşündükleri gibi oradaki tiyatroya ortak olurdu.

Geleceğini düşün, dedi kendi kendine. Benim aleyhim-

de ellerinde hiçbir şey yok. Sadece kuşku ve kıskançlıkları. Mahkemede hiçbiri işe yaramazdı.

*

Savcılıktan bir araştırmacı Nat Coogan'a, "Burası temiz," dedi.

"Fazla temiz," diyen Coogan masayı araştırmaya devam etti. Bulduğu mektupların çoğu Vivian'a yazılmıştı: evliliğini kutlayan arkadaşları, Avrupa'da dolaşmakta olan kuzenleri.

Hepsi de ödenmiş olarak işaretlenmiş bir dizi fatura vardı. Ne ipotek, ne kredi kartı borcu, ne araba taksidi. Her şey çok basit, diye düşündü. Ayrıca insanı bağlayacak bir şey de yok demek.

Telefon faturaları kabarık değildi. Tina'nın numarasını biliyordu; ancak üç ay evlilik içinde evden o numara aranmış değildi.

Vivian'ın avukatının numarası da aynı süre içinde aranmamıştı.

Banka kayıtları ilginçti. Vivian'ın yerel bankada sadece kendi adına açılmış bir hesabı vardı. Covey'in kendi parası varsa, yerel bankada değildi. Covey para için karısına muhtaç olmalıydı. İyi bir avukat Covey'in karısının mirasının tam miktarını kendisine söylemediği hikayesini buradan yola çıkarak doğrulayabilirdi.

Carpenter'ler Nat'a evde Vivian'ın fotoğraflarının olmadığını söylemişlerdi. Nat hepsini konuk odasında buldu. Covey aileye vermek üzere bir kutu hazırlamıştı. İçinde kendisinin Vivian'la çekilmiş resimleri yoktu. Nat bunun duyarlılık olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Diğer yandan Vivian ile Covey'in birlikte çekilmiş resimleri bir dolabın yerindeydi. Orası da insanın özel anılarının saklanacağı bir yer değildi.

Vivian'ın giysileri pahalı bavullara doldurulmuştu. Acaba kime gidecekti? Tina'ya değil herhalde. Tina onları giyeme-

yecek kadar şişmişti. Nat giysilerin de bavulların da eskici dükkanına gideceğinden emindi.

Zümrüt yüzüğü bulmayı beklememişti. Yüzük Covey'de olmuş olsa bile, onu kolayca bulunacak bir yerde tutacak kadar aptal değildi. Vivian'ın da mücevhere pek düşkün olmadığı anlaşılıyordu. Ancak bir iki parça eşya bulmuşlardı ki, bunlar da fazla değerli değildi.

Nat garajı kendisi aramaya karar verdi. Eve bitişik olan garaj iki araba alacak büyüklükteydi. Arka tarafındaki raflarda balıkçılık ve dalgıç öteberisi, bir buz kutusu, aletler vardı. Vivian'ın cesedinin karaya vurduğu sırada üzerinde olan dalgıç giysisi henüz polisteydi.

Covey ile Vivian'ın sadece bir BMW arabaları vardı. Nat bunun Vivian'a ait olduğunu biliyordu.

Birden gözleri parladı. BMW garajın sol yanındaıydı. Sağ tarafta yerde yağ lekeleri vardı.

Nat diz çöktü. BMW'den yağ damlamıyordu, garajın önündeki yolda da yağ lekeleri olmadığından emindi.

Öyleyse buraya kim hem de birkaç kere park etmişti ve bir ziyaretçi arabası neden garaja alınmıştı? Bir neden ziyaretçinin geldiğinin bilinmemesinin istenmesi olabilirdi.

Nat bundan sonraki işinin Tina'nın arabasının yağ sızdırıp sızdırmadığını öğrenmek olacağını biliyordu.

44

DEB COOGAN çok eğleniyordu. Genelde kısa ve kıvrıcık saçlarını kendisi yıkar, havluyla kurutur ve altı haftada bir de kasabanın öteki ucundaki küçük kuaföre giderdi. Şimdi ise ilk kez olarak Chatham'ın en ünlü güzellik salonu Tresses'deydi. Kuaför çalışanlarının konuşmak istemeyecekleri korkusu çabuk geçmişti. Salon, Scott Covey'in karısının ölümü olayında zanlı olabileceği haberiyle çınılıyordu.

Deb saçını şampuanla yıkayan Beth'i Vivian Covey hakkında konuşturmayı kolaylıkla başarmıştı ama kızıdan sadece Vivian'ın o kadar zengin olduğunu duyunca bayılacak raddeye geldiğinden başka bir şey öğrenememişti. "Bana hiç bahşiş vermezdi. Kulağına bir damla su yaklaşacak olsa çok hassas kulakları olduğunu söyleyip dururdu. Sorarım size, kulak o kadar hassas olur mu hiç? Hep dalmayı öğreneceğiyle övünürdü."

Berber biraz daha bilgiliydi. "Vivian hepimizin müşterisiydi. İyi görünmediği kaygısı içindeydi sürekli. Ve iyi görünmediğini sandığı zaman da kusur hep bizde olurdu. Yazık oldu. Güzel bir kadındı ama çok aksiydi. Bir azizi bile çıldırtabilirdi."

Manikürcü de dedikoduyu seviyordu ama ne yazık ki fazla bir yardımı olamadı: "Kocasına deli gibi aşıktı. Ne esaslı bir erkek ama, değil mi? Bir gün karısını almak üzere buraya geliyordu. Yeni kızlarımızdan biri kendisini pencereden görünce, 'Özür dilerim ama ben gidip kendimi şu erkeğin önüne atacağım,' demişti. Şaka ediyordu kuşkusuz, ama o sırada da Vivian'ın manikürünü yapıyordu. Vivian çıldırmıştı. 'Neden dünyanın bütün orospuları kocama asılmak isterler?' diye bangır bangır bağırmıştı."

Asılmak, diye düşündü Deb. Bu aynı zamanda Scott'un onlara yüz vermediğini de ima eder. "Bu ne zaman oldu?" diye sordu.

"Boğulmasından iki üç hafta kadar önce."

Debbie pedikür yaptırırken gününün pahalı bir lüks olmadığını anladı. Pedikür, salonun bir bölmeyle ayrılmış köşesinde yapılıyordu.

"Parmaklarınızı oynatmamaya çalışın, Bayan Coogan, bir yerinizi kesmek istemiyorum," dedi kız.

"Elimde değil, çok gıdıklanırım."

Marie güldü. "Müşterilerimden biri de öyledir. Hemen hemen hiç pedikür yaptırtmaz. Ama evleneceği zaman ayaklarının güzel görünmesi gerektiğini söylemişti."

Debbie bir fırsat çıktığını sezinleyerek Vivian'ın adını ortaya attı. "Vivian Carpenter'in evlendikten sonra sadece üç ay yaşadığını düşünmek..." İçini çekerek sustu.

"Biliyorum. Korkunç bir şey, değil mi? Sözünü ettiğim müşterim var ya, hani pedikür yaptırtmayan Sandra?"

"Evet."

"Nikahtan önce pedikür yaptırttığında bu koltukta oturuyordu ve Vivian da yanındaki koltukta idi. Konuşmaya başladılar. Sandra her şeyini herkese anlatan insanlardandır."

"O gün neden söz ediyordu?"

"Vivian'a avukatına gideceğini söylüyordu. Nişanlısıyla buluşup çok sağlam bir evlilik anlaşması imzalayacaklardı."

Debbie doğruldu. "Vivian ne dedi?"

"İnsan birbirini severek ve güvenerek evliliğe giremiyorsa, hiç evlenmesin daha iyi' gibi bir şeyler söyledi."

Marie, Debbie'nin ayaklarına losyon sürüp ovalamaya başladı. "Sandra böyle sözleri karşılıksız bırakacak insanlardan değildi. Vivian'a daha önce de evlendiğini ve evliliğin üç yıl sürdüğünü söyledi. Sandra'nın bir iki butiği vardır. Gece-leri genişleme planlarını kocasına anlattığı için kocası kendisine yardımcı olduğunu iddia edip boşanma sırasında işin esaslı bir payını koparmayı başardı. Sandra evlendiklerinde adamın 'butik' sözcüğünü bilmediğini ve ayrıldıklarında bile bunu hala öğrenmemiş olduğunu iddia ediyordu. Vivian'a eşlerden birinde para varsa ve diğerinde yoksa, evlilik bozulduğu takdirde parası olanın bunun bedelini ağır bir şekilde ödediğini söyledi."

"Vivian ne karşılık verdi?" diye sordu Debbie.

"Canı sıkılmış görünüyordu. Bunun çok ilginç bir nokta olduğunu söyledi. 'Ben de avukatımla konuşsam iyi olacak,' dedi."

"Şaka mı ediyordu?"

"Bilemem. Onun ne zaman şaka ettiği ne zaman ciddi konuştuğu asla anlaşılmazdı. Onu Sandra ile konuşurken son görüşüm oldu. Üç gün sonra da öldü."

HYANNIS Yat Kulübü'ndeki Kaptanın Sofrası limana bakıyordu.

Kulübün eski üyesi ve lokantanın da sürekli müşterilerinden olan John salonun camlı bölmesindeki gözde masalardan birini ayırtmıştı. Nantucket Körfezi'ni, zarif yelkenlileri, yatları ve turistleri Martha's Vineyard ve Nantucket'e götürüp getiren lüks turist gemilerini görmesi için Menley'in pencerenin karşısına oturması için ısrar etti.

Menley saat yediye çeyrek kala evden çıktığında Hannah yatağına yatmıştı bile. Şimdi şampanyasını yudumlarken aklına bir düşünce takılmıştı. Sprague dosyalarında Kaptan Andrew Freeman'ın bir resmi var mıydı? Acaba bir an gördüğü resim o büyük kağıt yığını araştırırken belleğinde bir iz mi bırakmıştı? Jan Paley'e öyle olduğunu söylemişti. Son günlerde 'bilinç' ve 'bilinçaltı' sözcüklerini ne kadar sık kullandığını düşündü. Pek sık olmasa da aldığı sakinleştiriciler kafasını karıştırıyor olabilirdi.

Bu düşüncelerden kurtulmak için başını salladı. Lokantaya geldiğinden memnundu. Belki da Adam bu yüzden çevresinde insanlar olmasını istiyordu. Aslında dışadönük bir insandı, ama Bobby'nin ölümünden sonra herhangi bir şey ya da insanla ilgilenmek ve neşeli olmak gerçekten bir çaba gerektiriyordu.

Hannah'a hamileyken sonuncu David kitabını yazıyordu ve onu bitirmeye çalışmak kendisini oyalamıştı. Bir iş yapmadığı zamanlar her şeyin aksi gideceğinden kaygılanmaya başlıyor, çocuğunun ölü doğacağından ya da bebeğini düşüreceğinden korkuyordu.

Hannah'nın doğumundan bu yana da hep o korkunç anılarla ve depresyonla boğuşuyordu.

Daha önce Adam'ın kendisini insan içine çıkması için zorlamasına kızdıgı halde şimdi yanında olmasını istiyordu.

Menley artık eski haline döndüğünün farkındaydı. Ö-
çüleri normale dönmüştü ve bu gece de bolero ceketini ve ge-
niş paçalı pantolonu ile gri ipekli takımını giymişti. Güneş-
ten iyice açılmış olan saçları ensesinde basit bir şekilde top-
lanmıştı. Adam'ın armağanı olan elmaslı gümüş küpeler ve
gerdanlık giyimini tamamliyordu. Yeniden giyinmeye başla-
mak da kendini iyi hissetmesine yol açıyordu.

Scott Covey'in de davetli olduğunu öğrenmek hoş bir
sürpriz olmuştu. Şef kendisini masaya getirirken Menley er-
keğin gözlerindeki parıltıyı fark etmişti. Scott'un çekiciliği-
nin bir kısmı da yakışıklılığının farkında değilmiş gibi dav-
ranması diye düşündü. Hatta biraz utangaç gibiydi ve konu-
şan bir kimseye çok yakın ilgi göstermek gibi bir meziyeti
vardı.

Scott kısaca arama emrine değindi. "Sen haklıymışsın,
Menley. Adam'ı bulduğumda o konuda bir şey yapamayaca-
ğımı söyledim, ama kendisiyle daha sıkı bir ilişki içinde olma-
mı ve telesekreterimi açık bırakmamı salık verdi."

"Adam işini bilir," dedi Elaine.

"Benim köşemde olduğuna çok memnunum," dedi Co-
vey. "Ama şimdi bundan söz ederek geceyi berbat etmeye-
lim. Bir tek avuntum var, o da saklayacak bir şeyim olmadığı.
Polisin insanın evini arayıp suçlu olduğunu kanıtlamaya ça-
lışması korku bir şey, ama kaygılı olmakla öfkelenmek ara-
sında da büyük bir fark var."

Elaine, "Bana ağzımı açtırtma," diye atıldı. "Carpenterler
şimdi gösterdiklerini sandıkları ilginin yarısını Vivian yaşar-
ken göstereceklerdi ya. Zavallı üç yıl önce o evi aldığı anda öyle
yalnız görünüyordu ki. Ona bir şişe şampanya götürmüştüm
de, nasıl minnetle bakmıştı yüzüme. Orada tek başına öylece
oturuyordu.

"Elaine," diye uyardı John.

Elaine Scott'un gözlerinde biriken yaşları görünce du-
daklarını ısırdı. "Scott, çok özür dilerim. Haklısın. Konuyu
değiştirelim."

"İzin verin de ben değıştireyim," dedi John. "Düğün yemeğimizi burada vereceğiz ve bunun yirmi altı kasım cumartesi saat tam dörtte olacağını resmen ilk kez siz ikinize bildiriyorum. Yemekte ne olacağına bile karar verdik: hindi." Heh-heh-heh diye güldü. "Unutmayın, Şükran Günü'nden iki gün sonra." Elaine elini tuttu.

Elaine bir geline benziyor, diye düşündü Menley. Kapalı yakalı beyaz elbisesi ile incili altın gerdanlığı çok uyumluydu. Biraz zayıf ve köşeli yüzünü saçları çok hoş çevrelemişti. Sol elindeki armut şeklindeki pırlanta John'un eliaçıklığının belirtisiydi.

Ancak John da sürekli olarak sigortadan söz ediyordu ve nükte yapmasa çok daha iyi olurdu. Menley, Adam'ın keskin zekasına alışık olduğundan John'un, "Bu aklıma bir şey getirdi..." diye başlayan girişlerini duydukça sıkıntıdan patlayacak gibi oluyordu.

Ancak John iyi bir insandı ve herhalde Elaine'e gıpta eden pek çok kadın vardı.

Fakat Menley masadan kalktıklarında eve gitmek zamanı geldiğine sevinmişti.

*

Menley eve vardığında Hannah uyuyordu. "Çok uslu durdu, Bayan Nichols," dedi Amy. "Yarın da aynı saatte gelmemi ister misiniz?"

"Hayır, buna gerek yok, gerekirse ben haber veririm," dedi Menley. Amy'nin yüzünde gördüğü kırgınlığa üzülmüştü ama Adam ertesi gün New York'tan dönene kadar kızıyla yalnız kalmak istiyordu.

*

Bu gece uyumak güç olacaktı. Sinirli değildi. Ama aklında hep Phoebe Sprague'in dosyalarındaki resimler ve çizimler vardı. Bunlar bölgeye ilk yerleşenlerin yaptıkları çoğunda

ad bulunmayan haritalar, önemli binaların, teknelerin resimleriydi.

Acaba Kaptan Andrew Freeman'ı hayal ederken bilinçsizce onlardan birinin etkisinde mi kalmıştı? Adamın yüzü o kadar da olaganüstü değildi. On sekizinci yüzyıl başlarındaki denizcilerin çoğunun öyle kısa, kara sakalları vardı.

Ve sonra da bir rastlantıyla onun yüzünü çizdim, öyle mi? diye kendi kendisiyle alay etti. Bilinçsiz, bilinçaltı -yine o sözcükler diye düşündü. Tanrım, neler oluyor bana?

Saat ikiden önce üç kere kalkıp Hannah'yı kontrol etti. Buraya geleli bir hafta olduğu halde daha şimdiden biraz daha büyümüş gibi diye düşündü kızın eline hafifçe dokunurken.

Sonunda gözlerinin ağırlaştığını hissetti ve uyuyacağını anladı. Yatağa yerleşip Adam'ın yastığına dokundu. Kocasını özlemişti. Adam bu gece telefon etmiş miydi? Herhalde aramamıştı. Arasa, Amy söylerdi. İyi ama saat on buçukta neden aramamıştı? Kendisinin o zaman dönmüş olacağını biliyordu.

Ya da ben onu arayabilirdim, diye düşündü. Bu geceden hoşnut kaldığımı ona bildirmeliydim. Benim şikayet edeceğimden korkup aramamış olabilir.

Tanrım, ben kendim olmak istiyorum, normal olmak istiyorum.

*

Saat dörtte evin içerisinde son hızla üzerine gelen tren gürültüsüyle uyandı.

Kendisi demiryolu geçidindeydi ve trenden önce geçmeye çalışıyordu.

Yatakta doğruldu, parmaklarını kulaklarına sokup sesi örtmeye çalışarak bebek odasına koştu. Bobby'yi kurtarmalıydı.

Hannah örtüsünü atmış, kollarını bacaklarını sallayarak ağlıyordu.

Tren onu da öldürecekti. Menley bu karışıklıktan bir gerçek duygusu çıkarmaya çalışıyordu.

Ama birden her şey sona erdi. Tren, tekerlek sesleri gecede hafifleyerek uzaklaşıyordu.

Hannah bağıırıyordu.

"Sus!" diye bağırdı Menley. "Sus!"

Hannah cıyaklamaya başladı.

Menley yatağın üzerinde oturdu, kollarını kendi çevresine sardı. Kızını almaya korkuyordu.

Sonra aşağıdan Bobby'nin kendisini çağıran neşeli sesini duydu. "Anne, Anne!"

Menley kollarını ileri uzatarak oğluna koştu.

10 Ağustos

46

SAVCI Barnstable adliye binasındaki odasında çarşamba öğleden sonrasına bir toplantı düzenlemişti. Covey'yin evini araştıran üç memur, otopsiyi yapan adli tıp doktoru, Sahil Koruma'dan iki uzman ve Nat Coogan çağırılmışlardı.

Nat çarşamba sabahı Debbie'ye, "Bugün erken çıkmalıyım," dedi. "Tina'nın arabasının yağ damlatıp damlatmadığını kontrol edeceğim ve Vivian'ın kendisiyle konuşup konuşmadığını anlamak için avukatını arayacağım."

Deb kahvaltıda kocasının tabağına gözleme koyuyordu. Oğulları yemeklerini bitirmişler ve yazın girdikleri işlere gitmişlerdi.

"Sana bunları vermemeliydim, on kilo zayıflayacaktın," dedi.

"Ama bugün enerji gerek, sevgilim."

"Hem de nasıl," diye Debbie başını salladı.

Nat hayranlıkla baktı karısına. "Bu sabah çok esaslısın. Gösteriş yapmak için seni bu gece yemeğe çıkaracağım. Ha, saçını kaç yaptırttığını söylemedin."

"Sen yemeğini yemeye bak," dedi Debbie. "Orasını bilmek istemezsin."

*

Nat ilk olarak Wayside Inn'e uğradı. Başını içeri uzatınca Tina'nın umduğu gibi çalışmakta olduğunu gördü. Büroya girdiğinde içerde sadece sekreter vardı.

"Tina hakkında bir soru soracağım," dedi.

Sekreter kız omuzlarını silkti. "Bir sakıncası yok sanırım. Geçen gün dosyasına bakmanıza izin vermişlerdi."

"Burada özel telefon gelip gelmediğini kim bilebilir?"

"Kendisine telefon gelmiş olamaz. Çok acil bir durum değilse biz not alırız ve garsonlar da paydoslarında telefon ederler."

Eh, sanırım çıkmaz sokak, diye düşündü Nat. "Tina'nın arabasını biliyor musunuz?"

Kız pencereden binanın arkasındaki park yerini gösterdi. "Tina'nınki şu yeşil Toyota'dır."

Araba en az on yaşındaydı. Çamurluklardaki pas lekeleri deliklere dönüşmeye başlamıştı. Nat eğilip altına baktı. Yağ damlaları parlıyordu. Asfaltın üzerinde de lekeler vardı.

Düşündüğüm gibi, diye söylendi. Ayağa kalkıp sürücü camından içeri baktı. İçersi karmakarışık. Ön koltukta kasetler atılmış duruyordu. Yerde boş gazoz şişeleri vardı. Arka koltukta dergiler ve eski gazeteler yığılıydı. Yerde de iki boş yağ tenekesi vardı.

Yine büroya döndü. "Son bir soru daha: Tina hiç rezervasyonlara bakar mı?"

"Evet. On birden on bir buçuğa kadar, Karen yemek paydosundayken."

"Şu halde o saatler arasında kendisine özel bir telefon gelebilirdi."

"Herhalde."

"Çok teşekkür ederim." Nat, Vivian'ın avukatıyla konuşmaya giderken bayağı neşelenmişti.

*

Leonard Wells'in yazıhanesi Hyannis'in ana caddesinin hemen arkasındaydı. Elli yaşlarında, gözlüklü bir adam olan avukatın üzerinde bej renkli bir takım elbise vardı. Nat onun insanlar içinde yakasını açıp kravatını asla gevşetmeyenlerden biri olduğunu bir bakışta anlamıştı.

"Dedektif Coogan, sizden önce savcılıktan geldiler, Carpenter ailesinin avukatı ve zümrüt yüzüğü sigortalayan şirketin bir temsilcisi geldi. Soruşturmaya daha fazla ne gibi bir katkıda bulunacağımı bilemiyorum doğrusu."

"Bir şeyin atlanmış olması olasılığı her zaman vardır, efendim. Vasiyetname hükümlerini biliyorum."

"Vivian'ın evi, teknesi, mücevherleri ve sahip olduğu her kuruş yeni kocasına kalmıştır." Wells'in sesinde buz gibi bir hoşnutsuzluk vardı.

"Daha önceki vasiyetnamesinden kim yararlanıyordu?"

"Daha önceki vasiyetnamesi diye bir şey yok. Vivian üç yıl önce mirasının ana bölümü olan beş milyon doları aldığı anda bana geldi."

"Neden size gelmişti acaba? Yani, ailesinin avukatları vardı herhalde."

"Arkadaşlarından birinin bir işini yapmıştım. Vivian da ailesinin avukatlarını istemediğini söylemişti. Bir kasa kiralamak için hangi bankaya başvurmasını salık vereceğimi sordu bana. Epey büyük olan hisse senedi portföyünü gözden geçirecek güvenilir bir borsa acentesinin adını vermemi de istemişti. Kendisinin mirasçılarının kimler olabileceğini de sormuştu."

"Vasiyetname mi yapmak istiyordu?"

"Hayır, vasiyetname yapmayı özellikle istemiyordu. Öldüğü takdirde parasının kime kalacağını bilmek istiyordu. Ailesine kalacağını söyledim."

"Bununla tatmin oldu mu?" diye sordu Nat.

"Bana, hak etmedikleri için ailesine bırakmak istemediğini, ama dünyada metelik verdiği kimsenin olmaması nedeniyle çaresi olmadığını söyledi. Ama Covey'le tanışınca bütün fikirleri değişti kuşkusuz."

"Kendisine evlenmeden önce bir anlaşma yapmasını önerdiniz mi?"

"Bunun için çok geçti. O zaman evliydi artık. Kendisinden daha karmaşık bir vasiyetname hazırlamasını istedim. Bu şekliyle her şeyin kocasına kalacağına, henüz dünyaya gelmemiş çocukları için de maddeler eklemesini söyledim. Bunu hamile kalınca düşüneceğini söyledi. Evliliği yürümediği takdirde servetini korumak için atılacak adımlar olduğunu da anlattım."

"Bay Wells, Vivian size sık sık danışır mıydı?"

"Hayır. Ama yerel bankada epey küçük bir cari hesap tutma önerimi dinlediğini biliyorum. Ayrıca salık verdiğim borsa uzmanından da memnun kalmıştı ve kendisiyle Boston'da üç ayda bir görüşürdü. Banka kasasının anahtarını burada bırakmıştı. Anahtarı almak için geldiğinde konuşurduk."

"Anahtarı burada bırakmasının nedeni neydi?"

"Vivian dikkatsiz bir insandı. Geçen yıl anahtarı iki kere kaybetti ve epey yüklü bir para ödemek zorunda kaldı. Banka hemen yanımızda olduğu için bu yola başvurmuştu. Yaşadığı sürece ondan başkası kasayı açamazdı. Ama ölümünden sonra herhalde bildiğiniz gibi kasa açılıp içindekilerin listesi çıkarıldı."

"Vivian ölmeden üç gün önce sizi aradı mı?"

"Evet. Ben tatildeyken telefon etmiş."

"Sizi neden aradığını biliyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum. Anahtarını istiyor değildi ve yardımcımla da konuşmak istememişti. Döner dönmez kendisini aramam için not bırakmış. Ama ne yazık ki, döndüğümde kaybolalı iki gün olmuştu."

"Sekreterinizle konuşurken nasılmış? Sıkıntılı falan mıymış?"

"Görüşmek istediği kimselerle görüşemeyince Vivian hep sıkıntılıydı."

"Peki, hiç Scott Covey'le görüşmüş müydünüz, Bay Wells?"

"Sadece bir kere. Vasiyetnamenin okunması sırasında."

"Onun için ne düşündünüz?"

"Bu söyleyeceğimin yalnızca benim fikrim olduğunu unutmayın. Onunla tanışmadan önce kendisinin aşırı derecede duygusal bir genç kadını büyülemiş bir servet avcısı olduğunu düşünüyordum. Bir Carpenter, servetinin bir yabancıya kalmasının hoş olmadığı fikrindeydim. Böyle bir şeye ihtiyacı olan pek çok kuzen vardı ailede. Ama sonradan duygularımın değiştiğini itiraf etmeliyim. Scott Covey üzerimde çok olumlu bir izlenim bıraktı. Karısının ölümüne gerçekten üzülmüş görünüyordu. Eğer çok usta bir oyuncu değilse, karısının servetinin boyutlarını anlamayacak kadar sarsılmıştı."

47

HENRY SPRAGUE'in ağzında kötü bir tat vardı. Salı öğleden sonra polis arabalarının Scott Covey'in evi önüne toplandıklarını görmüştü. Kendini röntgenci gibi hissederek yan pencereden arama emri olduğunu tahmin ettiği bir kağıdın Covey'e verilisini izlemişti. Daha sonra Phoebe ile balkonda otururlarken Covey'in de umutsuz ve çaresiz bir pozda kendi balkonunda oturduğunu görmüştü.

Cheshire Pub'da Tina denilen o kadınla buluşmasaydı Scott Covey'den kuşkulanan için bir nedenim olmayacaktı, diye düşünmüştü uykusuz geçen gecesi boyunca.

Phoebe ile ilk tanıştığı günleri hatırlıyordu. Karısı Yale'de doktora yapıyordu. Kendisi Amos Tuck Üniversite-

si'nden mezundu ve ailesinin ithalat-ihracat işine girmişti. Phoebe'yi gördüğü anda çıktığı diğer kızlar birden önemsizleşmişlerdi. İçlerinden adı Kay olan biri çok kırılmıştı ve daha sonra da kendisini aramaya devam etmişti.

Ya evlendikten sonra Kay'le sadece konuşmak için buluşsaydım ve bizi gören biri bu görüşmemizi yanlış yorumlasaydı? diye düşündü. Burada da aynı şey olamaz mı?

Çarşamba sabahı artık ne yapacağını biliyordu. Temizlikçi kadın Betty gelmişti, Phoebe'ye gözkulak olması için ona güveneceğini biliyordu.

Scott'a telefon etmeden saat onda arka bahçeden komşuya geçip arka kapının zilini çaldı. Pencereden Scott'un mutfak masası başında oturmuş, kahve içip gazete okumakta olduğunu gördü.

Henry Covey'in ziyaretçisini görünce memnun olmak için bir nedeni olmadığını biliyordu.

Kapıya geldi ama açmadan telin ardından, "Ne istiyorsunuz, Bay Sprague?" diye sordu.

Henry lafı ağzında gevelemeden, "Size bir özür borcum var," dedi.

Covey'in üzerinde spor bir gömlek, haki renk şort ve ayağında meşin sandaletler vardı. Az önce duş yapmış gibi saçları ıslaktı. Çatık kaşları birden düzeldi. "İçeri buyrun," dedi.

Hiçbir şey sormadan dolaptan bir fincan alıp kahve doldurdu. "Vivian sizin kahve düşkününü olduğunuzu söylemişti."

Kahve çok iyiydi. Henry küçük masada Covey'in karşısına oturup öne sessizce birkaç yudum içti. Sonra sözcüklerini dikkatle seçerek dedektife Scott'un o gün barda Tina ile buluşmasını söylediği için duyduğu pişmanlığı iletmeye çalıştı.

"Bakın, Bay Sprague," dedi Scott. "Yapmanız gerektiğini hissettiğiniz bir şeyi yaptığınızı biliyorum. Viv'in ailesinin ve dostlarının davranışlarını da anlıyorum. Viv'in kendisini gerçekten seven pek arkadaşı olmadığını biliyorum. Karımı kay-

betmenin yansira insanların bana katilmisim gibi bakmalarina dayanmanın güç bir şey olduğunu anlayabilirsiniz size minnettar olurum."

"Evet, bunu anlamaya başladım sanırım."

"Gerçekten ürkütücü olan ne, biliyor musunuz? Carpenterlerin herkesi kıskırtmaları. Cinayetle suçlanmam olasılığı pek yüksek."

Henry ayağa kalktı. "Benim dönmem gerek. Eğer size bir yardımım dokunabilirse, sakın çekinmeyin. Dedikodu yapmamalıydım. Size bir konuda güvence verebilirim: eğer tanıklık etmem istenirse, Vivian'la evlendiğiniz günden hemen sonra çok mutsuz bir kadının değişimini gözlerimle gördüğümü söyleyeceğim."

"Bunun dışında sizden hiçbir şey isteyemem, efendim. Eğer herkes basit gerçeği söyleseydi kaygılanmaya gerek kalmazdı."

"Henry."

Phoebe kapıyı açıp girdi. Gözleri bulutluydu. "Sana Tobias Knight'tan söz etmiş miydin?" dedi.

"Phoebe.. Phoebe.." Jan Paley kadının bir iki adım arkasındaydı. "Çok özür dilerim, Henry. Bir dakikalığına uğradım ve Betty'ye işini yapmasını, Phoebe ile oturacağımı söyledim. Arkamı bir an dönünce..."

"Anlıyorum," dedi Henry. "Haydi gel, canım." Scott'un elini sıktı, sonra kolunu karısının beline atıp sabırla eve doğru yöneltti.

48

MENLEY'in aşağı katı deliller gibi araştırması Bobby'nin sesinin nereden geldiğini açıklayamamıştı. Sonunda Hannah'ın çığlıkları bilincini aralayınca yine çocuk odasına döndü. O sırada kız da artık sadece çıkırıyordu.

"Ah, yavrum benim!" Menley kızın uzun zamandan beri

ağlamakta olduğunu ancak şimdi fark edebilmişti. Kızını kucağına aldı, örtüye iyice sarıp bebek yatağının karşısındaki yatağa oturdu.

Kendisi de örtü altına girip geceliğinin omuz askısını indirdi, memesini kızın ağzına verdi. Çocuğunu emzirememişti ama şimdi kız emdikçe memesi nabız gibi atıyordu. Kızın hıçkırıkları kesildi, anasının kolları arasında uyumaya başladı.

Menley bebeği yanında tutmak isterdi ama yorgunluk kendisini uyuşukluğa gömen bir buluttu sanki. Birkaç gün önce yaptığı gibi beşiğe bir yastık yerleştirdi, kızı üzerine yatırdı, üstünü örttü ve bir eli beşikte olmak üzere derin bir uykuya daldı.

*

Menley sabah sekizde telefonun çalmasıyla uyandı. Açmak için kendi yatak odasına koşarken Hannah'nın hâlâ uyumakta olduğunu gördü.

Arayan Adam'dı.

"Hâlâ uyuyor musunuz yoksa? Nasıl oluyor da ben evdeyken Hannah bu kadar geç saatlere kadar uyumuyor, ha?"

Menley kocasının şaka ettiğini biliyordu. Sesi neşeli ve sevgi doluydu. Peki öyleyse neden onun söylediği her şeyden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu ki?

"Sen okyanus havasını över dururdun," dedi. "Hannah da sana inanmaya başladı sanırım." Aklına geceki yemek geldi. "Adam, dün gece çok iyi vakit geçirdim."

"Memnun oldum. Sormaya korkuyordum."

Ben de bundan kuşkulandım işte, diye düşündü Menley.

"Elaine ve John'dan başka kimse var mıydı?"

"Scott Covey vardı."

"Bu iyi işte. Ona kendisine erişmek istediğimi çok açık olarak söylemiştim. Evinin aranmasından söz etti mi?"

"Rahatsız olduğunu ama kaygılanacak bir şey olmadığını söyledi."

"Güzel. Sen nasılsın, sevgilim?"

İyiym, diye düşündü Menley. Evin içinden geçen bir trenin gürültüsünü duydum. Ölü oğlumun bana seslendiğini işittim. Onu ararken yarım saat Hannah'yı ağlattım.

"İyiym," dedi.

"Öyleyse neden sanki benden bir şey sakladığını hissediyorum, ha?"

"Çünkü sen iyi bir avukatsın, gizli anlamlar aramak üzere eğitilmişsin." Menley zorla güldü.

"Herhangi bir şey olmadı ya?"

"İyiym dedim." Menley sinirli ya da paniğe kapılmış gibi görünmemeye çalışıyordu. Konuyu değiştirmeye çalıştı. "Yemek gerçekten iyiydi, ama Adam, John 'Bu aklıma bir hikaye getirdi' dediğinde arkana bakmadan kaç oradan. Bir başladı mı susmak bilmiyor."

Adam kıs kıs güldü. "Elaine ona aşık olmalı. Aksi halde buna asla dayanamazdı. Saat beşte havaalanında, değil mi?"

"Evet."

*

Hannah yıkanıp beslendikten ve geçici olarak oyun parkına yerleştirildikten sonra Menley New York'taki psikiyatrisini aradı. Normal görünmeye çalışarak, "Biraz sıkıntıdayım," dedi.

"Anlat."

Menley sözcüklerini dikkatle seçerek Dr. Kaufman'a tren sesi duyduğunu sanarak uyandığını, Bobby'nin kendisine seslendiğini anlattı.

"Ve ağladığı halde Hannah'yı kucağına almadın?"

Menley, benim bebeğe bir zarar verip vermediğimi anlamaya çalışıyor, diye düşündü. "O kadar çok titriyordum ki, onu kucığıma alırsam düşüreceğimden korktum."

"Bebek ağlıyor muydu?"

"Cıyak cıyak bağıırıyordu."

"Bu seni çok rahatsız etti mi, Menley."

Menley duraksadı. Sonra, "Evet. Susmasını istedim," diye fısıldadı.

"Anlıyorum. İlacını arttırmamız gerekecek sanırım. Geçen hafta azaltmıştım ama erken davranmış olabilirim. Sana acele postayla gönderirim. Eyaletler arası olduğundan telefonla yazdırmama imkan yok."

Adam'ın bürosuna göndertebilirim, diye düşündü Menley. O da akşama getirir. Ama Adam'ın doktorla konuştuğumu bilmesini istemiyorum. "Sana buranın adresini vermiş miydin?" dedi.

Telefonu kapatınca masaya gitti. Dün Jan Paley gittikten sonra Phoebe Sprague'nin resim dosyasına bakıp kaptan Andrew Freeman'in resmini aramıştı. Şimdi ise saatlerce tek tek bütün kağıtları elden geçirdi. Ama herhangi bir resme rastlayamadı.

Kendi çizimini Jan'ın getirdiği ile karşılaştırdı. Yüzün bütün hatları tam olarak uyumluydu. Aradaki tek fark, Brewster Kütüphanesi'ndekinin kaptanı gemisinin dümeninde gösteriyor olmasıydı. Onun neye benzediğini nasıl bilebildim? diye düşündü yine.

Resim defterine uzandı. Mehitabel'in hayali kafasını dolduruyor, serbest bırakılmak istiyordu. Rüzgarda savrulan omuzlara kadar inen kumral saçlar, zarif bir kalp biçimli yüz; iri kara gözler; küçük el ve ayaklar; gülümseyen dudaklar; uzun kollu mavi keten elbise, yüksek bir dantelli yaka, kabarmış etek.

Kesin, kararlı darbelerle çizmeye başladı, usta parmakları hayalindeki görüntüyü hızla kağıda geçirdi. İş bitince resmi Jan'ın getirdiği ile karşılaştırdı ve ne yapmış olduğunu fark etti.

Brewster Kütüphanesi resminde kaptanın arkasında Mehitabel'in eteği görünüyordu.

Menley büyütecini aldı. Brewster resminde Andrew Freeman'ın kolu üzerindeki küçük izler Mehitabel'in parmak uçlarıydı. Meçhul ressam üç yüz yıl önce kocasının resmini yaparken kadın da gemide, onun arkasında mı durmuştu? Benim hayalimde yarattığım kişiye benziyor muydu acaba? diye düşündü.

Birden korkuya kapılıp üç resmi de dosyalardan birinin en altına yerleştirdi, Hannah'yı alıp dışarı, güneşe çıktı.

Hannah cıvı cıvı bir şeyler söylüyor, annesinin saçlarıyla oynuyordu. Menley kızının parmaklarını saçları arasından çekerken aklına bir şey geldi: dün gece tren gürültüsüyle uyandığımda Hannah bağırıyordu.

"Seni de tren mi uyandırdı?" diye söylendi. "Ondan mı o kadar korkmuştun? Hannah, neler oluyor bize böyle? Benden nasıl bir delilik bulaşıyor sana?"

49

SAVCI Robert Shore toplantıyı Barnstable İlçe Mahkeme Binasındaki odasında düzenlemişti. Masanın başında kendisi oturuyordu, adli tıp doktoru, detektifler ve tanık uzmanlar masanın iki yanına sıralanmışlardı. Başarılı çalışması nedeniyle Nat Coogan'ı da öteki başa yerleştirmişti.

Shore, "Elimizde neler var?" diye sorunca Nat topladığı gerçekleri birer birer sıralamaya başladı.

Ondan sonra sıra adli tıp doktorundaydı. "Deniz canlıları cesedi parçalamışlardı. Siz özellikle ellerin durumuyla ilgileniyorsunuz. Her iki elin de parma uçları yenmişti ki, bu da beklenen bir durumdur. Boğulan bir kişide yengeçler önce parmaklara saldırırlar. Sol elin parmaklarının geri kalan kısımları sağlamdı. Yüzük parmağında ince altın bir halka olan nişan yüzüğü vardı."

Otopside çekilen bir fotoğrafı kaldırıp gösterdi. "Sağ elde ise bambaşka bir hikaye var. Eksik parmak uçlarına ek

olarak yüzük parmağı el ile birinci boğum arasında kemikler ortaya çıkacak kadar yenmiş. Bu da daha önceki bir yaradan kan çıktığını ve balıkları ve diğer yaratıkları cezbedtiğini gösteriyor."

Nat, "Kocası kadının öldüğü gün zümrüt yüzüğünü çıkarmak için çekiştirerek parmağını zorladığını iddia ediyor. Travmaya bu neden olabilir mi?" diye sordu.

"Evet. Ama epey zorlamış olması gerekir."

Savcı Shore fotoğrafı aldı. "Kocası, kadının teknede yüzüğün parmağında olduğunu ama sol elinin yüzük parmağına değiştirmiş olacağını iddia ediyor. Yüzük bol geliyorsa suya düşer miydi?"

"Kesinlikle. Ama sağ elin boğumundan geçemezdi. Burada başka bir şey var." Adli tıp doktoru başka bir otopsi fotoğrafını gösterdi. "Sağ ayak bileğinden fazla bir şey kalmamış, ama ip izi olabilecek bazı izler var. Kadının bir ara bağlanmış ve hatta bir süre sürüklenmiş olması da olası."

Shore öne eğildi. "Kasten mi?"

"Bunu söylemesi imkansız."

"Kadının vücudundaki alkol miktarına geçelim."

"Göz sıvısı ve kan tahlilleri sonunda üç şarap kadehi miktarında alkol aldığını saptadık. Eğer araba kullanıyor olsaydı 'alkol etkisinde' olarak nitelenirdi."

"Diğer bir deyişle o durumda dalmamalıydı, ancak bunu yasaklayan bir yasa da yok kuşkusuz."

Bundan sonra sıra Woods Hole'dan gelen iki Sahil Koruma uzmanınınındı. Biri elindeki deniz haritalarını duvara astı. Monomoy Adası'ndan bir mil kadar ilerde bir noktayı işaret ederek, "Eğer burada kaybolmuşsa, cesedi Vineyard'a sürüklenir ve şuralarda bir yerde karaya vururdu," dedi. O noktayı da gösterdi. "Diğer seçenek fırtınanın yarattığı şiddetli akıntılar gözönüne alındığında, Monomoy kıyılarına vurmasıdır. Bulunduğu Stage Harbor'da asla olmaması gerekir. Meğer ki bir balıkçı ağına takılıp oraya sürüklenmemiş olsun. Ki, bu da olasıdır."

Dalgıç malzemesi uzmanı olan diğer uzman Vivian Carpenter'in kaza günü giymiş olduğu malzemeyi ortaya yaydı. "Bunlar epey eski malzemeler," dedi. "Kadın zengin değil miydi?"

"Buna ben yanıt verebilirim sanıyorum," dedi Nat. "Vivian kocasına düğün armağanı olarak yeni dalgıç takımı vermişti. Kocasının söylediğine göre kendisi dalmaktan hoşlanıp hoşlanmayacağını anlamak için onun eski takımlarını kullanmaktaydı. Hoşuna gittiği takdirde o da yepyeni bir model alacaktı."

"Mantıklı."

Tina'nın Scott'la olası ilişkisi üzerinde konuşulurken şeytanın avukatlığını savcı yükledi. "Tina şimdi nişanlı mı?" diye sordu.

"Evet, eski sevgilisiyle," diyen Nat Fred Henlin'in kendisinde bıraktığı izlenimi ilettili. Sonra Scott Covey'in garajındaki yağ lekesinden söz etti.

"Delil olarak pek zayıf," dedi. "İyi bir savunma avukatı - ve Adam Nichols da en iyilerindendir- bunu paramparça edebilir."

Covey'in evinden alınan belgeler ortaya konuldu. "Covey gayet iyi çalışmış," diye Shore homurdandı. "Burada bir şey yok. Peki, ya Vivian? O özel belgelerini nerede saklıyordu?"

"Banka kasasında."

"Kocasının kasayı açma yetkisi yoktu, öyle mi?"

"Yoktu."

Toplantı sonunda istemeyerek de olsa bir fikir birliğine varılmıştı: eldeki gerçeklere dayanılarak Büyük Jüri'nin Scott Covey'i suçlaması imkansızdı.

"Orleans'da Yargıç Marron'u arayıp bir soruşturma açmasını isteyeceğim," dedi Shore. "Böylece bütün gerçekler ortaya çıkacaktır. Eğer yargıç elimizdekilerin yeterli olduğuna inanırsa, bir ihmal görürse o zaman büyük jüriyi toplarız."

Shore gerindi. "Beyler, resmi olmayan bir oylama yap-

lım. Jürinin neyi kabul edip etmeyeceğini unuttun bir an. Eğer suçlu veya suçsuz olarak oy verecek olsanız ne derdiniz?"

Masa başından tek tek yanıtlar geldi. "Suçlu... Suçlu... Suçlu... Suçlu... Suçlu... Suçlu... Suçlu... Suçlu... Suçlu."

"Suçlu," dedi Shore. "Oybirliği var. Bunu şimdilik kanıtlayamayız ama hepimiz Scott Covey'in katil olduğuna inanıyoruz."

137

50

ADAM'ın müvekkili Susan Potter, Park Avenue'deki avukatlık bürosunda avukatının karşısında otururken ağlıyordu. Susan yirmi sekiz yaşındaydı, tombulcaydı, kızıl saçları ve yeşil gözleri vardı. Yüz hatları korku ve stresle çarpılmış olsaydı çok güzel bir kadın olabilirdi.

Kocasının ölümüne neden olmaktan mahkum olmuş, ama Adam'ın temyiz başvurusu sayesinde davası yeniden görülmeye başlamıştı. Duruşma eylülde başlayacaktı.

"Bir daha aynı şeyleri yaşayabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Cezaevinden çıktığım için size minnettarım, ama tekrar oraya döneceğim düşüncesi..."

"Dönmeyeceksin," dedi Adam. "Ama Susan, şunu aklından çıkarma -Kurt'un ailesiyle hiçbir ilişkiye girme. Anne babası seni ararlarsa telefonu kapat. Onların amacı seni kışkırtarak tehdit olarak yorumlayacakları bir şey söylemek zorunda bırakmaktır."

"Biliyorum." Susan gitmek üzere ayağa kalktı. "Siz tatil-desiniz ve ikinci kere tatili yarıda bırakıp benim için geldiniz. Bunu ne kadar takdir ettiğimi bilmenizi isterim."

"Seni kurtardığım zaman teşekkürlerini kabul ederim." Adam kalkıp kadını kapıya kadar geçirdi.

Kapıyı açarken kadın yüzüne baktı. "Benin savunmamı üstlendiğiniz için her gün dua ediyorum."

Adam kadının gözlerindeki kahraman hayranlığını görmüştü. "Sen cesaretini kaybetme, Susan," dedi.

Elli yaşındaki sekreteri Rhoda dışardaki odadaydı. Adam'ın ardından odasına yürüdü. "Adam, kadınları nasıl da etkiliyorsun. Bütün kadın müvekkillerin sonunda sana aşık oluyorlar."

"Haydi haydi, Rhoda. Bir avukat bir psikiyatrdan farksızdır. Hastaların çoğu kısa bir süre için doktorlarına aşık olurlar. Bu dayanacak bir kol sendromudur."

Menley'i düşünürken kendi sözleri kafasının içinde yankılanıyordu. Karısının bir kriz daha geçirdiğinden emindi. Sesindeki stresi çok açık seçik hissetmişti. Bu onun başarılı avukat olmasının nedenlerinden biriydi. Ama neden bu konuda konuşmamıştı ki? Nöbet ya da nöbetler ne kadar kötü geçmişti acaba?

Dullar balkonu. O tehlikeli yere ancak daracık bir merdivenden çıkılırdı. Ya Hannah'yı oraya çıkarmaya karar vermiş ve o sırada başı dönmüşse. Ya bebeği aşağı düşürürse.

Adam, boğazının tıkanıldığını hissetti. Menley'in Bobby'nin açık tabutuna bakan yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu. Hannah'yı kaybettiği takdirde Menley çıldırırdı.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. İstemeye istemeye karısının psikiyatrina telefon açtı. Dr. Kaufman, "Adam, ben de seni arayıp aramamayı düşünüyordum," dedi. "Kentte olduğunu bilmiyordum. Cape'e ne zaman döneceksin?"

"Bu öğleden sonra."

"O zaman Menley'in ilacını sana gönderirim."

"Sen Menley'le ne zaman konuştun?"

"Bugün." Dr. Kaufman'ın sesi değişti. "Bunu bilmiyor muydun? Adam, beni neden aradın?"

Adam karısının travma sonrası depresyon sendromu krizleri geçirdiğinden ve bunları kendisine söylemediğinden kuşkulandığını anlattı. Doktor bir şey söylemedi.

Adam ondan sonra çocuk bakıcısının Menley'i dullar

balkonunda gördüğünü ve Menley'in de oraya çıkmadığını söylediğini anlattı.

"Hannah yanında mıydı?"

"Hayır. Bebek bakıcı kızın yanındaydı."

Doktor sözcüklerini dikkatle seçerek konuştu. "Adam, Menley'in Hannah ile yalnız kalmaması gerektiğine inanıyorum. Onu New York'a getirmelisin. Bir süre burada hastanede yatmasını istiyorum. Güvenli olmak her zaman iyidir. Ailende yeni bir facia olmasını istemeyiz."

51

AMY gününü arkadaşlarıyla Nauset Plajı'nda geçirmişti. Onlarla birlikte olmak bir yandan iyi bir şeydi. Ama diğer yandan bebek bakıcılığından aldığı parayı da kolejde kullanmak üzere yeni bir araba satın almak için biriktiriyordu ve daha parayı tamamlayamamıştı. Babası araba parasının yarısını vereceğini söylemişti ama Amy'nin de diğer yarısını biriktirmesi gerekiyordu.

"Paranın tümünü verebilirim," derdi babası. "Ama annenin sözünü unutma: İnsan, uğrunda çalıştığı bir şeyi daha çok takdir eder."

Amy annesinin bu sözünü gerçekten hatırlıyordu. Hatta söylediği her şeyi hatırlıyordu. Annem hiç de Elaine gibi değildi, diye düşündü. İnsanları genelde çirkin dedikleri bir insandı: ne makyaj yapardı, ne modaya uygun giyinirdi, ne de kendisine havalalar verirdi. Ama gerçekte. Babası o sonu gelmeyen hikayelerine başladı mı, "John, sadede gel artık," derdi. Kocasını Robin Williams ya da başka bir ünlü kişiymiş gibi söylediği her şeye Elaine gibi gülmezdi.

Amy dün Bayan Nichols'un kendisine kızdığını anlamıştı. Bayan Nichols'u dullar balkonunda gördüğünü ve kadının oraya çıkmadığında ısrar edişini babasına söylememesi gerektiğini biliyordu. Babası da lafı hemen Elaine'e yetiştirmiş,

o da Bayan Nichols'a söylemişti. Elaine telefon ettiğinde kendisi de Bayan Nichols'un yanındaydı.

Ancak Amy'yi rahatsız eden bir şey vardı. Dün evdeyken Bayan Nichols'un üzerinde beyaz pamuklu bir bluzla bir şort vardı. Oysa dullar balkonundaki kadının bir tür uzun elbise giydiği izlenimine kapılmıştı.

Amy bunu görünce şaşırmış, hatta Bayan Nichols'un biraz kafadan kontak olduğunu bile düşünmüştü. Elaine'in babasına bayan Nichols'un bir bunalım geçirmekte olduğunu söylediğini de duymuştu.

Ama ya bayan Nichols haklıysa ve bacaya vuran madenin parıltısıyla optik bir yanılgı olmuşsa? Amy bunu düşününce Bayan Nichols'un bir iki dakika sonra evden çıktığını da üzerinde bluz ve şort olduğunu hatırlamıştı.

Bu işte ürkütücü bir şey var, diye düşündü Amy. Ya da Hatıralar Evi hakkında o kadar söylenti duydum ki, Carrie Bell gibi ben de hayal görmeye başladım.

Bu durumu Bayan Nichols'a anlatmalıydı. Saatine baktı. Dörttü. Evet, telefon edecekti.

Bayan Nichols telefonu ilk çalışında açtı. Soluk soluğaydı. "Amy, özür dilerim ama şu anda konuşamam. Havaalanına gitmek üzereyim ve Hannah da arabada."

"Sizin hakkınızda konuşmama kızmışsanız sizden özür dilemek isterim," diye kekeleydi Amy. "Bunu yapmak istemiştim. Yani ben demek..." Amy elbise konusunu açıklayıp artık yanılgı olmuş olduğuna inandığını söyledi. "Sizi gördüğümü sanmamdan hemen sonra evden çıkmıştınız," dedi.

Sonra bekledi. Bayan Nichols bir süre sonra, "Amy, telefon ettiğine memnun oldum," dedi. "Teşekkür ederim."

"Sizin yanınızda çalışmaktan gerçekten çok memnunuz. Özür dilerim."

"Önemi yok, Amy. Yarın boş musun? Bayan Sprague'den aldığım bilgileri derleyip toplamam gerek. Yarın Hannah'yı sana bırakmak istiyorum."

HENRY SPRAGUE karısını Hatıralar Evi önündeki kumsalda gezintiye çıkarmıştı. Adam ile Menley'i bebekleriyle birlikte deniz kıyısında gördüklerinde saat altıyı çeyrek geçiyordu. Konuşmak üzere durakladılar.

"New York'tan az önce döndüm," dedi Adam. "Gelin de birer bardak şarap içelim."

Phoebe kötü bir gün geçirmişti. Henry ve Jan Paley'le Scott Covey'in evinden çıktıktan sonra çok telaşlanmıştı. Odasına çıkıp dosyalarını aramış, Henry ile Jan'ı onları çalmakla suçlamıştı. Henry karısının dosyaların nerede olduğunu görmesinin ve Menley'in ne yapmak istediğini anlamasının iyi olacağını düşündü. Ayrıca kendisi de Adam'a Scott'la konuştuklarını nakletmek istiyordu.

Daveti kabul etti, Nichols'ların ardından eve yürüdüler. Bahçeden geçerlerken Menley'e ne yapmak istediğini anlattı.

Menley Phoebe'nin dosyalarını geri almakta ısrar etmeyeceğini umdu.

Ancak Phoebe, Sprague dosyalarının ve kağıtlarının düzenli bir şekilde korunuyor olmasından tatmin olmuş gibiydi. Parmaklarını dosyalar üzerinde sevgiyle dolaştırırken Menley ve Adam onun yüzündeki rahatlamayı görünce derin bir soluk aldılar. Kadının gözlerindeki bulanık ifade kayboldu. Resim dosyasını açarken, "Kadının hikayesini anlatmak istiyordum," dedi.

Menley, Phoebe'nin bütün resimlere bakmaya kararlı olduğunu anladı. Kadın Menley'in yaptığı resimlere gelince, "Mehitabel'le Andrew'un gemide yapılmış resminden kopya etmişsin bunları," dedi. "Resmi bulamayınca kaybettiğimi sanmıştım."

Tanrıya şükürler olsun, diye düşündü Menley. Demek kopya edeceğim bir resim varmış. Aldığım bu ilaçlarla, kafamın yerinde olmadığını anladım artık.

Phoebe bir an Mehitabel'in yüzüne baktı. Karanlığa gömüldüğünü, kendini yine kaybettiğini hissediyordu. Kendini zorlamaya çalıştı. Kocasını onu seviyor ama ona inanmıyor, diye düşündü. O yüzden öldü kadın. Adam'ın karısını uyar-mam gerek. Onun da başına aynı şey gelecek.

Düşünmeye çalıştı ama boşunaydı işte.

Mehitabel. Andrew. Başka kim? Zihni bulutlar arasına girmeden Menley'e bir iki sözcük fısıldayabildi: "Mehitabel masumdu. Tobias Knight. Yanıtlar Mehtapçılar dosyasında."

53

SAVCI Graham ve Anne Carpenter'i çarşamba öğleden sonra aradı. Golf oynamaya başlamışlar, ama Anne'in kendini iyi hissetmemesi nedeniyle dokuzuncu çukurdan sonra oyunu bırakmışlardı.

Graham yetkili makamlara Scott Covey'i Vivian'ın ölümünden suçlu tutmaları için baskı yapmanın yanlış bir hareket olabileceğini anlamıştı. Medya esaslı bir haber yakaladığını anlamıştı ve Vivian'ın yaşamının tüm ayrıntıları artık herkesin dilindeydi.

Gazeteler Vivian'dan "zavallı zengin kız," "dışlanmış" ve "uyuşturucu kullanan asi" diye söz ediyorlardı. Özel yaşamlarının ayrıntıları artık çarpıtılarak ağızdan ağıza dolaşmaya başlamıştı.

Anne bütün bunların altında ezilmişti. "Belki de bu konuyu hiç açmamamız gerekirdi, Graham," dedi. "Bunlar Vivian'ı geri getirmez ve şimdi de anısını kirletiyorlar."

Graham saat beş içkilerini yapıp terasa taşırken, hiç olmazsa soruşturma ortalığı yatıştırır diye düşündü.

"İçmek için biraz erken değil mi?"

"Biraz. Telefon eden savcıydı. Orleans yargıcı pazartesi öğleden sonra bir soruşturma açıyor."

Karısının telaşlı ifadesini görünce de, "Hiç olmazsa durum aydınlanacak," dedi. "Bütün gerçekler ortaya çıkacak," dedi.

İçerden telefon sesi duyuldu. Az sonra hizmetçi elinde telsiz telefonla göründü. "Bay Stevens, efendim. Önemli olduğunu söylüyor."

Graham, "Sigorta şirketinin Covey'in ardına taktığı dektektif," dedi. "Bulduğu her şeyi hemen bana bildirmesini istemiştim."

Anne Carpenter kocasının karşı tarafı dinlemesini, sonra da sorular sormasını seyretti. Graham telefonu kapattığında yüzünde sevinçli bir ifade vardı.

"Stevens Florida'da, Boca Raton'da," dedi. "Scott geçen kışı orada geçirmiş. Tina adında güzel bir kumral kendisini birkaç kere ziyaret etmiş. Kadının son ziyareti de, Scott bu-
raya gelip Vivian'la evlenmeden bir hafta önceymiş!"

54

MENLEY, Adam'ı havaalanından aldığı anda kocasının huzursuzluğunu fark etmişti. Bunun nedeninin yatmaya hazırlandıklarında Adam'ın Dr. Kaufman'ın gönderdiği ilacı vermesiyle anladı.

"Hanginiz diğerini aradınız?" diye sordu.

"Ben doktoru aradım, o da beni arayıp aramamayı düşünüyordu."

"Bu konuyu sabaha konuşmayı tercih ederim."

"Nasıl istersen."

Bobby'nin ölümünden sonraki yıl, Hannah'ya hamile kalmadan önce hep böyle yatarlardık, diye düşündü Menley. Uydurma bir öpücük, birbirinden ayrı yatmak, aralarında duvar gibi yükselen apayrı duygular.

Menley yan tarafına dönüp yüzünü eline dayadı. Dr.

Kaufman Adam'a ne söylemişti acaba? Tren sesini ve Bobby'nin beni çağırdığını duyduğumu söylemekle yükümlü hissetmiş miydi kendini?

Menley birden donup kaldı. Doktor Adam'a Hannah'nın ağlamasının beni rahatsız ettiğini ve kıza dokunmaya cesaret edemediğimi de söyledi mi acaba? Adam doktora dullar balkonundan söz etmiş midir? Ben doktora ondan söz etmemiştim.

Dr. Kaufman ve Adam benim Hannah'ya bir zarar vereceğimden korkuyor olabilirler, diye düşündü Menley. Adam evde olmadığına yatılı bir çocuk bakıcısı almamda ısrar ederler mi acaba?

Çok daha korkunç bir olasılık daha vardı. Menley doğru yanıtı bulduğuna emindi. Adam beni New York'a götürecek ve Doktor Kaufman da bir psikiyatri hastanesine yatıracak. Buna izin veremem. Hannah'dan uzak kalamam. O zaman bir daha asla iyileşmem.

Üstelik iyileşiyorum, diye düşündü. Adam'ı bu hafta havaalanına götürürken tren geçidinden geçtim. Geçen gece Bobby'nin sesini duyduğumu sandığımda da kimsenin çabası olmadan kurtuldum. Hannah'nın yanına gittim. Ona bir zarar vermedim. Ve ben burada kalmak istiyorum.

Adam'ı rahatsız etmemeye dikkat eden Menley örtüye iyice sarındı. Mutlu günlerinde üşüyerek uyandığında Adam'ın kollarının sıcaklığına bırakırdı kendini. Ama şimdi olmazdı.

Adam'ın bu korku belirtilerimi görmesine izin veremem, diye düşündü. Sabah ondan önce davranıp Hannah konusunda yardımcı olması için Amy'yi bütün gün istediğimi söylemeliyim. Bir iki güne kadar da kendimi daha rahat hissettiğimi, belki de doktorun haklı olduğunu ve ilacın bu kadar erkenden azaltılmaması gerektiğini söylerim.

Ona karşı dürüst olmamak hoşuma gitmiyor, ama o da bana karşı dürüst davranmıyor. Elaine'in geçen gün yemek için ettiği telefon daha önceden kararlaştırılmıştı.

Bütün gün evde bir bakıcının olması benim için kolaylık olacak. New York'taki dairedeki gibi hep ayak altında olmaz burada. Burası Hannah'ya da çok iyi geldi.

Yeni kitap gayet ilginç bir proje. Çalışma beni hep dengede tutar zaten. Andrew'un kendi gemisinin kaptanı olacak bir çocuk olarak yaşamı esaslı bir David kitabı olacak. Bunu içimde hissediyorum.

Hayaletlere inanmam, ama Jan Paley'in eski evlerde bir varlığın olduğu hakkında anlattıkları da ilginç ve okurlara da çok ilginç gelecektir.

Mehitabel'in hikayesini anlatmak istiyorum. Phoebe onun masum olduğunda ve kanıtının Mehtapçılar dosyasında bulunduğuna ısrar ediyor. Zavallı kız zina ile mahkum oldu, kırbaçlandı, kocası kendisinden nefret etti ve çocuğu elinden alındı. Suçlu olsaydı bile kötüydü bütün bunlar, ama bir de masumsa. Ben eğer varsa, onun masumluğunun kanıtını bulmak istiyorum.

Kocam doktorumla işbirliği yapıp beni çocuğumdan ayırıyor diye mi ona bir yakınlık duyuyorum acaba? Belki beni çocuğuma bakamayacak biri olarak düşündükleri için?

Scott Covey de aynı şeyi hissediyor olmalı. İnsanlar hep seni gözetliyorlar, arkandan fısıldaşıyorlar, seni kilit altına sokacak bir yol arıyorlar.

Menley sonunda sakinleştiğini ve uyumak üzere olduğunu fark etti. Ne kadar uyuduğunu bilemeyerek korkuyla uyandı birden. Hannah'nın üstünün örtülü olup olmadığını kontrol etmeliydi. Yataktan süzülürken Adam uyandı. "Menley, nereye gidiyorsun?"

"Üşüyerek uyandım ve bebeğe bir bakayım dedim. Sen uyanık mıydın? Belki üstünün örtülü olup olmadığına bakmışsındır."

"Hayır, ben uyuyordum.."

"Hemen dönerim."

Odada bir küf kokusu vardı. Hannah yüzüstü dönmüş, kıcı havada uyuyordu. Örtüleri yere saçılmıştı. Konsolun üs-

tünde olan oyuncakları yatağının çevresine sıralanmışlardı. Antika bebek ise yatağın içinde oturur durumdaydı.

Menley kızının üstünü örterken, "Bunu ben yapmadım, Hannah," diye mırıldandı. "Bunu ben yapmadım."

"Neyi sen yapmadın, Menley?" diye Adam kapıdan sordu.

*P*ERŞEMBE sabahı hava bulutlu ve epey serin olduğundan Chatham sakinleri dolaplarından uzun kollu gömleklerini ve ceketlerini çıkartmışlardı. Elaine'in yardımcısı Marge'in "kendisini canlandırdığını" iddia ettiği bir hava vardı dışarda.

Atkins Emlak Şirketi'nin yeni birkaç yeri vardı ve Elaine fotoğraflarını kendisi çekip büyütmüş ve bir gün önce de büroya getirmişti.

Marge uyandığında havanın serinliğini hissedince işe erken gidip vitrini düzenlemeye karar verdi. Saat yedibuçukta artık eski fotoğrafları çıkarmaya başlamıştı bile.

Saat dokuza on kala işini bitirmiş, sokaktan vitrine bakıyor, başarısıyla gurur duyuyordu.

Arkasından bir alkış sesi duyunca döndü.

Arabasından inen Elaine, "Hepsini alıyorum," dedi.

"Sattım!" Marge patronunun yanına gelmesini bekledi. "Ne düşünüyorsun?"

Elaine fotoğrafların sunuluşuna baktı. "Çok esaslı. Benim en sevdiğim fotoğraf olan Hatıralar Evi'nin resmini çıkarma zamanı gelmişti artık."

"Nicholsların orasını alacaklarından emin olduğum için daha fazla durmasının anlamsız olduğunu düşündüm."

Elaine Marge'in önünden büroya girdi. "O pek kesin değil. Bana kalırsa Menley Nichols biraz rahatsız."

"Onunla henüz tanışmadım," dedi Marge. "Ama Adam Nichols esaslı bir erkek doğrusu. Geçen yıl buraya geldiğin-

de ne kadar üzgün olduğunu hatırlıyorum. Senin evinin yanındaki Sparkların evini tutmuştu, değil mi?"

"Evet." Elaine bir iskemleye dayanmış olan Hatıralar Evi'nin resmini görmüştü. "Bir fikrim var," dedi. "Bunu Scott Covey'e gönderelim. Eğer işleri düzelirse Cape'de kalmak istemesine hiç şaşmam. Vivian da, o da o ev için deli oluyorlardı. Böylece hiç olmazsa evi unutmamış olur. Nicholslar almadıkları takdirde bir müşteri kazanabiliriz."

"Ama ya ilgilenmezse? Ev satışa çıkarılırsa fotoğrafı ona verdiğinden pişman olabilirsin, Elaine."

"Negatifi bende. Başka kopya çıkartırım."

Elaine kendi bürosuna girdi. Marge vitrinden çıkarttığı fotoğrafları masanın üzerindeki büyük albüme dizmeye başladı. Kapının üstündeki çingirak ilk müşterilerinin geldiğini bildiriyordu.

Ama gelen çiçekçinin çırağıydı. Elinde uzun saplı güllerle dolu bir vazo vardı.

"Bayan Atkins için," dedi.

"Benim olabileceklerini hayal etmemiştim zaten," dedi Marge. "Yolu biliyorsun. İçeri götür."

Çocuk gittikten sonra Marge çiçekleri görmeye gitti. "Çok güzel. Bu iş sık sık tekrarlanmaya başladı. Ama bu da nesi?"

Buketin üzerindeki bir kartta '116' rakamı vardı. "O kadar da yaşlı olmadığını biliyorum, Elaine."

"John'un fikri. Düğünümüze kaç gün kaldığını hatırlatıyor."

"Çok romantik ve Tanrı bilir ya, romantik erkek de pek kalmadı. Elaine, çocuk isteyecek misiniz?"

"Onun zaten bir çocuğu var, ben de Amy ile her gün biraz daha yakınlaşıyorum."

"Ama Amy on yedi yaşında. Koleje gitmek üzere. Bebek olsaydı çok farklı olurdu."

Elaine güldü. "Amy bebek olsaydı John'la evlenmezdim. O kadar da ev düşkünü değilim."

Telefon çaldı. Elaine açtı. "Atkins Emlakçılık, ben Elaine Atkins." Dinledi. "Adam... Bu kötü bir şey mi? Yani tahkikat soruşturması ürkütücü bir deyim. Elbette ifademi gözden geçirebiliriz. Öğle yemeğinde. Saat bir iyi mi? Görüşürüz."

Telefonu kapatınca Marge'a, "Haberler iyi sanırım," dedi. "Vivian Covey'in ölümü için tahkikat soruşturması açıyorlarmış. Bütün medya soruşturmada bulunacakmış. Bu da Scott'un lehinde ifade vermek için bize bir fırsat." Ayağa kalktı. "Hatıralar Evi'nin fotoğrafı nerede?"

"Masamda."

"Bir not yazıp Scott'a gönderelim."

Elaine özel antetli kağıdına bir iki satır yazdı.

Sevgili Scott,

*Soruşturma haberini şimdi aldım. Vivian'la senin o güzel öğleden sonrasında Hatıralar Evi'ni gezerken ne kadar mutlu olduğunuzu dünyaya bildirme fırsatı çıktı-
ğına çok memnun oldum. O günü hatırlaman için bu resmin sende kalmasını istedim.*

Sevgiler,

Elaine.

56

PERŞEMBE sabahı saat onda kahvaltı servisi sona ermek üzereyken Tina Arnold on beş dakikalık paydosundan yararlanıp Wayside Inn'in bürosuna gitti. Sekreter içerde yalnızdı.

"Jean, o dedektif dün arabamın altına neden baktı?" diye sordu.

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Pekala anladın. Yalan söylemene gerek yok. Komilerden ikisi adamı pencereden görmüşler."

"Yalan söyleyecek bir şey yok ki. Dedektif arabanın hangisi olduğunu sordu, sonra gelip senin rezervasyon telefonlarına çıkıp çıkmadığını öğrenmek istedi."

"Anlıyorum."

Tina yemek salonuna döndü. Saat biri birkaç dakika geçince Scott'un avukatı Adam Nichols'un emlakçı Elaine Atkins'le içeri girdiğini görünce bundan hiç hoşlanmadı.

Nichols kendisini işaret ediyordu. Aman ne iyi. Tina'nın garsonları olmasını istiyordu. Şef kendisini Tina'nın masalarından birine oturttu, Tina da sipariş defterini alıp yanlarına gitti.

Tina Nichols'un kendisine öyle sıcak bir gülümsemeyle bakmasına şaşırmişti. Yakışıklı, diye düşündü. Öyle insanın başını döndürecek kadar değilse de, bir havası var. Heyecan verici bir erkek olacağını hissediyorsun. Akıllı olduğu da belli.

Bugün gülüyor olabilirdi ama geçen sabah Scott'la geldiğinde hiç de öyle değildi. Herhalde insana ihtiyacı olduğunda iyi davranan o erkeklerden biriydi o da.

Tina erkeği soğuk bir tavırla karşılayarak, "Bardan bir şey ister miydiniz?" diye sordu.

İkisi de birer kadeh şarap ısmarladılar. Garson kız yanlarından çekilince Elaine, "Tina'nın bugün nesi var böyle?" diye sordu.

"Soruşturmada ifade vermeye çağırılacağından dolayı sinirli sanırım. Eh, buna alışması gerek. Savcının onu çağıracağı kesin, bende olumlu bir etki bırakmasını istiyorum."

Birer hamburger ısmarladılar. "İyi ki seninle sık sık yemeğe çıkmıyorum," dedi Elaine. "En az on kilo alırdım. Ben genelde sadece salata yerim."

"Bu eski günlere benzedi," dedi Adam. "Yazın çalıştığımız işlerden çıkınca nasıl yemeklerimizi alıp benim o dıştan takmalı külüstür motoruma binip güneşin batışına açıldık, hatırladın mı?"

"Unutmadım."

"Geçen gün senin evinde o eski arkadaşların yanımdayken kendimi on beş yirmi yaş gençleşmiş hissettim. Cape üzerimde böyle bir etki yapıyor işte. Sen de öyle, Elaine. Arasıra kendini çocukmuşsun gibi hissetmek iyi oluyor doğrusu."

"Eh, az sıkıntı çekmedin. Menley nasıl?"

Adam duraksadı. "İyidir."

"Ama tavrından ve sesinden hiç de öyle olmadığı anlaşıyor. Hey, Adam, biz eski dostuz, unuttun mu?"

Adam başını salladı. "Seninle her zaman konuşmuşumdur. Doktor Menley'i New York'ta hastaneye yatırmanın iyi olacağını düşünüyor."

"Psikiyatrik bir hastane demek istemiyorsundur umarım."

"Ne yazık ki öyle."

"Adam, acele etme. Partide de, geçen gece yemekte de çok iyi görünüyordu. John da Amy'nin bundan sonra bütün gün sizde olacağını söyledi."

"O yüzden buradayım işte. Menley bu sabah kitabı üzerinde çalışmak istediğini söyledi. Benim de bu soruşturma ile uğraşacağımı bildiği için Amy'yi bir süre tam günlüğüne istiyor."

"O zaman daha ilerisini düşünme. Geceleri evde olacaksın zaten."

"Sanırım. Menley bu sabah yine kendine kavuşmuştu, rahattı, kitabı için heyecan duyuyordu. Travma sonrası stres yaşamamış gibiydi. Oysa hayaller görüyor. Doktora Bobby'nin kendisini çağırdığını duyduğunu söylemiş. Evi ararken Hannah'yı ağlar durumda bırakmış."

"Adam!"

"O yüzden hem kendi iyiliği için, hem de Hannah'nın güvenliği için hastaneye yatırılması gerek. Ama Amy bizde olduğu sürece bekleyebilirim. Soruşturmadan sonra Menley'i New York'a götürmeye kararlıyım."

"Sen de orada mı kalacaksın?"

"Bilemiyorum. Anladığım kadarıyla Doktor Kaufman, Menley'i bir iki hafta kadar ziyaret etmemi istemeyecek. New York şu anda çok sıcak ve her zamanki bebek bakıcımız da tatilde. Amy gündüzleri Hannah'ya bakarsa, geceleri ben bakabileceğimden hiç olmazsa o hafta boyunca burada kalabilirim."

Adam hamburgerini bitirdi. "Eğer ille de eski günleri hatırlamak istiyorsak kadehle şarap değil, teneke kutuyla bira içmemiz gerekirdi. Ama her neyse, ben şimdi kahveye de fitim."

Adam konuyu değiştirdi. "Tahkikat soruşturması aleni olduğundan ifadelerini istediğim insanların bir listesini verebilirim. Ancak bu, savcının sorularını Scott'u kötü duruma düşürecek biçimde sormayacağı demek değildir. Sana sorulabileceklerin şöyle bir üzerinden geçelim şimdi."

İkinci fincan kahvelerini içerken Adam memnun olmuşçasına başını salladı. "İyi bir tanıksın, Elaine. Tanık sandalyesindeyken Vivian'ın evi satın aldığı anda ne kadar yalnız göründüğünü, düğününde ne kadar mutlu olduğunu anlat. Covey ile ev aramasından ve bebek planlarından söz et. Vivian'ın New Englandlı tutumluluğuna sahip olduğunu bildirmen iyi olur. Bu neden yeni dalgıç takımı almadığını açıklayacaktır."

Adam hesabı ödedikten sonra garson kıza baktı. "Tina, saat iki buçukta işin bitiyor. Ondan sonra seninle on beş dakika kadar konuşmak istiyorum."

"Bir randevum var."

"Tina, haftaya mahkemeden celp alacaksın. Vereceğin ifadeyi benimle konuşman iyi olur. Yargıç olumsuz bir karar verirse bunun nedeni Vivian'ın öldürülmesinin nedeni olarak seni göreceğidir, hatta senin bile bu işe karıştığından kuşkulandır. Cinayete suç ortaklığı çok ciddi bir şeydir."

Tina'nın rengi soldu. "Sarı Şemsiye Kitapçısı yanındaki yerde buluşalım."

Adam başını salladı.

Elaine'le birlikte emlakçı bürosuna kadar yürüdüler. Adam vitrine bakınca, "Hey, benim evimin fotoğrafı nerede?" diye sordu.

"Senin evin mi?"

"Belki yani. Bu şıkkı elimde tuttuğumu unutma da."

"Kusura bakma, resmi Scott'a gönderdim. Sen almazsan onun alma olasılığı var. Jan Paley'in de bu satışa ihtiyacı var aslında. Tom ile o evi yenileştirmeye büyük paralar harcamışlardı. Sana da bir kopya yaptırtırım. Hatta çerçevesi de benden olur."

"Bekliyorum."

*

Tina, Adam'la kanuşurken hemen savunmaya geçmişti. "Bakın Bay Nichols, benim esaslı bir erkek arkadaşım var. Fred bu olayda ifade vermemden hoşlanmayacaktır."

"Fred'in bu konuda söz hakkı yok, ama sana yararlı olabilir."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Geçen yaz görüştüğünüzü, sonra Scott ortaya çıkınca bozduğunuzu, ama aradan kısa bir zaman geçince yine barıştığınızı ve şimdi evlenmek üzere olduğunuzu söyleyebilir."

"Biz hemen barışmadık ki. Geçen kış başkalarıyla çıkmıştım."

"Onun önemi yok. Ben Fred'le konuşmak ve onun iyi bir tanık olup olamayacağına karar vermek istiyorum."

"Bilmem ki..."

"Tina, lütfen şunu anla artık. Scott'un adı ne kadar çabuk temize çıkarsa bu senin için o kadar iyi olacaktır."

"O dedektif beni çok rahatsız ediyor," dedi Tina. "Dün arabamın altına bakıyordu."

"İşte, ben bu tür şeyleri bilmek isterim," dedi Adam. "Ne arıyordu?"

Tina omuzlarını silktilti. "Bilmiyorum. Zaten yakında satacağım o arabayı. Elek gibi yağ kaçırıyor."

Ayrılrılrlarken Adam Fred'in telefon numarasını aldı, ancak Tina'nın durumu açıklayabilmesi için akşamı bekleyeceğini söyledi.

Arabasına girip birkaç dakika oturduktan sonra araç telefonundan Scott Covey'in numarasını çevirdi.

Telefona Scott çıkınca da, "Geliyorum," dedi.

57

PHOEBE huzursuz bir gece geçirmişti. Gördüğü bir karabasan sonunda birkaç kere uykusu arasında bağırmişti. Bir keresinde, "Oraya girmek istemiyorum!", bir kere de, "Bunu bana yapmayın!" diye bağırmişti.

Sonunda gün ağarmasına yakın Henry karısını güçlü bir sakinleştirici içmeye ikna etmiş ve Phoebe de uyumuştı.

Henry tek başına kahvaltı ederken karısının huzurunu neyin kaçırmış olabileceğini düşünüyordu. Dün kumsalda yürürlerken çok sakin görünmüştü. Adam ve Menley'i Hatıralar Evi'nde ziyaret etmekten de memnun kalmış gibiydi. Dosyalarını orada görünce sevinmişti ve Menley'e yanıtın Mehtapçılar dosyasında olduğunu söylerken gayet akli başında konuşmuştu.

Ne yanıtı? Ne demek istemişti? Araştırmasının bir yanı bilincine çıkmıştı ve onu iletmeye çalışıyordu kuşkusuz. Ama Menley'in yaptığı Kaptan Freeman ve Mehitabel'in resimlerinden söz ederken de akli başındaydı.

Henry kahvesini alıp Pheobe'nin çalışma odasına girdi. Bakımevi müdüründen gelen bir mektupta Phoebe'nin orada yaşamaya başladığında odasında bir iki eski eşyasının olmasının iyi olacağı belirtiliyordu. Müdür alışılmış nesnelerin, özellikle uzun vadeli hatıra eşyalarının Alzheimer hastaların-

da bilincin artmasına yardımcı olacağını yazmıştı. Onun için bir iki parça eşya toplamaya başlamalıyım, diye düşündü Henry.

Phoebe'nin masasına oturunca durumlarının bir iki yıl öncesine kıyasla ne kadar farklı olduğunu gayet keskin bir şekilde fark ederdi. Phoebe öğretmenliği bıraktıktan sonra her sabahını burada geçirmiş, araştırmalarıyla uğraşmıştı. Herhalde tıpkı şimdi Menley'in yapmakta olduğu gibi.

Bir dakika, diye düşündü Henry. Phoebe'nin dün sözünü ettiği o kaptan ve karısının resimleri çok büyük bir dosyadaydı. Ama ben Menley'e öyle bir dosya vermemiştim ki. Onların birlikte bir resimlerinin daha olduğunu bilmiyordum. O dosyada Freeman'lar ve Hatıralar Evi konusunda daha pek çok malzeme vardı. Phoebe onu nereye koymuş olabilir ki?

Yerden tavana kadar yükselen raflara baktı, sonra köşedeki dolap aklına geldi. Dolabın içi kitaplar, kağıtlar ve dosyalarla tıklım tıklım doluydu.

Sonunda aradığı dosyayı ve içindeki Kaptan Freeman'la Mehitabel'in birlikte yapılmış resimlerini buldu. Kadının eteğinin ve yelkenlerin dalgalanışı güçlü ve serin bir rüzgârın varlığını gösteriyordu. Mehitabel kocasının yanında değil de, sanki onun tarafından korunuyormuş gibi biraz gerisinde duruyordu. Yüzü sert ve güçlüydü erkeğin, kadının ki ise yumuşak ve gülümsemeli. Eli hafifçe kocasının koluna dayanmıştı. Meçhul ressam aralarındaki ilişkiyi yakalayabilmişti. Bir bakışta birbirlerine aşık oldukları anlaşılıyor, diye düşündü Henry.

Dosyayı açtı. 'Mehtapçılar' sözcüğü birkaç yerde geçiyordu. Belki de Phoebe Menley'in bunu okumasını istiyordu, diye düşündü.

"Bebegi orada mı bırakmışım?"

Phoebe kapı önündeydi, saçları dağınık, geceliği lekeliydi. Henry sakinleştirici şurubu komodinin üzerinde bıraktığını hatırladı.

"Phoebe, yoksa yine ilaç mı içtin?"

"İlaç mı?" karışı şaşırmış gibiydi. "Sanmıyorum.

Phoebe sendeleyerek dolabın yanına gelip çömeldi. "Hatıralar Evi bebeğini buraya koymuştum." Sesi sevinçli ve heyecanlıydı.

Alt raftan kağıtları çekip çıkardı, elini arkaya sokup üzerinde uzun sarı bir elbise olan antika bir bebek çıkardı. Bebeğin zarif çini yüzünü dantel kenarlı bir başlık süslüyordu.

Phoebe kaşlarını çatarak bebeğe baktı. Sonra kocasına uzattı. "Bunun yeri Hatıralar Evi'dir. Oraya koyacaktım ama unutmuşum işte."

58

AMY yemekten sonra bebek salıncağının önünde oturmuş Hannah ile oynuyordu. O sabah saat tam dokuzda gelmişti ve geri döndüğü için memnun olduğu belliydi. Menley onun bu tavrının para kazanmak arzusundan daha fazla bir şey olduğunu anlıyordu. Kız orada olmaktan gerçekten mutlu gibiydi.

Menley, "Doğrusunu istersen Hildy'den pek memnun değilim," dedi. "Buraya ilk geldiğimizde evden çıkmakta olan kadın ortalığı çok güzel temizlemişti. Doğrusu onun yine gelmesini isterdim."

"Elaine ona kızmıştı."

Menley dönüp kıza baktı. "Neden?"

"Bilmiyorum," dedi Amy.

"Amy, nedenini bildiğine eminim." Menley bunun önemli olacağını hissediyordu.

"Carrie Bell sizin geldiğiniz o sabah evde korkmuştu. Yukarda ayak sesleri duyduğunu söylemişti ama evde kimse yoktu. Sonra çocuk odasına girdiğinde beşiğin kendi kendine sallandığını iddia etti. Elaine bunun gülünç olduğunu söyledi. Ev satılık olduğundan hakkında böyle hikayeler yayılmasını istemedi."

"Anlıyorum." Menley heyecanını göstermemeye çalışıyordu. Şimdi üç kişi ettik, diye düşündü. Amy, Carrie Bell ve ben. "Carrie'yi nasıl bulabileceğimi biliyor musun?" diye sordu.

"Elbette. Yıllardır bizde temizliğe gelir."

Menley Amy'nin verdiği adresi ve telefon numarasını bir kağıda yazdı. "Onu arayıp buraya gelip gelmeyeceğini soracağım. Elaine'e de artık Hildy'yi istemediğimi söyleyeceğim."

Hava hâlâ epey serin olduğu için Amy'nin Hannah'ı iyice sarıp sarmalayıp arabasıyla biraz gezdirmesine karar verdiler. "Hannah neler olup bittiğini anlamayı sever," dedi Amy.

Hangimiz sevmeyiz ki, diye düşündü Menley. Masanın başına geçip Mehtapçılar dosyasını aldı. Sonra bir an boşluğa bakıp düşündü. Adam o sabah sözünü sakınmamıştı. "Menley," demişti. "Dr. Kaufman'a telefon edersen onun da benimle aynı fikirde olduğunu göreceksin sanırım. Bu nöbetler gelmeye devam ettikçe ben evde yokken Amy'nin burada kalmasında ısrar etmek zorundayım."

Menley ters bir karşılık vermemek için kendini nasıl zorladığını çok iyi hatırlıyordu. Amy'nin evde bulunması isteğinin kendisinden geldiğini, Adam'ın böylesine baskıcı olmasına gerek olmadığını söylemişti sadece. Ama Adam yine de Amy'nin arabası gelene kadar beklemiş, sonra kızla konuşmak için dışarı koşmuştu. Ondan sonra da kütüphaneye kapanmış, soruşturma için hazırlanmaya başlamış, saat yarım da evden çıkarken ancak akşam üzeri döneceğini söylemişti.

Sözümü tutacağıma bile güvenmediği için gidip Amy ile özel olarak konuştu, diye düşündü Menley. Sonra bütün bu düşünceleri kafasından uzaklaştırıp kendini işine verdi.

Yemekten önce mehtapçılar dosyasından bir anlam çıkarmaya çalışıyor, Phoebe Sprague'nin topladığı verilerden çıkardığı notları düzene sokuyordu.

Notlarını bir daha okudu:

Chatham kıyısını oluşturan on beş millik tehlikeli akın-

tılar ve sığ kanallar sayısız geminin batmasına neden olmuştur. Bunlar fırtınalarda ya parçalanmışlar ya da sığıklara bindirmişler, parçalanıp batmışlardır.

Mehtapçılar gemilerin yüklerini ele geçirmek için olay yerine koşan insanlara verilen addı. Bunlar küçük teknele-riyle ellerinde testereleri ve baltalarıyla batmanın eşiğine gelen gemilere çıkarlar ve sökülebilecek her şeyi alıp götürürlerdi. Geminin yükü, fıçılar, sandıklar ve ev eşyaları gü-vertelerden gemilere yanaşmış teknelere aktarılırdı.

Bu insanlar arasında din adamları bile vardı. Phoebe'nin notları arasında vaaz verirken pencereden bakıp da tehlike- de bir gemi gören ve cemaatına bu hayırlı haberi veren bir rahipten de söz ediliyordu.

Phoebe'nin bir notu da şöyleydi: kendisine bir geminin batmakta olduğu hakkında bir not iletilen bir rahip cemaati- ne başlarını eğip sessizce dua etmelerini söylemiş, kendisi yağmacılığa gitmişti. Beş saat sonra ganimetini saklamış ola- rak kiliseye döndüğünde cemaatı hâlâ boyunları kaskatı ola- rak dua etmekteydiler.

Çok hoş hikayeler, diye düşündü Menley. Ama bunların Tobias Knight ile ne ilgisi var. Bir saat kadar daha okuduk- tan sonra adamdan söz eden bir bölüme rastladı. Tobias "kı- yıya vurmuş olan Red Jacket gemisinden un ve rom yükünü yağmalayarak devleti soyan çeteleri" suçlayanlar arasınday- dı.

Tobias bu soruşturmanın başına getirilmişti. Ancak gö- revini başarı veya başarısızlıkla tamamladığı hakkında her- hangi bir bilgi yoktu.

İyi ama bunun Mehitabel ile ne ilgisi vardı? diye düşün- dü Menley. Kaptan Freeman o yağmacılardan biri olamazdı.

Sonra bir başka yerde daha Tobias Knight adına rastladı. 1707'de Tobias Knight'ın başladığı belediye koyun ağılı inşaa- tını tamamlamak için yerine bir başkası seçilmişti. Nedeni: "Tobias Knight'ın cemaatin büyük zararına olarak artık ara- mızda olmadığı için."

Phoebe de şu notu düşmüştü: " 'Büyük zarar' herhalde kendisine inşaat parasını vermiş olmalarıydı. Ama Tobias'a ne olmuştu? Ölüm kaydı yok. Askere alınmamak için oradan kaçmış mıydı? O sırada Fransız ve Kızılderili savaşları yapılmaktaydı. Yoksa ortadan kayboluşu iki yıl önce başlatılan Devlet soruşturmasına mı bağlıydı?"

Devlet soruşturması! diye düşündü Menley. Bu yeni bir gelişme. Tobias Knight esaslı bir karakter olmuş olmalı. Mehitabel'i umursamadı. Red Jacket'ten yağmalanan malları bulma işinin başındaydı, bu da kendi kasabalılarını araştırması demekti, sonra da ağıl inşaatını yarıda bırakıp ortadan yok oldu.

Menley kalkıp saate baktı. İki buçuk olmuştu. Amy iki saattir bebekle dışardaydı. Menley kaygıyla yerinden fırlayıp mutfak kapısına çıkınca Amy'nin arabayı geri getirmekte olduğunu gördü.

Hannah için bu aşırı kaygıyı duymayacağım bir gün gelecek mi, diye düşündü.

Böyle düşünmemelisin dedi sonra kendi kendine. Yaktan kalktığından bu yana bir kez olsun denize bakmadın. Git bak bir kere. Denizi görmek sana hep iyi gelmiştir.

Salona geçip camları açınca deniz havası içeri doldu. Deniz beyaz köpüklü dalgalarla örtülüydü. Kumsal serin de olsa şimdi bileklerine kadar su içinde yürümek isterdi. Mehitabel bu ev için neler hissetmişti? Hikayeyi nasıl yazacağını hayal edebiliyordu.

Çin yolculuğundan dönünce evi tamamlanmış buldular. Baştan aşağı, oda oda gezip sütunları, kirişleri, Andrew'un West Barnstable'dan getirttiği tuğlalardan yapılan şömineyi hayranlıkla seyrettiler.

Sonra dışarı çıkıp evin kumsaldan nasıl görüldüğüne baktılar.

"Tobias Knight esaslı bir inşaatçıymış," dedi Andrew. Sular Mehitabel'in eteklerini yalıyordu. Mehitabel

*eteklerini toplayıp kuru kumlara geçerek, "Suyu bilek-
lerimde hissetmek isterdim," dedi.*

*Andrew güldü. "Su böyle soğuk ve sen de hamile
olduğun için bunu hiç tavsiye etmem.*

"Bayan Nichols, iyi misiniz?"

Menley arkasına döndü. Kucağında Hannah ile Amy ka-
pının önünde duruyordu. "İyiym elbette, Amy. Beni bir süre
hoşgörmek zorunda kalacaksın. Yazdığım ya da resim yaptı-
ğım zamanlar bambaşka bir dünyaya giderim ben."

Amy güldü. "Profesör Sprague de annemi ziyaret etti-
ğinde yazmayı böyle tanımlardı."

"Annenle Profesör Sprague arkadaş mıydılar? Bunu bil-
miyordum."

"Annem ve babam bir fotoğraf kulübüne üyeydiler. İyi
amatör fotoğrafçılardı ikisi de. Babam hâlâ öyledir. Profesör
Sprague ile kulüpte tanışmışlar, annem sonra profesörle çok
iyi arkadaş oldu." Amy'nin sesi değişti. "Babam Elaine'le ora-
da tanışmış. O da kulüp üyesidir."

Menley'in boğazı kurumuştu. Hannah Amy'nin yüzünü
okşuyordu. Ama o Amy'yi daha farklı görüyordu. Bu kadar
uzun boylu değil. Sarı saçları daha koyu, yüzü daha küçük ve
kalp biçimli. Bebeğin başını öpüp kucağında sallarken seve-
cen ve üzgün bir gülümsemesi vardı. Bebeğini doğurduktan
kaybetmesine kadar geçen birkaç hafta içinde Mehitabel'i
böyle çizecekti işte.

Amy birden ürperdi. "Hava da buz gibi. Bir fincan çay
yapabilir miyim?"

ADAM, Scott'u garajını hortumla yıkarken buldu. Co-
vey'in yağ lekesinin olduğu bölge üzerinde durduğunu gö-
rünce kaşlarını çatı. "Çok çalışıyorsun," dedi.

"Yok canım. Bir süredir bu işi yapmak istiyordum zaten. Viv birkaç yıl önce bir araba bakım kursuna devam etmişti ve bir süre kendini tamirci sandı. Eski Cadillac arabasının yağını kendisi değiştirirdi.

"Cadillac yağ mı kaçırdı?"

"Araba mı yağ kaçırdı, yoksa Viv koyduğu yağın yarısını mı dökerdi, bilemiyorum. Arabayı hep buraya park ederdi. BMW'yi evlendikten sonra almıştı."

"Anlıyorum. Polis buraya geldiğinde garaj zemininin fotoğrafını çekmiş miydi?"

Scott şaşırmıştı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Dedektif Coogan dün Tina'nın arabasının altına bakmış. Araba yağ kaçırmış."

Scott musluğu kapatıp hortumu elinden attı.

"Adam, bu işin benim için ne demek olduğunu anlayabiliyor musun? Çıldıracığım artık. Soruşturma sona erer ermez buradan gideceğim. Ne isterlerse düşünsünler, umurumda değil. Sonra başını salladı. "Özür dilerim. Hırslımı senden çıkarmamalıydım. İçeri gel. Dışarsı epey serin. Cape'de ağustosun yılın en iyi ayı olduğunu sanırdım."

"Bugünün serinliği dışında havada şikayet edecek bir şey yok sanırım."

"Özür dilerim, Adam. Seninle konuşmam gerek." Scott dönüp eve girdi.

Adam bira ikramını reddetti ve Scott kendi birasını almaya gidince de odayı dikkatle gözden geçirdi. Ortalığın toparlanmaya ihtiyacı vardı, ama bu polis araştırmasının sonucu da olabilirdi. Polis araştırma yaptığı yeri düzenli bırakmakla ün salmış değildi.

Ancak Adam'ın dikkatini çeken başka bir şey vardı: oda da bir boşluk. Kişisel hiçbir eşya yoktu, ne bir fotoğraf, ne kitap ne de bir dergi. Mobilyalar dökülüyor değildi, ama uyumlu ve güzel de sayılmazdı. Elaine'in Vivian'ın evi dayalı döşeli aldığını söylediğini hatırladı. Vivian kendi damgasını vura-

cak bir şey yapmamıştı ve eğer Scott Covey'in kişiliğini yansıtan bir şey varsa, Adam da bunu görebilmiş değildi.

Bir de Hatıralar Evi'nin oturma odasını düşündü. Orada bulundukları iki hafta içinde Menley odaya insanı rahat ettiren bir hava vermişti ve bunun için fazla bir çaba da göstermiş değildi.

Adam o sabah Amy'yi kendisi dönene kadar Menley'in yanında oturması için uyarmak üzere evden nasıl bir telaşla çıktığını hatırladı. Menley Amy'yi evine göndermeyecekti zaten, diye düşündü. O da o nöbetler konusunda benim kadar kaygılanıyor. Dün Dr. Kaufman'a telefon etti. Hatta Amy'nin bütün gün evde kalmasını öneren o olmuştu.

Covey neden hâlâ dönmemişti? Bir bira açmak bu kadar zaman alır mıydı? Ve benim burada ne işim var? diye düşündü Adam. Ben tatildeyim. Karımın bana ihtiyacı var ve ben bu davayı aldım.

Mutfağa gitti. "Bir sorun mu var?"

Scott masanın başında, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde oturuyordu. Birasına dokunmamıştı bile. "Adam, sana karşı dürüst davranmadım," dedi.

60

NAT COOGAN Fred Hendin'i bir kere daha ziyaret etmesinin iyi olacağını düşünmüştü. Sigorta araştırmacısının kendisiyle paylaştığı bilgiyle silahlanmış olarak saat dört buçukta Hendin'in evine geldi.

Hendin'in arabası kapı önündeydi. Nat, Tina'nın yeşil Toyota'sının da orada olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. Ama bir yandan da ikisini bir arada izlemek ilginç olabilirdi.

Kapıyı açan Hendin'in bu ziyaretten hiç memnun olmadığı yüzünden okunuyordu. "Yoksa bir randevumuz vardı da, ben mi unuttum?" dedi.

"Hayır, randevumuz yoktu. İçeri girebilir miyim?"

Hendin yana çekildi. "Eğer hanım arkadaşımı rahatsız etmezseniz bir sakıncası yok."

Tina divanda oturuyor ve bir mendille gözlerini kurulu-yordu. "Beni neden ısrarla rahatsız ediyorsunuz?" diye sordu.

"Seni rahatsız etmek gibi bir niyetim yok, Tina," dedi Nat. "Biz olası bir cinayetin tahkikatını yürütüyoruz. Soru sormamamızın nedeni insanları rahatsız etmek değil, bir yanıt alabilmektir."

"Benden başkalarına söz ediyorsunuz. Arabama bakıyosunuz."

Oyunculuğun beş para etmez, diye düşündü Nat. Bu gösteri Fred için. Hendin'e bakınca adamın yüzünde sempati ve sinirlilik okudu. İşe de yarıyor, diye düşündü.

Hendin Tina'nın yanına oturdu, çalışmaktan yıpranmış eliyle kadının elini tuttu. "Bu araba işi de ne oluyor?" diye sordu.

"Tina'nın arabasında ciddi bir yağ kaçırma sorunu olduğunu görmemiş miydiniz?"

"Gördüm. Tina'ya doğum gününde yeni bir araba alıyorum. Üç hafta sonra. Eskisini onarmanın anlamı yok."

"Scott Covey'in garajının zemininde de epey geniş bir yağ lekesi var. Ve bunu yapan benim BMW değil."

"Benim arabam da değil," dedi gözleri aniden kurumuş olan Tina.

Hendin ayağa kalktı. "Bay Coogan, Tina bana bir tahki-kat soruşturması yapılacağını söyledi. Covey'in avukatı benimle konuşmaya gelecek. Ona da size şimdi söyleyeceklerimi söyleyeceğim. Beni iyi dinleyin. Tina ile geçen yaz Covey ile görüştüğü için bozuştuk. O kış pek çok erkekle çıktı, ama bu beni ilgilendirmezdi. Geçen nisan beri yine beraberiz ve bu süre içinde onunla görüşmediğim bir tek gece bile olmamıştır. O yüzden barda Covey'e rastlamasından ya da karısı kaybolduğu zaman evine uğrayıp üzüntülerini bildir-mesinden bir iş çıkarmaya kalkışmayın."

Kolunu Tina'nın omzuna attı. "Benim sürprizlerimi berbat ediyorsunuz, ama bu hanıma bir sürprizim daha var. Araba dışında doğum gününde kendisine bir de nişan yüzüğü verecektim, ama iş bu duruma geldiğine göre yüzüğü gelecek hafta mahkemeye giderken takacaktır. Şimdi git artık, Coogan. Senden de sorularından da midem bulanıyor."

ADAM, savunmanın yıkıldığı nokta burası demek, diye düşündü. Vivian Carpenter'in mutfağı. "Bana karşı dürüst davranmadın da ne demek oluyor?" diye sordu.

Scott Covey dokunmadığı bira kadehine baktı. Adam'a bakmıyordu. "Vivian'la evlendikten sonra Tina'yı bardaki o günden ve bana başsağlığı dilemeye geldiği zamandan başka görmediğimi söylemiştim. Bu doğrudu. Doğru olmayan geçen yaz bozduğumuz hakkında sana verdiğim izlenimdir."

"Geçen ağustosta Cape'den ayrıldıktan sonra onunla görüştün mü?"

"Beş altı kere Boca'ya gelmişti. Bunu söylemek istiyordum aslında, araştırma yaptıracağın kişi bunu nasıl olsa öğrenecektir."

"Benim araştırma yaptırmak istediğim kişi gelecek hafta sonuna kadar tatilde. Ama haklısın. Bunu öğrenirdi. Ve savcılık da öğrenecektir, eğer şimdiye kadar öğrenmemişse."

Scott iskemlesini itip ayağa kalktı. "Adam, bunu söylemekten nefret ediyorum ama doğru konuşuyorum. Geçen ağustosta Tina ile bozuştum. Nedeni sadece Viv'le çıkıyor olmam değildi. Tina ciddi bir ilişki istiyordu ve ben istemiyordum. Boca'ya gidince Viv'i özlediğimi fark ettim. Bu yaz aşkları genelde çabuk geçer. Bunu bilirsin. Viv'e telefon edince onun da benim için aynı şeyleri hissettiğini anladım. Boca'ya geldi, bir iki kere New York'ta buluştuk ve bahar geldiğinde artık ikimiz de evlenmek istediğimizden emindik."

"Bu söylediklerin gerçekse, bunu neden ilk başta söylemedin peki?" diye Adam suçlarcasına sordu.

"Fred benim Tina'yla kışın görüştüğümü bilmediği için. Başka erkeklerle çıkmasına bir diyeceği yoktu, ama Tina geçen yaz onu bırakıp bana geldiği için benden nefret eder. Tina benimle yüzyüze konuşmak ve Florida'ya geldiğini kimseye söylememem için söz vermemi istiyordu."

"O gün bardan çıktuktan sonra onu bir daha gördün mü?"

Scott omuzlarını silktilti. "Telefon edip söylemek istediği her neyse telefonda söylemesini istedim. Ne istediğini duyunca da güldüm. Boca'ya geldiğini söyleyeceğimi düşünmesine şaşmıştım. Beni enayi mi sanıyordu?"

"Tina'nın senin arkandan geldiğini ve senin onun ardından gitmediğini kanıtlamak için bir iki tanığa ihtiyacımız olacak. Aklında olan biri var mı?"

Scott'un gözleri parladı. "Daniel Webster Barı'nda bir iki garson kız var. Tina onlarla arkadaştı ama sonra kızlar ona kızdılar. İyi bahşiş veren bazı devamlı müşterilerin onun masasına oturmak istedikleri için aralarının bozulduğunu söylemişti."

"Tina oyunu birkaç yönden birden oynuyor," dedi Adam. "Umarım arkadaşı Fred onun kendisine yalan söylediğinin açıklanmasından fazla rahatsız olmaz." Bir yandan da, nereden bulaştım bu işe? diye düşünüyordu. Scott Covey'in karısının bir kaza sonucu öldüğüne hâlâ inanmaktaydı. Ama Vivian kendisiyle evlenmeye karar verene kadar Covey'in de Tina'yı kullandığından emindi.

Daracık mutfak birden Adam'ın üzerine kapanır gibi oldu. Menley ile Hannah'nın yanına dönmek istedi. Menley'i New York'ta bir hastaneye yatırana kadar sadece bir iki gün beraber olacaklardı. Karısına buna hazırlaması gerekirdi. "Bana o garsonların adlarını ver," dedi.

"Liz Murphy ve Alice Regan."

"Bir kağıda yaz. Hâlâ orada çalıştıklarını umarım." Adam dönüp mutfaktan çıktı.

Arabasına binerken Henry Sprague gelmesi için elini salladı. "Menley'in ilgileneneceğini tahmin ettiğim yeni malzemeler buldum," dedi. "İçeri gel de vereyim."

Dosya holdeki masanın üzerindeydi. "Phoebe bu bebeğin de Hatıralar Evi'ne ait olduğunda ısrar ediyor. Bunu neden düşündüğünü bilemiyorum ama bunu da alır mıydın?"

"Menley bunu gördüğüne sevinecektir," dedi Adam. "Gerçek bir antika bu. Kitabında resmini görürsen sakın şaşma. Teşekkür ederim, Henry. Phoebe nasıl bugün?"

"Şu anda uyuyor. İyi bir gece geçirmedi. Sana söyledim mi bilmiyorum ama ay başında onu bir bakımevine yatıracağım."

"Söylememiştin. Çok üzüldüm."

Adam dosyayı kolunun altına sıkıştırıp bebeği alırken duyduğu bir çığlıkla irkildi. "Yine karabasanlar görüyor," dedi Henry. Koşa koşa yatak odasına gitti. Adam da ardından seğirtti.

Phoebe yataktaydı, elleriyle yüzünü örtmüştü. Henry uzanıp karısının ellerini avuçları arasına aldı. "Bir şey yok, canım," dedi.

Kadın gözlerini açtı, kocasına baktı, sonra başını çevirince elinde bebek olan Adam'ı gördü. "Kadını boğdular," dedi. "Ama bebeğin ölmemesine karar verdiklerine çok sevindim."

62

MENLEY saat dörtte Carrie Bell'e telefon etti. Kendini tanıttığında kadının o dikkatli havası telefon etmesinin nedenini anlatmasıyla gerçek bir yakınlığa dönüştü.

"Bu çok iyi oldu doğrusu. Paraya da ihtiyacım vardı. Bu iki hafta içinde çok iş kaybetmiştim."

"Çok mu? Neden?"

"Bunu söylememeliydim. Neyse, yarın sabah erkenden gelirim. Teşekkür ederim, Bayan Nichols."

Menley bu konuşmayı Amy'ye nakletti. "Çok iş kaybettim demekle ne demek istediğini sen biliyor musun?" diye sordu.

Amy huzursuz görünüyordu. "Elaine onu evlerini satan ya da kiralayan kimselere tavsiye eder. Carrie iki gün çalışır ve evi gerçekten gösterişli bir duruma çevirir. Ama Elaine çok dedikoducu olduğu için ona yeni iş vermediğini söylüyor. Babama bile onu kovması için baskı yaptı."

*

Menley yemekte bu konuşmayı Adam'a ilettili. "Sence bu çok kötü değil mi? Amy'nin söylediğine göre Carrie Bell üç yaşında bir çocuğu olan dul bir kadınmış."

"Carrie'nin iyi çalıştığını bilirim," dedi Adam. "Geçen yıl buraya tek başıma geldiğimde kiraladığım evi temizlerdi. Ama Elaine'in de iyi çalıştığını bilirim. Başarısı çalışmasının eseridir, talihin değil. Carrie Bell'in dedikodularının ev satma şansını azalttığına inanıyorsa Carrie işsiz kalmış demektir. Bu yeni düzenlemenden çok hoşlandığımı söylemiş miydin?"

Menley tavan ışığını söndürmüş, duvardaki aplikleri de kısmıştı. Sofrada karşılıklı oturuyorlardı. Phoebe Sprague'nin notları ve dosyalarıyla Menley'in kendi notları ve çizimleri artık kütüphanedeydi.

"Hep burada yediğimiz için biraz derleyip topladım işte."

Ama bu gerçeğin ancak bir kısmıydı. Adam gelip de Henry Sprague'den aldığı dosyayı verince Menley Andrew ve Mehitabel'in gemide çizilmiş resimlerini görünce şaşırıp kalmıştı. Tam da hayalinde canlandığı tabloydu bu. Bu dosyalar içinde bir resimleri daha olmalı ve ben de herhalde onu görmüş olmalıyım, diye düşündü. Ama bu da önemli bir şeyi bir kere daha unutmuş olması demekti.

Bunun üzerine Hatıralar Evi araştırmalarını birkaç gün bir kenara bırakıp Travel Times dergisine yazacağı yazı üze-

rinde durmaya karar vermişti. Jan Paley'e telefon etmiş, bir iki tarihi evi ziyaret etmek istediğini bildirmişti.

"Bugün bir şeyler yazdın mı, yoksa hâlâ Phoebe'nin dosyalarında araştırma mı yapıyorsun?" diye sordu Adam.

"İkisi de değil; başka bir şey üzerinde çalıştım." Menley Jan'la konuşmasını ve ne yapmak istediğini anlattı.

Bunu çok mu çabuk söyledim? diye düşündü. O kadar prova edilmiş geldi ki.

"Hayalet hikayeleri mi?" diye güldü Adam. "Bu saçmalıklara inanmazsın sen."

"Efsanelere inanırım." Menley kocasının tabağının boşalmış olduğunu gördü. "Acıkmışsın. Öğleyin ne yedin?"

"Bir hamburger ve onun da üzerinden çok zaman geçti. Elaine'le beraberdik, vereceği ifadeyi gözden geçirdik."

Adam Elaine'den söz ederken hep özel bir sesle konuşurdu. Menley aklına gelen şeyi sormadan edemedi. "Adam, Elaine'le hiç ilişkin oldu mu? Arkadaşlık dışında yani?"

Adam huzursuzlanmış gibiydi. "Gençken araya çıkardık, hukuktayken Cape'e geldiğimde de bir iki kere görüşmüştük."

"Sonra bir daha bir ilişkin olmadı mı?"

"Menley, bunu benden isteyemezsin. Annem büyük evdeyken bazı haftasonları o sırada birlikte olduğum kız arkadaşımı getirirdim Cape'e. Kimi zaman yalnız gelirdim. İkimizin de başka takıntısı yoksa Elaine'le çıkardık. Ama yıllar önceydi bu."

"Anlıyorum."

Adam elini uzattı. "Ben sevdiğim ve birlikte olmak istediğim tek kızla birlikteyim şimdi. Seninle pek çok insanın bir ömür boyunca geçirdiği sıkıntıları beş yıl içinde yaşadık. Bütün istediğim bunları geride bırakmak ve yine ayağımızı yere sağlam basmak."

Menley kocasının parmaklarına dokundu, sonra elini geri çekti. "Adam, bana bir şey söylemeye çalışıyorsun, değil mi?"

Adam planını anlatırken Menley dehşet içinde kalmıştı.

"Menley, Dr. Kaufman yoğun bir tedavinin senin için çok yararlı olacağını söyledi. Kazayı hatırlamak başka şey, Bobby'nin sesini duyup evde onu aramak başka. Senin kısa bir süre için hastanede yatmanı istiyor."

Bu, Menley'in korktuğu şeydi işte.

"Ama ben iyileşiyorum, Adam."

"Bunun için ne kadar uğraştığının farkındayım. Ama soruşturmadan sonra doktorunun tavsiyesini dinlersen daha iyi olur bence. Ona güvendiğini biliyorsun."

Menley o an kocasından nefret etti ve bunun yüzünden de belli olduğunu biliyordu.

"Biz Dr. Kaufman'a güvenmekten değil, bana güvenmekten söz ediyoruz," dedi.

63

JAN PALEY, Menley'in o gün kendisine telefon etmesine hem şaşırmış hem de sevinmişti. Menley efsaneleri olan tarihi evleri sormuştu.

"Tarihi demekle mimarisi eski olan ve efsaneyle de hayalet hikayelerinden söz ediyorum," demişti.

Jan kadına rehberlik etmeyi kabul etmiş, hemen oturup gezdireceği evlerin bir listesini çıkarmıştı.

Brewster'deki eski Dilingham evini görmeliydiler. Burası Cape'in ikinci en yaşlı eviydi. Son yıllardaki kiracıları ortak odalarından birinin kapısı önünden geçen bir kadın gördüklerini iddia etmişlerdi.

Gidilecek bir yer de Dennis Hanı'ydı. Mal sahipleri mutfakta ortalığı karıştıran muzip ruha Lillian adını takmışlardı.

Elaine'in partisinde Menley'e sözünü ettiği arkadaşı Sarah Nye'yı ziyaret ederlerdi. Sarah evini 1720'de yapıldığında sahibi olan kadınla paylaştığına inanıyordu.

Jan telefonlarını edip randevularını yaptıktan sonra Menley'i aradı. "Her şey hazır. Seni sabah on sularında alırım."

"Çok iyi, Jan. Bir şey daha var: Phoebe Sprague'nin antika bebeği hakkında bir bildiğin var mı? Henry Adam'a Phoebe'nin bebeğin Hatıralar Evi'ne ait olduğunda ısrar ettiğini söylemiş."

"Bebeği buldu demek?" dedi Jan. "Buna çok sevindim işte. Tom o bebeği tavanarasında girişlerin arasında bulmuştu. Ne kadar zamandır orada olduğunu ancak Tanrı bilir. Phoebe bebeği bir antikacıya göstermek istiyordu. Yaptığı araştırmalar bebeğin Mehitabel'in bile olabileceğini göstermişti. O sıralarda Phoebe'nin belleğini kaybetmeye başladığını anlayamamıştım. Bebeği bir yere koymuştu ve bir türlü bulamıyordu."

"Mehitabel'e ait olduğunu nereden çıkarmıştı?"

"Phoebe okuduğu bir anı defterinde kocası gerçek bebeğini kendisinden aldıktan sonra Mehitabel'in kucığında bir taş bebekle dullar balkonunda görüldüğünün yazdığını söylemişti bana."

12 Ağustos

64

SCOTT COVEY cuma gününün büyük bir kısmını teknesinde geçirdi. Yanına yiyecek bir şeyler ve oltalarını almıştı. Bu, son haftalarda yaşadığı en sakin gündü.

Yemekten sonra güverteye uzandı, ellerini ensesinde kavuşturdu, soruşturmada vereceği ifadeyi aklından geçirmeye koyuldu. Adam Nichols'un kendisini uyardığı bütün olumsuz noktaları hatırlamaya çalışıyor, her birini geçersiz kılacak yanıtlar üzerinde duruyordu.

Geçen yıl Tina ile olan ilişkisi en büyük sorunuydu. Kadına karşı kallesçe ve bayağıca davranmadan yargıcı onun kendisinin arkasını bırakmadığına nasıl inandırabilirdi?

Birden Vivian'ın söylediği bir şeyi hatırladı. Haziran ayında Vivian'ın sık sık gelen güvensizlik nöbetlerinden söz ederlerken Vivian şöyle demişti: "Scott, sen kadınların doğal olarak aşık oldukları erkek tipisin. Bunu anlamaya çalışıyorum. Başka insanların da güdüsel olarak bunu anladıklarına eminim. Bu senin kusurun değil, buna karşı hiçbir şey yapamazsın."

"Viv, bu soruşturmayı atlatırsam sana müteşekkik kalacağım," dedi.

Gökyüzüne bakarak karısına bir öpücük gönderdi.

65

NAT COOGAN Barnstable'da savcılık bürosunda soruşturma için celp gönderdiği tanık listesini inceliyordu.

Savcı Robert Shore da masası başında kendi notlarını gözden geçirmekteydi. Soruşturma için son hazırlıkları yapmak üzere saat on ikide bir toplantı düzenlemişti.

Toplantı bir buçuk saat sürdü. Nat ve savcı artık yargıca sunulabilecek bir davaya sahip olduklarına inanıyorlardı. Ancak Nat bir uyarıda bulunmaktan kendini alamadı: "Bak, ben bu adamı tanıyorum. İsteddiği anda hüngür hüngür ağlayabilir. Sahnede oyuncu olarak başarılı olmamış olabilir, ama ödülünü de duruşmada kazanabilir, bunu sakın unutayım deme."

CUMA sabahı Amy gelir gelmez Adam evden çıktı. Menley'e, "Tina'nın Scott'u Florida'da ziyaret ettiği ifadelerini lehimize çevirebilecek olan o iki garson kızla görüşmeye gidiyorum," dedi.

"Jan da saat onda beni alacak," dedi Menley. "İki iki buçukta dönerim sanıyorum. Carrie Bell temizliğe geleceği için bugün Hannah'nın iki bakıcısı olacak. Bu senin için uygun mu?"

"Menley!" Adam karısını kucaklamak için kollarını açtıysa da, Menley dönüp içeri girdi.

*

Morris Adası'nı karaya bağlayan köprü üzerinden geçerken Jan, "Neye sıkıldığını bana söylemek ister miydin?" diye sordu.

"Neye sıkılacağım ki? Kocamla doktorum benim yerimin tımarhane olduğunu düşünüyorlar."

"Saçma bir şey bu."

"Evet, öyle. Ve ben de buna izin vermeyeceğim. Bu konuyu bırakalım en iyisi. Jan, Phoebe'nin bir şeyler iletmeye çalıştığını sanıyorum ben. Geçen gün bizim evde dosyalarını görüp de bakınca onların ne olduğunu anladığına eminim."

"Olabilir," dedi Jan. "Phoebe kimi zaman belleğine kavuşuyor gibi oluyor."

"Sesi öyle acildi ki. Mehitabel'in masum olduğunu söyledi. Sonra şöyle bir şey dedi: 'Tobias Knight. Yanıt Mehtapçı dosyasında.' Bunun sence bir anlamı var mı?"

"Var diyemem. Tobias'ın Hatıralar Evi'ni inşa ettiğini biliyoruz. Bugün seni nerelere götüreceğimi düşünürken onun Eastham'daki en eski binalardan birini de yaptığını öğrendim. Eğer vaktin varsa oradan geçip bir bakabiliriz. Şu

anda ev Eastham Tarih Derneği'nin, belki Tobias hakkında bazı bilgiler toplamışlardır."

67

172

LIZ MURPHY Adam'a, "Tina, Scott Covey'le burada tanıştı," dedi. "Scott tiyatrodan birkaç kişiyle yemeğe gelmişti, Tina da ona ilk görüşte aşık olmuş gibi davrandı. Ve bu işi Tina'dan iyi beceren de yoktur."

Adam genç garson kızla Sandwich'te Daniel Webster Lokantası'nın bürosunda konuşuyordu. "Bu, geçen yılın temmuzunda mı oldu?"

"Temmuz başlarında. Tina o sırada Fred'le çıkıyordu. Fred iyi bir insandır. Ama Scott ortaya çıkınca Tina zavallıyı arkasına bakmadan kovaladı."

"Scott Tina konusunda ciddi miydi?"

"Yok canım. Bizler Scott'un kendisi için büyük planları olduğunu düşünürdük. Geçimini sağlamak için çalışan biriyle evlenecek değildi. Tina'ya onun için Fred'i bırakmakla cılgınlık ettiğini söylemiştik."

"Tina kışın Scott'la görüştü mü?"

"Onun Roca Baton'da olduğunu biliyordu ve orada bir iş bulmak istedi. Ama sanırım Scott ona işleri yolunda giderse Cape'e döneceğini söylemişti."

"Tina onun Vivian Carpenter'le çıktığını biliyor muydu?"

"Biliyordu ve pek umursamıyordu."

Scott da aynı şeyi söyledi, diye düşündü Adam. "Peki, Vivian Tina konusunu biliyor muydu?"

"Scott söylememişse bileceğini hiç sanmıyorum."

"Tina'nın buradaki işinden neden ayrıldığını biliyor musun?"

"Bana Scott'un evlendiğini ve kendisinin de Fred'le çıkmaya başladığını, akşamları onunla olmak için serbest kal-

mak istediğini söylemişti. Fred işe erken gittiği için akşam saat onda yatarmış. Tina da sadece kahvaltı ve öğle yemeklerinde çalışacağı bir yer arıyordu."

"Liz, soruşturmada tanık olarak çağrılacaksın. Bu seni hiç kaygılandırmasın. Savcının soracakları da benim bu soruklarımdan pek farklı olmayacak."

*

173

Öteki garson kız Alice Regan on birde geleceğinden Adam onu bekledi. O da Liz Murphy'den farklı bir şey söylemedi. Savcının Tina'yı eski sevgilisinin sık sık geldiği Chatham'daki lokantada çalışmayı seçtiği için epey zorlayacağını biliyordu, ama bu Scott'lu değil, sadece Tina'yı kötü duruma düşürürdü.

68

CARRIE BELL bir yandan dolap içlerinin tozunu alıyor, bir yandan Amy ile çene çalıyordu. "Bu ne kadar sevimli ve uslu bir bebek," dedi.

Amy Hannah'ya mamasını veriyordu.

Hannah kendisine iltifat edildiğini anlamış gibi Carrie'ye bakıp gülümsedi ve elini şeftali kavanozuna soktu.

"Hannah!" diye güldü Amy.

"Ağabeyine benzeyecek," dedi Carrie.

"Bence de öyle. Bayan Nichols'un tuvaleti üzerindeki fotoğrafa çok benziyor."

"Bay Nichols'un geçen yıl buraya getirdiği Bobby'nin video filminde benzerlikleri daha çok belli oluyor." Carrie sesini alçalttı. "Elaine'in evinin yakınında kiraladığı o küçük yeri ben temizlerdim. Bir kere gittiğimde Bobby'nin annesine koşuşunu gösteren bir video bandı izliyordu. Yüreğim nasıl parçalandı anlatamam."

Kadın antika bebeği aldı. "İstersen bunu bebek odasındaki eski beşiğe koyayım. Zaten yeri orası sanırım."

69

174

SAAT bir olduğunda Menley'in not defterinin on sayfası dolmuştu ve ses alma aygıtında iki saatlik röportaj vardı.

Jan arabayı Eastham'a doğru sürerken Menley de dinlediği olaylardaki benzerlikleri dile getiriyordu. "Konuştuğumuz herkes evlerinde açıklanması mümkün olan bir şey yer aldığında bunu hayırlı bir varlığa yoruyorlar. Ama Brewster'deki arkadaşın Sarah o birinci sefer dışında başka bir hayal görmemiş."

"Yani?"

"Sarah bir sabah kocasıyla yataklarında uyurlarken merdivende ayak sesleriyle uyandığını söyledi. Sonra kapı açılmış ve halının üzerinde bir ayak izi görmüş."

"Evet."

Menley defterini açtı. "Sarah bir huzur hissettiğini söyledi. 'Sanki küçük bir çocukken annenin gelip üstünü örtmesi gibi' dedi."

"Evet, öyle dediğini hatırlıyorum."

"Sonra omzunda bir dokunuş hissetmiş, sanki biri konuşuyormuş gibiymiş de, bunu kulağıyla değil, zihniyle duyuyor gibiymiş. Onun evin ilk sahibi Abigail Harding olduğunu anlamış ve Abigail kendisine evinin eski güzelliğine kavuştuğu için mutlu olduğunu anlatıyormuş."

"Sarah yaşadığı o deneyimi hep böyle anlatmıştır."

"Bence Abigail'in Sarah'la ilişki kurması için bir neden vardı. Ona bir şey söylemek istiyordu. Sarah bir daha böyle belirgin bir şey hissetmediğini, artık o iyi varlığı hissettiği zaman evin huzurunu yaşıyor olabileceğini söylüyor. Sanırım söylemek istediğim şey bir varlığı yeryüzüne bağlayan şeyin tamamlanmamış bir iş olduğudur."

"Olabilir," dedi Jan.

Eastham'da rıhtımdaki küçük bir lokantada yemek yedikten sonra Tobias Knight'ın o kasabada yaptığı evi görmeye gittiler.

"Bunun yeri Hatıralar Evi ile kıyaslanamaz bile," dedi Menley.

"Kaptanların evlerinin çoğu denizden uzağa yapılmıştı. Bölgeye o ilk yerleşenler fırtınalara saygı duyarlardı. Ama ev Hatıralar Evi'ni andırıyor. Bu 1699'dan kalma. Gördüğün gibi kapı üstünde yelpaze şeklinde penceresi yok."

"Kaptan ve Mehitabel o pencereyi İngiltere'den getirmişlerdi," dedi Menley.

"Bunu bilmiyordum. Bu bilgiyi Phoebe'nin dosyaları içinde bulmuş olmalısın."

Menley yanıt vermedi. İçeri girip birer broşür aldılar, sonra evi dolaşmaya başladılar. Çok güzel bir şekilde yenileştirilmiş evin oda planı Hatıralar Evi'ninkinin eşiydi. Jan, "Bunun odaları daha büyük, ama Hatıralar Evi'nde ayrıntılara daha önem verilmiş," dedi.

Menley Chatham'a dönüşte fazla konuşmadı. İçinde kendisini rahatsız eden bir şey vardı ve bunun ne olduğunu bulup çıkaramıyordu. Şimdi de bir an önce eve gitmek ve Carrier Bell ile konuşmak istiyordu.

70

FRED HENDIN Dennis'de eski evlerin yenileştirilmesinde uzman bir inşaatçının marangoz ekibinde çalışıyordu. Fred mesleğini severdi. Tahta ile uğraşıyor olmasından memnundu. Ahşapta onurluluk ve kararlılık vardı. Fred kendisini de öyle görürdü.

Kıyıdaaki evler artık bir servet getirdiklerinden iyi arsalaradaki eski ucuz evleri restore etmek gayet kârlı bir işti. Şimdi üzerindeki çalıştıkları ev de kırk yıllıktı ve yaptıkları

bir iş de inşaatçıların zamanında ucuz kontrplak dolaplarla doldurdıkları mutfakı yıkıp yerine ısmarlama kiraz ağacı möbleler monte etmekte.

Fred arkadaşlarıyla öğle paydosunda yemek yerken konu Vivian Carpenter Covey'in ölümü hakkındaki soruşturmadan açıldı. Elektrikçi Matt evlendikten kısa bir süre sonra mayıs ayında Vivian için bir iş yapmıştı. "Geçinmesi kolay bir kadın değildi," dedi. "Benim orada olduğum gün kocası alışverişe çıktı ve bir süre eve dönmedi. Eve geldiğinde kadın kıyameti koparttı, eşyalarını toplayıp evi terk etmesini istedi. Kocası onun için temizliyiye uğradığını, orada beklediği için geciktiğini söyleyince de ağlamaya, bağışlaması için yalvarmaya başladı. Gerçek bir belaydı o kadın."

Aralarına yeni katılan Sam, "Covey'in bir sevgilisi varmış diyorlar," dedi. "Buralardan esaslı bir parçaymış."

"Boş ver şimdi bunları," dedi Matt. Kaşlarını çatarak Fred'e baktı.

Fred peçetesini kutusuna yerleştirdi. "Evet, boş ver," dedi. Keyfi kaçmıştı. İskemlesini geri itip kalktı.

İşbaşı yaptığında sakinleşmesi epey uzun sürdü. Kafasında binbir türlü düşünce vardı. Dün gece dedektif gittikten sonra Tina Covey'le geçen kış boyunca görüştüğünü kabul etmiş, birkaç kere Florida'ya gittiğini söylemişti.

Bunun önemi var mı sanki? diye düşündü Fred dolapları monte ederken. Tina'nın da söylediği gibi o sırada birlikte çıkmıyorlardı ki? Öyleyse Tina neden bu konuda yalan söylemişti? Acaba Covey'i evlendikten sonra görmediğini söylerken de yalan mı söylüyordu? Ya karısının ölümünden bu yana geçen bir ay içinde?

Günün sonunda evine dönüp de Adam Nichols'un gelmesini beklerken Tina'ya güvenip güvenemeyeceği sorusuyla boğuşuyordu hâlâ.

Covey'in avukatına bir şey söylemeyecekti. Şimdilik Tina'nın yanında olacak ve soruşturmada takması için yüzüğü verecekti. Dedektifin konuşmasından anlaşıldığı kadarıyla

polis Tina'yı bile cinayete karıştırabilirdi. Tina olayın ne ciddi boyutlara vardığını anlamamış görünüyordu.

Hayır, şimdilik Tina'yı koruyacaktı, ama içindeki bu kötü duygu devam ederse, onu deliler gibi sevmesine karşın onunla evlenemezdi. Bir insanın onuru olmalıydı.

Tina'ya yaz boyu annesinin altın saatini, incilerini, broşunu verdiğini hatırladı. Tina bunları aslında bir mücevher kutusu olan içi boş bir kitabın içinde saklıyordu.

Soruşturma sona erdiğinde ondan ayrılmaya karar verirse hepsini geri isteyecekti.

71

EMLAK şirketinde epey hummalı bir gün geçmiş, Elaine satışa çıkarabileceği iki yeni yer bulup görmeye gitmişti.

Dönerken araba telefonundan Marge'ı aradı. "Doğruca eve gidiyorum. John ve Amy yemeğe gelecekler. Yemek hazırlamaya başlamadan önce de bugün çektiğim filmleri basmak istiyorum."

"Tam bir ev kadını oluyorsun," dedi Marge.

"Eh, onun da sırası geldi artık."

Elaine eve döndüğünde Scott Covey'i aradı. "Yemeğe bize gelsene."

"Eğer yemeği benim getirmeme izin verirsen. Az önce tekenden bir kova dolusu istakozla geldim."

"Seni aramamın bir nedeni olduğunu biliyordum zaten. Resmi aldın mı?"

"Aldım."

"Bana teşekkür bile etmedin. Ama onu neden gönderdiğimi biliyorsun sanırım."

"Hatırlatmak için."

"Sonra görüşürüz, Scott."

JAN Menley'i eve bıraktığında Carrie Bell üst katı süpürüyordu. Doğruca kadının yanına çıktı. "Amy, bebeği dışarda arabasıyla gezdiriyor, Bayan Nichols. Doğrusu çok esaslı bir kızınız var."

"Hep öyle uslu değildi," diye gülümsedi Menley. Çevresine bakındı. "Her yer pırıl pırıl olmuş. Teşekkür ederim, Carrie."

"Eh, işimi iyi yapmaya çalışırım. İş bitti artık. Haftaya da geleyim mi?"

"Gel elbette." Menley para çantasını çıkardı ve sessiz bir dua ederek konuşmayı istediği yöne çevirdi. "Carrie, aramızda kalacak, bana buraya son geldiğinde neden korktuğunu anlatsana."

Carrie dehşete kapılmıştı. "Bayan Nichols, hepsi benim hayalimdeydi sanırım, herhalde Bayan Atkins'in de söylediği gibi gevşek bir döşeme tahtasına bastım ve beşik o yüzden sallandı."

"Olabilir. Ama yukarda ayak sesleri duyduğunu da sandın. Amy öyle dedi."

Carrie öne eğilerek sesini alçalttı. "Bayan Nichols, bunları Bayan Atkins'e söylemeyeceğinize söz verir misiniz?"

"Söz."

"O gün bir şey duymuştum, Bayan Nichols. Bugün çocuk odasına girerken ayağımı yere kuvvetle vurdum ama o beşik kıpırdamadı bile."

"Bugün olaganüstü bir şey görmedin demek?"

"Hayır. Garip bir şey olmadı. Ama Amy için kaygılanıyorum doğrusu."

"Neden? Ne oldu?"

"Olan bir şey yok. Hannah az önce uykudan uyaandığında Amy salonda kapalı kapı ardında kitap okuyordu. Onun ağladığını duydum sanıyorum. Ama meraklı görünmemek

için içeri girmedim. Babasının Bayan Atkins'le evlenmesi işinden rahatsız olduğunu biliyorum. Daha sonra bir sıkıntısı olup olmadığını sorduğumda her şeyi inkar etti."

"Pekala." Menley Carrie'ye parasını verdi. "Teşekkür ederim."

"Ben size teşekkür ederim. Siz çok iyi bir hanımsınız. Benim üç yaşında bir oğlum var ve çocuğu kaybetmenizin sizin için ne büyük bir darbe olduğunu tahmin edebiliyorum. Geçen yıl video filmini gördüğümde gözlerim yaşarmıştı."

"Bobby'nin video filmini mi gördün?"

"Bay Nichols geçen yıl küçük evi kiraladığında görmüştüm. Amy'ye de söylediğim gibi yüzünde çok acıklı bir ifade vardı. Filmi seyredememiştim. Öyle mutlu bir gündü ki."

Onu şimdi görmek istiyorum, diye düşündü Menley. Görmeye hazırım artık.

Carrie parayı çantasına yerleştirdi. "O gün Bay Nichols'un yanında Bayan Atkins de vardı ve Bay Nichols ona Bobby'yi ve kaza günü sizin yanınızda olacağı yerde golf oynamakta olduğu için kendini ne kadar suçlu hissettiğini anlatıyordu."

73

ADAM arabasını eve doğru sürerken iyi bir gün geçti, diye düşünüyordu. Ama ne yazık ki, günü henüz sona ermiş değildi. Saat üçe geliyordu ve saat beşte Fred Hendin'le randevusu vardı.

Ama hiç olmazsa iki saat evde kalacaktı ve deniz kıyısına gidecek hava vardı dışarda. Eğer Menley gelmeye razı olursa.

Amy'nin arabası evin önündeydi. Adam hem bir rahatlık hem de huzursuzluk duyduğunu hissetti. Amy sorumluluğunu bilen iyi bir kızdı, ama ailesiyle yalnız kalmak ve birinin ayak altında dolaşmıyor olmaması da çok iyi bir şeydi.

Eğer ben böyle tepki gösteriyorsam, Menley evde sürekli birinin bulunmasını nasıl karşılıyor, diye düşündü. Hannah'dan hamile kalmadan önceki duruma doğru hızla gerilediklerini fark etti. Birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. İkisi de sinirliydi.

Evde kimse yoktu. Menley dönmüş müydü ve dönmüşse kumsala mı inmişti? Yamacın kenarına kadar gidip aşağı baktı.

Menley bir battaniye üzerinde bağdaş kurmuştu, Hannah da annesine yaslanmış oturmaktaydı. İşte kusursuz bir tablo, diye düşündü Adam. Menley'in saçları sırtından aşağı koyverilmişti. Amy ile konuşuyorlardı.

Amy Menley'in karşısında kumlar üzerine uzanmıştı. Dirseklerine dayanıyordu, çenesi avuçları içindeydi. Önünde çetin bir yol var, diye düşündü Adam. Koleje gitmek her zaman ürkütücüdür ve Elaine'e bakılırsa Amy'nin babasının evliliği ile sorunları vardı. Elaine, "Ama John'un kendisini Chapel Hill Koleji'ne gönderebildiği için ne kadar talihli olduğunun farkında değil," demişti.

Elaine koleje gidememişti. Yirmi bir yıl önce bir yaz sonunda arkadaşları seçkin kolejlere giderlerken Elaine'in annesi işini kaybetmiş ve Elaine de bir emlakçı yanında çalışmaya başlamıştı. Ve şimdi de aynı şirketin sahibi olmuştu.

Menley o anda başını kaldırıp yukarı baktı. Adam dik yokuştan aşağı indi. "Merhaba," dedi.

Menley yanıt vermedi.

Amy ayağa fırladı. "Merhaba, Bay Nichols. Eve döndünüz mü?"

"Evet, Adam, eve döndünüz mü?" diye sordu Menley. "Eğer dönmüşsen Amy'nin birkaç saat yalnız kalmak istediğini biliyorum."

"Gidebilirsin, Amy. Teşekkür ederim." Adam battaniye üzerine çömelip Amy'nin Menley ile Hannah'ya veda etmesini bekledi.

Kız uzaklaşınca, "Ona üstünü değişecek bir fırsat vereyim, sonra ben gider mayomu giyerim," dedi.

"Biz de seninle geleceğiz. Bu kadar kumsal safası yeter."

"Menley, böyle konuşma!"

"Nasıl konuşuyorum ki?"

"Menley, böyle olmayalım," diye yalvardı Adam.

Hannah babasına baktı.

"Bir şey yok yavrum," dedi Adam. "Annenin bana kızmaktan vazgeçmesi için uğraşıyorum."

"Adam, bu olaylar hiç olmamış gibi davranamayız. Dr. Kaufman'la konuştum. Saat dört buçukta bizi arayacak. Hastaneye yatmayı kesinlikle reddediyorum. Ayrıca İrlanda'da annemi de aradım. Yolculuğunu yarıda kesmesini isteyeceğim. Eğer sen ve Dr. Kaufman beni isteğime karşın hastaneye yatırmanın bir yolunu bulursanız, o zaman bebeğime sevgilin Elaine değil, diplomalı hemşire olan annem bakar."

"Bu ne demek oluyor?"

"Adam, geçen yıl buraya geldiğinde Elaine'le ne kadar sık görüştün?"

"Elaine benim eski bir arkadaşımdır. Elbette görüştüm kendisiyle. Bunun herhangi bir anlamı yok ki."

"Öyleyse, benim oğlumun video filmlerini seninle neden seyrediyordu?"

"Menley, ben filmi oynatırken o da tesadüfen uğramıştı. Ben o filmde Bobby'ye değil, sana bakıyordum."

"Sevgilinle mi?"

"Hayır, eski bir arkadaşım la."

"Gelecekteki üvey kızına beni New York'ta bir psikiyatri hastanesine yatırdıktan sonra Hannah ile burada olacağını söyleyen kadın la yani?"

Adam ayağa kalktı. "Ben mayomu giymeye gidiyorum."

"Hannah'yı benimle yalnız mı bırakacaksın yoksa?"

Adam yanıt vermeden dönüp yürüdü.

Kocası on dakika sonra dönünce de, "Adam, ben kendimi iyi tanırım," dedi Menley. "Dr. Kaufman'a bu korku nöbetle-

riyle başa çıkabildiğimi söyleyeceğim. Ona eğer sen bu gerçeği kabul edemezsen ya da etmezsen evliliğimizin de devam edemeyeceğini söyleyeceğim. Bu evin geçmişinde karısına güvenmeyen bir koca var. Bu yanlışı devam ettirme."

AMY evc dönerken babasını Carric Bell'in kendisine ağladığını söyleyebileceği konusunda uyarıp uyarmamayı düşündü. Bayan Nichols sorunca, "Gerçekten ağlamıyordum, Carrie hayal etmiş," demişti.

Bayan Nichols kendisine inanmıştı ama babası herhalde Carrie'ye inanırdı. Babası bugünlerde hep kendisi için kaygılanıyordu. Yeni bir annesi olmanın ne iyi bir şey olduğunu tekrarlamaktan vazgeçseydi artık.

Gelecek ay on sekizime basacağım, diye düşündü Amy. Babamın Elaine'i bana satmaktan vazgeçmesini isterdim. Bir daha evlendiği için memnunum aslında, ama keşke onunla evlenmeseydi bari.

Bu gece arkadaşlarıyla Hyannis'e gitmek istemişti. Ama Elaine evinde yemek yapmaya karar verdiğinden babası kâh emrederek kâh yalvararak Amy'nin de kendisiyle gelmesini istemişti.

"Elaine'in duygularını incitme," demişti.

Koleje gitmek için sabırsızlanıyorum, diye düşündü Amy. Ah, anne, neden öldün ki?

Belki de Bayan Nichols'a yakınlık hissetmesinin nedeni de buydu. Kendisinin anneşini özlemesi gibi, onun da küçük çocuğunu özlediğini biliyordu. Ama Bayan Nichols'un şimdi Hannah'sı vardı.

Ve benim de Elaine'im var, diye yüzünü buruşturdu arabayı evin önüne çekerken.

Ama daha sonra babasının kendisini Elaine'in evine zorla götürmesine memnun oldu. Scott Covey de oradaydı. Amy ona getirdiği istakozları haşlamasında yardım etti. Adam o kadar sorunu olmasına karşın çevresine çok iyi davranıyor, öfkesini kimseden çıkarmaya çalışmıyordu.

Amy yemekte soruşturmadan söz etmekten çalıştıklarına dikkat etti. Elaine, Carrie Bell'in o gün temizlik yaparken yeni ayak sesleri duyup duymadığını sordu.

Amy ağlama konusunda bir şeyler söyleme fırsatının doğduğunu görmüştü. "Görmedi," dedi. "Ama size benim ağladığımı söylerse, bu doğru değil."

"Ağlama mı duymuş?" dedi Elaine. "Yoksa Menley mi ağlıyordu?"

"Bayan Nichols, Bayan Paley ile dışardaydı ve geldiğinde de çok keyifliydi." Ama Elaine'e Bayan Nichols'tan söz etmek istemiyordu. Elaine'in Bayan Nichols'un yeni bir sinir krizinin eşiğinde olduğunu düşündüğünü biliyordu. Babamla geleceğime kendi arabamla gelseydi keşki, diye düşündü. Bütün gece burada olmak istemiyorum.

Scott Covey gitmekten söz ettiğinde Amy oradan kurtulma şansını gördü. "Scott, beni eve bırakır mısın?" dedi. Babasına dönüp yorgun bir tavırla, "Baba, bugün çok yorulduğum, eve gitmek istiyorum," diye devam etti. "Ama Elaine bulaşığa yardım etmemi isterse..."

"Hayır, sen git. Bütün gün bir bebeğe bakmak gerçekten güç bir iştir."

Amy yorgun olduğunu söyledikten sonra gecenin geri kalan saatlerinde hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Arkadaşlarıyla buluşmaya gideceğini söyleyemezdi. Televizyonda işe yarar bir şey yoktu ve Scott'tan kendisini bir video filmciye götürmesini de isteyemezdi. Ama bir dakika, diye düşündü. Elaine'in esaslı bir eski filmler koleksiyonu vardı. Bunları hep babasına ödünç verirdi.

"Elaine, senden bir iki film alabilir miyim?" diye sordu.

"İstedğin kadar al. Geri getirmeyi unutma ama."

Amy yan odaya geçerken babası o uzun ve anlamsız hikayelerinden birini anlatmaya başlamıştı.

Uzun duvarlardan biri baştan başa raflarla doluydu ve rafların yarısında alfabetik sıraya dizilmiş kasetler vardı. Amy Grace Kelly'nin The Country Girl'ü ile Marx Kardeşlerin Horse Feathers'ini seçti. Tam çıkacakken her zaman seyretmek istediği Birth of a Nation'ının orada olup olmadığını merak etti.

B'leri gözden geçirince onu da buldu. Ama raftan alırken kasetin yanındaki bir iki kaseti yere düşürmüştü. Bunları kaldırıp yerlerine koyarken neden düştüklerini anladı. Arkasında duvara dayanmış duran bir kaset vardı.

Üzerinde BOBBY - EAST HAMPTON - SON KAYIT yazıyordu. Acaba bu Carrie Bell'in geçen yıl gördüğü kaset miydi?

Bunu görmek isterim, diye düşündü Amy. Elaine belki bunun burada olduğunu bile bilmiyordur. Ama kaset Nichols'ların ve kimseye vermek istemeyebilir. Onu da diğerleriyle birlikte getirir ve bir şey söylemem.

Kasetleri omuz çantasına artıp yemek odasına döndü.

Babası hikayesini bitirmek üzereydi.

Scott Covey kibarca gülümsüyordu. Elaine kahkaha atmaktan katılmış kalmış gibiydi. Amy o sahte gülüşü her duyduğunda Elaine'i boğmak isterdi.

75

MENLEY Dr. Kaufman'a, "Hayır, ilaç dozunu arttırmadım. Buna gerek görmedim," dedi.

Hannah kucağında olduğu halde kütüphanedeki telefondan konuşuyordu. Adam oturma odasındaki paraleldeydi.

"Menley, sanırım sen benimle Adam'ı düşman olarak görüyorsun," dedi Dr. Kaufman.

"Hayır, doğru değil bu. Sana bebek bakıcısının beni dul-

lar balkonunda gördüğünü söylemedim, çünkü yanıldığına inanıyordum. Şu anda kendisi de yanıldığı fikrinde zaten."

"Amy kimi gördü öyleyse?"

"Benim tahminim kimseyi görmediği. Bacada madeni bir plaka var. Güneş vurunca birisinin hareket ettiği izlenimini veriyor."

"Ya tren sesini ve Bobby'nin seni çağırdığını duyman? Bana Hannah'yı kucağına almaya korktuğunu söylemiştin."

"Onun ağlamasını istemiyordum ama ellerim titrediği için kucağıma almaya da korkmuştum. O anda gerekeni yapmadığıma pişmanım. Ancak bebekler, korku nöbetleri geçiren anneleri olmasalar bile, kimi zaman ağlamaya bırakılırlar."

Menley konuşurken Hannah annesinin saçını çekti. Menley başını eğdi. "Ah!"

"Menley!" diye Adam korkuyla bağırdı.

"Bebek saçımı çekti ve ben de 'Ah!' dedim. Dr. Kaufman, lütfen size iletmek istediğim şeyi anlayın. Herhangi bir anda Adam telefonu elinden atıp buraya koşmaya hazır işte. Bence siz yanlış hastayı tedavi etmeye çalışıyorsunuz."

Menley susup dudaklarını ısırды. "Şimdi ben kapatıyorum, siz ikiniz konuşmaya devam edin. Doktor, eğer Adam'la birlik olup beni kendi irademe karşı bir psikiyatri kliniğine yatırırsanız bile annemin İrlanda'dan dönüp bebeğime bakmasını bekleyin. Bu arada ben bu güzel evde oturup kitabımı yazacağım. Bu korku nöbetleri başladığında ikimize de Adam'ın desteğine olan ihtiyaçtan söz etmişsiniz. Adam bana bu desteği vermedi ve ancak bir gün gelecek buna ihtiyacım olmayacak ve o gün ona da ne ihtiyacım olacak ne de onu yanımda isteyeceğim."

Menley telefonu kapattı. "Eh, Hannah, şimdi artık durumu anladılar," dedi.

Saat dördü kırk geçiyordu. Adam dördü kırk üç geçe kapıya geldi. "Bana kızmanı asla istemediğimi söylemiştim." Bir an duraksadı. "Şimdi gidip Fred Hendin'le görüşmem ge-

rek. Gitmek istemiyorum. Bu Covey işine girdiğim için pişmanım. Ancak bu kadar açık konuştuğumuza göre, ona yardım etmemi senin istediğini hatırlatmak isterim."

"Kabul," dedi Menley.

"Ama döndüğümde seni yemeğe çıkarmak istiyorum. Ben yokken Hannah'yı besle, onu da alırız. Bobby ile yaptığımız gibi."

"Evet, öyle yapardık."

"Bir şey daha var. Anneni aramıştın. Telefon gelince ona tatilini yarıda kesmesini söyleme. Dr. Kaufman iyileşme yolunda olduğuna inanıyor. Bebek bakıcısını istersen çağırırsın, istersen çağırmazsın. O da sana kalmış bir şey."

Adam gidince Menley kızına döndü. "Hannah, kimi zaman insanlara direnmek gerekir. Bundan sonrası iyi olacak, görürsün," dedi.

*

Menley saat altı buçukta duştan çıkınca annesi Wexford'dan telefon etti.

"Menley, acele seni aramamı istemişsin. Ne oldu?"

Menley neşeli görünmek için çaba harcadı. "Bir şey olmadı, anne. Nasıl olduğunu merak ettim. Hannah, kendi kendine hikayeler anlatıp gülüyor yatağın üstünde.... Hayır, aramak için özel bir nedenim yoktu... Jack ile Phyllis iyiler mi?"

Adam yatak odasına girdiğinde hâlâ telefondaıydı. Menley kocasını yanına çağırırdı. "Anne, dur Adam'a anlatayım. Buna bayılacaktır." Sonra kısaca durumu özetledi. "Phyl babamın ailesini araştırıyormuş. Beş kuşak geriye 1860'a kadar gitmiş. Trinity Koleji'nde bir Adrian McCarthy bulmuş. McCarthy'ler gözünde epey yükselmiş şimdi. Araştırma devam ediyormuş."

Telefonu kocasına uzattı. "Kaynanana bir merhaba de haydi."

Annesiyle konuşan Adam'a bakarken onun ne kadar yor-

gun göründüğünü fark etti. Bu onun için pek tatil olmadı, diye düşündü.

Telefon kapanınca, "Dışarda yememiz gerekmez," dedi. "Balıkçı daha kapanmamıştır. Gidip bir şeyler alsana."

"Bak, bu daha hoşuma gider. Teşekkürler, Menley."

Alışverişten sonra bebeği yatağına yatırıp yemek hazırlığına giriştiler. Aralarındaki sözsüz anlaşmayla Dr. Kaufman ile yapılan konuşmayı tartışmıyorlardı.

Adam onun yerine o günkü toplantılarını anlattı. "O iki garson kız iyi tanık olacaklar," dedi. "Tina'nın sevgilisi de. Ama Menley, şunu da söylemem gerek: Scott Covey giderek bir fırsatçı kimliğine bürünüyor."

"Ama katil değil herhalde."

"Hayır, katil değil."

Yemekten sonra ikisi de bir süre kitap okudular. Daha önce söyledikleri şeyler nedeniyle hâlâ duyarlıydılar. O yüzden fazla konuşmadılar.

Birbirlerinden uzak durma gereğini hissettikleri için saat on buçukta yattılar. Menley büyük bir yorgunluk hissettiğinden hemen uyudu.

Ağustos 13

76

NAT COOGAN cumartesi öğleye doğru karısıyla kente indi. Evlilik yıldönümleri yaklaşıyordu ve Debbie galerilerden birinde şöminenin üstüne çok uyacağını tahmin ettiği bir tablo görmüştü.

"Denizin ve sahilin panoramik bir görüntüsü," dedi. "Ona her gün bakıyor olsaydım, kendimi su üstünde yaşıyor hayal edebilirdim."

"Hoşuna gitmişse hemen al."

"Hayır, önce senin de görmen gerek."

Nat sanattan pek anlamazdı, ama suluboya resmi görünce epey amatörce bir şey olduğunu ve üzerindeki iki yüz dolarlık etiketin fazla olduğunu düşündü.

"Sevmedin," dedi Debbie.

"Fena değil."

Satıcı araya girdi. "Bu ressam henüz yirmi bir yaşındadır ve geleceği çok parlaktır. Bu resim bir gün çok para edebilir."

Hiç sanmam, diye düşündü Nat.

"Bir düşünelim," dedi Debbie. Dışarı çıkınca, "Bugün gözüme o kadar iyi görünmedi," dedi. "Neyse, boş ver."

"Sana bir yemek ısmarlayayım mı?" diye sordu Nat.

"Herhalde tekneye gitmek istersin."

"Hayır. Wayside'da yeriz. Tina bugün çalışıyor ve beni görmesi iyi olur. Covey'i kıstırmamızın bir yolu da kadının ifade verirken şaşırmasıdır."

Atkins Emlak Şirketi'nin önünden geçiyorlardı. Debbie durup vitrine baktı. "Hep burada durup o hafta hangi evi gösterdiklerine bakarım," dedi. "Bakarsın bir gün bize de pi-yango çıkabilir. Hatıralar Evi'nin resmini kaldırdıklarında üzölmüştüm. En sevdiğim oydu. Zaten suluboya resmi be-ğenmeme de o yol açmıştı sanırım."

"Marge galiba Hatıralar Evi resmini yeniden vitrinde sergilecek sanırım," dedi Nat.

Marge vitrini içerden açıp çerçevesi resmi tam ortaya yerleştirdi. Onları görünce el sallayıp dışarı çıktı. "Günaydın, Dedektif Coogan. Size yardımcı olabilir miyim? Çok esaslı yerlerimiz var."

"Karım şu resme hayran," diye Nat Hatıralar Evi'ni gösterdi. "Ama ne yazık ki, o bizim imkanlarımızın çok dışında."

"Bu resim çok müşteri çekti doğrusu," diye anlattı Marge. "Aslında bu geçenlerde gördüğünüzün kopyası. Elaine Adam Nichols için yaptırttı. Ben de şimdilik vitrine koydum. Asıl fotoğrafı Scott Covey'e verdi."

"Scott Covey'e mi? Scott Covey o resmi ne yapacakmış ki?"

"Elaine onun Hatıralar Evi'yle ilgilendiğini söylüyor."

"Ben onun Cape'de bir an kalmak istemeyeceğini düşündüm," dedi Nat. "Eğer gitmekte serbest olursa tabii."

Marge birden tehlikeli sulara giriyor olabileceğini düşündü. Nat Coogan'ın Scott Covey hakkında soruşturma başlattığını duymuştu. Diğer yandan, bu onun işiydi ve Nat'la karısı iyi insanlardı ve ilerde müşteri olabilirlerdi. Karısı hâlâ hayran hayran bakıyordu resme. Marge, Eliane'in negatfin kendisinde olduğunu söylediğini hatırladı.

"Bu resmin bir kopyasını ister misiniz?" diye sordu.

"İsterdim," dedi Debbie. "Onu nereye asacağımı çok iyi biliyorum."

"Elaine size bir tane yaptırır."

"O zaman bu iş halloldu," dedi Nat.

*

Wayside Lokantası'na gittiklerinde Tina'nın telefon edip hasta olduğunu bildirdiklerini öğrendiler. "Onu şaşırtmaya başladım, bu iyiye işaret," dedi Nat.

İstakozlarını bitirirken Debbie, "O aynı resim değildi, Nat," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu sabah gördüğümüz resim farklıydı. Farkı şimdi hatırladım. Daha önce vitrinde olanda bir tekne vardı. Marge'ın bize gösterdiğinde ise yoktu. Bu garip değil mi?"

77

ADAM cumartesi sabahı Menley'e Amy'ye o gün kendisine ihtiyaçları olmayacağını söylemesini hatırlattı. Kendisinin Chatham liman reisinin tavsiye ettiği bir denizcilik uzmanıyla toplantısı vardı. "Cesedin karaya vurduğu yer hakkında Woods Hole'dan gelen uzmanların iddialarını dengele-

yecek birini istiyorum," dedi. "Ama işim uzun sürmez. Saat yarım ya da birde evde olurum."

"Ben bugün çalışmak istiyorum. Amy'ye öğleye kadar bebeğe bakmasını söylerim," dedi.

"Sen nasıl istersen."

Adam ıkarken Amy geldi. Kız Menley'in kocasına, "Adam, Bobby'nin East Hampton'da çekilen video filmi nerede? Onu artık görmeye hazırım," dediğini duydu.

"Evde."

"Bir daha gittiğinde buraya getirir misin?"

"Elbette. Birlikte seyrederiz."

Acaba kasetin bende olduğunu söylesem mi? diye düşündü Amy. Benim görmemden hoşlanmayabilirler. Hayır, en iyisi mümkün olduğu kadar abuk Elaine'in evine götürmekti. Bay Nichols kasedi Cape'de bıraktığını hatırlayıp Elaine'den isteyebilirdi.

*

Menley kütüphaneye girip de kapıyı kapatınca havada bir değişiklik olduğunu anında hissetti. Çok serindi. Evet, oda sabah güneşini almıyordu. Yine de notlarını oturma odasına taşımak istemedi. Evinde çalıştığı gibi burada da dosyaları yere yayacaktı. Üzerlerine büyük harflerle içlerinde neler olduğunu belirten kağıtlar iğneleyince aradığını hemen bulurdu. alışması bitince de, hepsini toplayacağı yerde kapıyı kapatıp çıkmak yeterliydi.

İlk bir saatini dosyaları belirli bir düzen içinde yere yayarak geçirdi. Sonra Phoebe Sprague'den gelen yeni dosyayı açıp içindekilere baktı.

Resimler en üstteydi. Kaptan'la Mehitabel'in gemideki resimlerini masanın yanına duvara iğneledi. Onun yanına kendi yaptığı çizimlerle Jan'ın Brewster Kütüphanesi'nden getirdiği fotokopiyi iğneledi. Dosyalarda bunlara benzer bir şey görmüş olmalıyım, diye düşündü. O kadar birbirlerine benziyorlar ki.

Çalışmasını planlamıştı. Yeni malzemeden Tobias Knight hakkında bir bilgi olup olmadığını araştırmaya koyuldu.

Tobias adına ilk kez Mehitabel'in cezasının infazına ilişkin olarak rastladı. "1705 yılı ağustos ayının üçüncü çarşambası Monomoit kasaba toplantısında Kaptan Andrew Freeman'in eşi Mehitabel getirildi ve mahkemenin cezası kocasının, suçlayanların, zinada pişman olan suç ortağının ve kasaba halkının önünde infaz edildi."

Ağustosun üçüncü çarşambası, diye düşündü Menley. Yani hemen hemen bu günler. Ve Andrew karısına işkence yapılmasını seyretmişti. Bunu nasıl yapabilmişti?

Phoebe'nin bir notu vardı: "Kaptan Freeman o gece denize açıldığında yanında altı haftalık bebekle sütannesi olarak kızılderili bir köle vardı."

Karısını o durumda bırakmış ve bebeğini almıştı. Menley Andrew Freeman'ın resmine baktı. O gün güçlü ve kendinden emin görünmüyordun herhalde, diye düşündü. Kağıdı duvardan aldı, karakalemini alıp hızlı darbelerle o kendine güvenli ifadeyi değiştirdi.

Zalimliği ortaya çıkartmak istemişti, ama ne kadar uğraştıysa da, işi bittiğinde Andrew Freeman'ın yüzünde acıdan çarpılmış bir insanın ifadesi vardı.

Belki de kadına yaptığından pişman olacak kadar insanlığı vardı, diye düşündü Menley.

*

Amy meyve suyunu vermek için Hannah'yı içeri getirmişti. Bebek kucağındayken evin ön tarafından gelen hafif bir hıçkırık sesi duyar gibi oldu. Carrie'nin dün işittiği buydu, diye düşündü. Belki de Bayan Nichols dün bizim sandığımızımdan erken gelmişti.

Ortalıkta başkaları varken Bayan Nichols kendine hakim oluyordu ama aslında bunalım içindeydi. Amy bir an bu

nu Bay Nichols'a söylemesinin doğru olup olmayacağını düşündü.

Sonra yine dışarı kulak verdi. Hayır, bu Bayan Nichols'un ağlaması değildi. Dün olduğu gibi rüzgâr başlamıştı ve bacada hıçkırık sesini andıran bir yankıma yapıyordu. Yine yanıldın Carrie, diye düşündü Amy.

14 Ağustos

78

ADAM pazar sabahı kiliseden sonra kahvaltıya gitmeleri için ısrar etti. "İkimiz de dün gece hiç hesaplamadığımız şekilde çalıştık," dedi. "Ve bu öğleden sonra da Scott Covey'le en az bir saat geçirmek zorundayım."

Menley masası başından ayrılmak istemese de kocasını reddedemedi. Phoebe Sprague'nin son gelen dosyasındaki kayıtlardan Mehitabel'in nasıl öldüğünü öğrenmişti.

Kaptan Andrew Freeman küçük bebeğini yanına alıp denize atıldıktan sonra iki yıl geri dönmemişti. Mehitabel o zamanki adı Nickquenum olan evinin dullar balkonunda hep onu gözetlemişti.

Yelkenlerini uzaktan görünce de beklemek üzere rıhtıma inmişti. Jonathan Weekes adında bir belediye meclis üyesi şöyle yazıyordu:

İstirap çektiği belli olan kadın kocasının önünde eğildi ve bebeğini görmek istedi. Freeman kadına bebeğin iffetsiz bir anneyi asla görmeyeceğini söyledi. Ve Mehitabel'e evinden çıkıp gitmesini söyledi. Ancak orada toplanan herkes kadının ne kadar yorgun ve hasta olduğunu görmüştü. Kadın o gece öldü. Kaptan Freeman'ın ölürken yanında olduğu ve kadının ölmeden ön-

ce şöyle konuştuğu söylenmiştir: "Andrew ben çocuğumu bekliyorum ve bana karşı çok zalim bir yanlışlık yapıldı, günahsız olarak ölüyorum."

Dennis'de Red Pheasant'ta kahvaltılarını ederlerken Menley öğrendiklerini Adam'a nakletti.

Adam çevresine bakınarak, "Babam burasını çok severdi," dedi. "Hâlâ burada olmaması kötü. Sana çok yardımcı olurdu. Cape tarihini avcunun içi gibi bilirdi."

"Phoebe Sprague de biliyor herhalde. Adam, Sprague'le telefon etsek de, sen Scott'layken Hannah ile onları ziyaret edip edemeyeceğimi sorsak?"

Adam duraksadı. "Phoebe kimi zaman abuk sabuk konuşur."

"Her zaman değil ama."

Adam telefonu edip masaya döndü. "Phoebe iyi bir günündeymiş. Henry hemen gelmenizi söyledi."

*

Henry Phoebe'nin Menley'in kucığında oturan Hannah ile oynamasını seyrederken on sekiz gün kaldı diye düşünüyordu. Yanında Phoebe olmadan uyanacağı sabahın gelmesini bir türlü istemiyordu.

Phoebe bugün biraz daha iyi yürüyordu. Ayaklarını daha az sürtüyordu. Ama Henry bunun uzun süreli olmayacağını biliyordu. Zihninin berrak olduğu süreler giderek azalıyorsa da, neyse ki artık karabasan görmüyordu. Son birkaç gecedir gayet iyi uyumuştı.

Henry Adam'ın karısının kendisine anlayışla bakışı için de minnettardı. Ne kadar güzel bir kız bu Menley, diye düşündü. İki haftada saçları güneşten açılmış, teni esmerleşmişti. Böylece gözlerinin maviliği daha da ortaya çıkmıştı. Gülümsemesi de çok sevimliydi ama bugün bir değişiklik vardı üzerinde, daha önce olmayan bir hüznün.

Kadının Phoebe ile konuşmasını dinleyince Hatıralar Evi araştırmasının etkisinde mi kaldı acaba diye düşündü.

"Mehitabel'in ölümüne rastladım," diyordu Menley. "Andrew'un bebeği getirmeyeceğini anladığında pes edip kendini bıraktı sanırım."

Phoebe'nin söylemek istediği bir şey vardı. Mehitabel hakkında ve Adam'ın karısına ne olacağı hakkında. O da Andrew Freeman'ın Tobias Knight'ı çürütmek üzere bıraktığı o yere çekilecek ve sonra da boğulacaktı. Phoebe bunu anlatılabileseydi. Adam'ın karısını öldürecek insanların yüzleri ve sesleri bulanık gölgeler olmasaydı. Onu nasıl uyatabilirdi?

Menley ile bebeği iterek, "Git buradan!" diye haykırdı. "Git buradan!"

*

Adam Scott'u, "Vivian'ın annesiyle babası çok esaslı ve duygusal tanıklar olacaklar," diye uyardı. "Seni evlenmeden bir hafta önce sevgilisinin kendisini ziyaret ettiği bir servet avcısı olarak gösterip kızlarını öldürdükten sonra yüzüğünü parmağından çekip aldığını iddia edecekler."

Yaklaşan soruşturmanın gerilimi Scott Covey'de açıkça görülmekteydi. Yemek masasının başında karşılıklı oturmuşlardı. Adam'ın notları önüne yayılmıştı.

"Ben sadece gerçeği söyleyebilirim," dedi Scott.

"Önemli olan onu nasıl söyleyeceğin. Yargıcı senin de Vivian kadar o fırtınanın kurbanı olduğuna ikna etmen gerek. Tekneleri alabora olduğunda az daha torununu kaybedecek olan bir tanıgım var. Çocuk küpeşteden aşağı kayarken ayağından yakalamamış olsaydı suya düşüp boğulacaktı."

"Eğer onu tutamasaydı onu da çocuğu öldürmekle suçlarlar mıydı?"

"İşte yargıcın zihnine yerleştirmek istediğimiz düşünce de budur."

Adam bir saat sonra giderken şöyle dedi: "Bu soruşturmaların sonunu kimse önceden bilemez. Ama elimizde iyi imkanlar var. Unutma, sinirlenmeyeceksin ve Vivian'ın annesiyle babasını eleştirmeyeceksin. Şunu iletmeye çalış: onlar yaşlı anababa ise, sen de yaşlı bir kocasın. Seni katil fırsatçı olarak göstermeye çalıştıklarında 'koca' olduğunu aklından çıkarma."

*

Adam Menley ile Hannah'nın kendisini arabada beklediklerini görünce şaşırdı. "Korkarım Phoebe'nin huzurunu kaçırdım," dedi Menley. "Ona Mehitabel'den söz etmeyecektim. Ve nedense birden heyecanlanıp sinirlendi."

"Bu nöbetleri neyin getireceği bilinmez."

"Onu bilemem. Benimki bir nedenle başlıyor, değil mi?"

"Aynı şey değil." Adam arabayı çalıştırdı.

Anne, Anne. Ne neşeli bir sestir. Bobby'nin kendisine seslendiğini duyduğu gece. Onun East Hampton'daki o günkü sesini mi görüyordu rüyasında? O geriye dönüşte mutlu bir anıyı mı ilişkilendirmişti? "New York'a bir daha ne zaman gideceksin?" diye sordu.

"Yargıcın kararı yarın yarın öğleden sonra, ya da salı günü belli olur. Salı akşamı gider ve perşembeye kadar kalırım. Ama söz veriyorum bu ay bir daha çalışmayacağım, Menley."

"Bobby'nin o video kasedini getirmeni istiyorum."

"Getireceğimi söyledim ya sevgilim." Adam arabayı sürerken, acaba bütün bunlar ne demek, diye düşünüyordu.

FRED HENDIN pazar akşamı Tina'yı yemeğe götürdü. Sabah telefon ettiğinde Tina başının ağrısını ama o akşam Clancey'de bir yemekle bir iki kadeh içkinin kendisine iyi geleceğini söylemişti.

Barda birer cintonik içerken Fred Tina'nın o kadar canlı ve neşeli olmasına şaşıtı. Tina barmenle müşterilerden bazılarını tanımış, hepsiyle şakalaşmıştı.

Fred onun kırmızı mini eteği ve kırmızı beyaz bluzu içinde çok esaslı olduğunu düşündü. Barın önünde oturan birkaç kişinin bakışlarına bakılırsa, onlar da aynı şeyi düşünmekteydiler. Kuşkusuz bir şey vardı ortada: Tina erkekleri cezbediyordu. Bir erkeğin kendini kolaylıkla kaybedeceği kadınlardan biriydi.

Geçen yıl birlikte çıktıklarında kendisine sık sık tam bir centilmen olduğunu söylerdi. Sonra Covey ortaya çıkınca bir anda yüzüstü bırakmıştı kendisini. Geçen yıl Fred yanaşmaya çalıştığında yüzüne bile bakmamıştı. Sonra nisan ayında bir gün aniden telefon etmişti. "Fred, neden hiç uğramıyorsun?" demişti sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Covey'i elde edemeyince mi bana fit oldu, diye düşündü Tina barmenin bir esprisine kahkahalarla gülerken.

Uzun zamandır öyle güldüğünü görmüş değildi. Tina bu gece gerçekten mutlu görünüyordu.

Tina yemek sırasında yüzüğü sordu. "Fred, ifade verirken yüzüğü takmak istiyorum. Getirdin mi?"

"Zaten sürprizliği kalmadı, kalanını da berbat etme. Senin evine gittiğimizde veririm."

*

Tina Yarmouth'ta bir garajın üzerindeki mobilyalı dairede oturuyordu. Fazla bir ev kadınlığı yoktu ve eve kendi kişiliğinden fazla bir şey eklememişti, ama Fred içeri girer gir-

mez küçük oturma odasındaki farklılığı hissetti. Eksik olan bazı eşya vardı. Tina'nın gayet esaslı bir rock müziği koleksiyonu vardı ama şimdi kasetlerin ve CD'lerin hemen hemen tümü gitmişti. Ağabeyinin ailesiyle Colorado'da kayak yaparken çekilmiş fotoğrafı da.

Bir yere gitmeyi planlıyordu da kendisine mi söylememişti? Ve eğer öyle ise, yalnız mı gidiyordu?

15 Ağustos

80

MENLEY bir hıçkırık sesiyle uyandı. Bir dirseği üzerinde doğrulup dinlemeye çalıştı. Hayır, bir martı olmalı, diye düşündü. Perdeler kıpırdıyordu ve odaya deniz kokusu dolmuştu.

Yastığa yaslandı yine. Adam derin bir uykuda hafifçe horluyordu. Menley annesinin yıllar önce söylediği bir şeyi hatırladı. Annesi gazetede bir kadının kocasının horlamasından uyuyamadığından şikayet ettiğini okumuştur. Mektubuna yanıt olarak bazı kadınlar için bir kocanın horlamasından daha hoş bir ses olamayacağı, bunu dulların çok iyi bildikleri yazılıydı.

Annesi, "Ne kadar da doğru," demişti.

Annem bizi tek başına yetiştirdi, diye düşündü Menley. Ben mutlu evlilikleri olan insanların arasında büyüdüm. Evli çiftlerin sorunları nasıl karşıladıklarını, onları nasıl aştıklarını hiç görmedim.

Bunu şimdi düşünmenin ne anlamı var, diye düşündü sonra. Adam'da varlığını bilmediğim zayıflıkların farkına vardım diye mi? Bir bakıma ona karşı hep yumuşak davrandım. Çekici, başarılı, kadınların peşinden koştuğu bir erkekti, istediği kadını elde edebilirdi, ama bana evlenme teklif etti.

Menley uyumaya çalışmanın anlamı olmadığını anladı. Yataktan kalktı, sabahlığını, terliklerini giydi, sessizce odadan çıktı.

Hannah'da uyanma belirtisi göremeyince yine ayaklarının ucuna basarak aşağı kütüphaneye indi. Kocasıyla kızı uyanmadan iki saat çalışabilirdi belki de. Yeni dosyayı açtı.

198

Yarısına gelmişti ki, gemi kazalarıyla bir tomar kağıda rastladı. 1717'de Whidaw korsan gemisinin batışı gibi olanları daha önce okumuştı. Mehtapçılar geminin yükünü boşaltmışlardı.

Birden Tobias Knight'tan söz eden bir yer ilişti gözüne: "Whidaw'dan önce ganimet konusunda en büyük ev ev araştırma 1704'te Monomoy açıklarında batan Thankful için yapılmıştı," diye yazmıştı Phoebe. "Tobias Knight sorgulanmak üzere Boston'a götürülmüştü. Kendisinin kötü ünü giderek yayılıyordu ve onun da bir mehtapçı olmasından kuşkulanılıyordu."

Bir sonraki sayfa Kaptan Andrew Freeman'ın Godsped'inin batışının hikayesiydi. Belediye Meclisi Üyesi Jonathan Weekes tarafından Vali Shute'a yazılmış mektubun bir kopyasıydı. "Kaptan Andrew Freeman bütün uyarılara rağmen 1707 yılının otuz bir ağustosunda yaklaşan fırtınaya aldırmadan yelken açmıştı... Kurtulan tek kişi olan küçük kamarot Ezekiel Snow kaptanın çıldırmış gibi olduğunu, bebeğini annesinin kucağına geri vermek istediğini bağırmıştı... Herkes bebeğin annesinin ölmüş olduğunu bildiğinden telaşa kapılmıştı... Godspeed sığılğa oturmuş ve orada parçalanıp batmıştı... Kaptan Freeman'ın cesedi Monomoit'e vurdu ve kaptan, kamarotun ifadesine göre karısını sevdiğini söylerken Yaratanına kavuştuğu için, karısı Mehitabel'in yanına gömüldü."

Menley, adama fikir değiştirecek bir şey olmuş olmalı, diye düşündü. Neydi bu acaba? Bebeği ölmüş olan annesine geri götürmeye mi çalışıyordu? Karısına olan sevgisini söylerken Yaratanına gitmişti.

HAVANIN çok sıcak olacağı belli ise de, Scott Covey ince lacivert takım elbisesini, uzun kollu beyaz gömleğini giymiş ve lacivert gri çizgili kravatını takmıştı. Spor gömlek, yeşil ceket giymeyi düşünmüş, ama bunların yargıç üzerinde istediği izlenimi bırakmayacağını anlamıştı.

Hazır olunca aynada kendisine baktı. Vivian güneşte yanmasını kışkandığını söylerdi. "Ben yanıyorum, sonra derilerim dökülüyor," demişti. "Oysa sen ne güzel esmerleşiyorsun, gözlerinin yeşili ortaya çıkıyor, saçların biraz daha açılıyor ve arkandan bakan kızların sayısı da artıyor."

"Ve ben de sana bakıyorum," demişti kendisi.

Kendini tepeden tırnağa kadar gözden geçirince birden kaşlarını çatı. Ayağında yeni bir çift Gucci mokaseni vardı. Dolaba gidip iyice cılamış olduğu eski ayakkabılarını çıkartıp giydi. Aynaya bakınca, şimdi daha iyi, diye düşündü.

*

Henry soruşturmaya giderken Jan Paley de Phoebe ile oturmaya gelmişti. Henry, "Dün çok kötüydü," dedi. "Menley'in Hatıralar Evi hakkında söylediği bir şeyden huzursuz oldu. Bize bir şey söylemeye çalıştığını ama düşündüklerini iletecek sözcükleri bulamadığını sanıyorum."

"Belki ona evden söz edersem, daha rahat konuşabilir," dedi Jan Paley.

*

Amy Hatıralar Evi'ne saat sekizde geldi. Bay Nichols'u ilk kez takım elbise içinde görüyordu. Hayranlıkla baktı erkeğe. Üzerinde bir zarafet var, diye düşündü. İnsanda yaptığı her şeyi iyi yapacağı duygusunu doğuruyor.

Bay Nichols meşgul görünüyordu, çantasındaki kağıtları kontrol etmesine karşın Amy'ye bakıp gülümsedi. "Günay-

dın, Amy. Menley giyiniyor, bebek de yanında. Sen git çocuğu al. Geç kalmaya başladık bile."

Ne kadar iyi bir adam, diye düşündü Amy. New York'ta Bobby'nin kasedini boşuna arayacağını düşünmekten nefret ediyordu. "Bay Nichols, size bir şey söylemek istiyorum, ama lütfen benden duyduğunuzu açıklamayın," dedi.

"Elbette."

Amy kasedi nasıl gördüğünü, eve aldığını, sonra götürüp yerine bıraktığını anlattı. "Elaine'e onu aldığımı söylemediğim için, öğrenince kızabilir," dedi. "Ben sadece oğlunuzu görmek istemiştim."

"Amy, beni büyük bir dertten kurtardın. Kasedin başka kopyası yoktu ve kaybolsaydı karım gerçekten çok üzülürdü. Geçen yıl buradan aniden ayrılmıştım, Elaine de bazı eşyalarımı arkamdan göndermişti. Onun için ona kasedin burada kalıp kalmadığına bakmasını söyleyebilirim."

Saatine baktı. "Artık gitmeliyim. Hah, işte geliyorlar."

Amy merdivende ayak sesleri duydu, çok geçmeden de Bayan Nichols kucağında Hannah olduğu halde içeri girdi. "Hazırım, Adam. Bu da senin artık, Amy."

Amy Hannah'ı almak için uzanırken Menley gülümseyerek ilave etti. "Geçici olarak elbette."

82

ORLEANS'daki mahkeme salonu saat dokuzda tıkabasa dolmuştu. Medya oradaydı. Vivian Carpenter Covey'in ölümü çevresinde yapılan yaygın yayınlar bütün heyecan arayanları oraya toplamıştı.

Nat bir muhabirin diğerine, "Tıpkı bir tenis maçı gibi," dediğini duydu.

Ama bu oyun değil, cinayet, diye düşündü Nat. Ve bizde bugün bunu kanıtlayacak kadar delil yok. Savcı kanıtları gayet esaslı bir biçimde sunmuştu. Covey'in Vivian ile evlen-

meden bir hafta öncesine kadar Tina ile ilişkisi; yaralı parmak ve kayıp yüzük; hava raporunu öğrenmek için telsizi açmamak; Vivian'ın cesedinin bulunduğu yere sürüklenmemesi gerektiği.

Yargıç tanıklara kendisi sorular sormuş, sunulan haritaları ve otopsi raporlarını titizlikle incelemiştir.

Tina Covey için iyi bir tanık olmuştu. Scott'un kendisini Vivian'la görüştüğü konusunda uyardığını kabul etmiş, erekte yeniden ilgi uyandırmak umuduyla Boca Raton'a gittiğini söylemişti. "Onun için çıldırıyordum," dedi. "Ama Vivian'la evlendiğinde her şeyin sona erdiğini anlamıştım. Vivian'ı gerçekten seviyordu. Ben de şimdi başkasıyla nişanlıyım." Tanık iskemlesinden Fred'e bakıp gülümsemişti sonra.

Duruşmaya ara verildiğinde Nat seyircilerin bakışlarının artist gibi yakışıklı olan Scott Covey'den seyrilmiş saçları ve çekingen yüz ifadesiyle Fred Hendin'e çevrildiğini görmüştü. Akıllarından geçenler okunuyordu. Covey'i Vivian'ın elinden alamayınca Fred Hendin'e fit olmuştu.

Fırtınada az daha torununu kaybedecek olan altmış beş yaşındaki Conner Marcus'un ifadesi Covey'in ifadesine bile gerek kalmadan olayı lehine çevirebilirdi. "Orada olmayan kimse fırtınanın nasıl birdenbire geldiğini anlayamaz," demişti yaşlı adam duygudan titreyen bir sesle. "Küçük torunum Terry ile balık tutuyorduk. Birden akıntı sertleşti. On dakika sonra dalgalar tekneyi aşmaya başlamıştı. Terry neredeyse suya düşecekti. Her gece yatarken şu genç adamın yerinde olmadığım için Tanrıya dua ediyorum." Adam yaşlı gözlerle Covey'i göstermişti.

Elaine Atkins sakın bir sesle Scott Covey'e rastladıktan sonra Vivian Carpenter'de meydana gelen değişikliği ve tanık olduğu evlilik mutluluğunu anlatmıştı. "Hatıralar Evine baktıkları gün satın almayı konuşmuşlardı. Geniş bir aile istiyorlardı. Ama Vivian önce öteki evi satmaları gerektiğini söyledi."

Nat bunu daha önce duymuş değildi. Bu hikaye de Covey'in Vivian'a kalan mirasın boyutlarını bilmediği iddiasını destekliyordu.

Öğle yemeği için ara verildi. Öğleden sonra Vivian'ın Hyannis'li avukatı çağırıldı ve Covey için iyi bir tanık oldu. Henry Sprague yeni evlilerin karşılıklı sevgilerinin tanığıydı. Sigorta dedektifi ise Tina'nın zaten kabul ettiği şeyi doğrulayabilirdi: Tina Covey'i Boca Raton'da ziyaret etmişti.

Carpenterler kızlarının hep duygusal sorunlar yaşadığını ve arkadaş edinmekte güçlük çektiğini kabul ettiler. Kendi hayalinde bile yarattığı bir hakaret nedeniyle bir ilişkiyi bozabileceğini söylediler. Vivian herhangi bir nedenle Scott'un aleyhine dönüp kendisini mirasından yoksun bırakabilirdi fikrini zihinlere soktular.

Anne Carpenter zümrüt yüzükten söz etti. "Asla çok sıkı değildi," dedi. "Ayrıca Viv'in o yüzük hakkında inançları vardı. Anneannesine yüzüğü parmağından hiç çıkarmayacağına yemin etmişti. Sık sık yüzüğe hayranlıkla bakardı." Sonra yüzüğü tarif etti: "Beş buçuk kıratlık Colombia taşıydı, her iki yanında iri birer pırlanta vardı ve hepsi platin üzerine monte edilmişti."

Sonra sıra Covey'e geldi. İfadesine sakın bir sesle başladı. Vivian'la ilk çıktığı günlerden söz ederken gülümsüyordu. "En sevdiğimiz şarkı 'Seni Tanımak'tı," dedi.

Zümrüt yüzükten de söz etti. "Yüzük Vivian'ı rahatsız ediyordu. O son sabah çekiştirip duruyordu. Ama tekmede parmağında olduğuna eminim. Bir ara sol eline geçirmiş olmalı."

Sonra fırtınada karısını kaybetmesine sıra geldi. Scott'un gözleri doldu, sesi titredi, başını sallayarak, "Onun ne kadar korkmuş olduğunu düşünmeye dayanamıyorum," derken mahkeme salonunda ıslanmamış tek göz kalmamıştı.

"Rüyalarımda onu sular içinde arıyorum ve bulamıyorum. Ona seslenerek uyanıyorum," dedi. Sonra da hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Yargıcın herhangi bir ihmal ya da kasta rastlanılmadığı hükmü beklenen bir şeydi.

Medya Adam'dan bir yorumda bulunmasını istedi.

"Bu Scott Covey için çok korkunç bir sıkıntı olmuştur," dedi Adam. "Sadece genç karısını kaybetmekle kalmayıp çirkin suçlamalara da uğramıştır. Bu kararın bu trajedinin gerçeklerini kamuoyuna açıklamasının yansıra bu genç insana ihtiyacı olan huzur ve mahremiyeti sağlayacağını umarım."

Scott'a planları soruldu.

"Babamın sağlığı iyi olmadığı için üvey annemle buradan uzakta yaşıyorlar. California'ya onları ziyarete gideceğim. Çeşitli trup ve arkadaşlarla turne yaptığım kentlerden bazalarına uğramayı düşünüyorum, ama genelde yaşamımın bundan sonrasını nasıl geçireceğim hakkında tek başıma bir karar verme zamanı arayacağım sanırım."

"Cape'de kalacak mısınız?" diye bir muhabir sordu.

"Bilemem. Burası benim için acılarla dolu bir yer artık."

*

Menley bir kenarda durmuş dinliyordu. Yine başardın, Adam, diye gururla düşündü. Müthişsin.

Birden birinin koluna dokunduğunu hissetti. Altmışını aşkın bir kadın, "Kendimi tanıtmak istiyorum," dedi. "Adım Norma Chambers. Torunlarım kitaplarınıza bayılırlar ve ağustosta bizim evimizi kiralamaktan vazgeçtiğinizde çok üzülüler."

"Evinizi kiralamak mı? Ha, Elaine'in bize bulduğu ilk evden söz ediyorsunuz herhalde. Ama evin su tesisatında bir sorun olduğu için bize Hatıralar Evi'ni kiralamıştı."

Chambers şaşırmıştı. "Bir sorun falan yoktu ki. Sizin vazgeçtiğinizin ertesi günü evi kiraladım. Bu fikre neden kapıldınız ki?"

HENRY SPRAGUE ifadesini verdikten sonra karısını sormak için eve telefon etti. Jan mahkeme bitene kadar kalması için ısrar ederek, "Biz gayet iyiyiz," dedi.

Ancak pek de kolay bir gün geçmemişti. Phoebe arka bahçeye inen iki basamakta dengesini kaybetmiş, Jan kadını güçlkle tutabilmişti. Phoebe yemekte de çorbasını bıçakla içmeye kalkmıştı.

Phoebe yemekten sonra uyumuş ve uyandığında kafası daha iyi çalışmaya başlamıştı. Jan da Hatıralar Evi hakkında ne söylemek istediğini öğrenmeye karar verdi.

"Geçen gün Adam'ın karısıyla eski evleri olan insanlarla konuşmaya gittik," diye söze başladı. "Adam'ın karısı eski evler ve o evlere ilişkin efsaneler hakkında bir yazı hazırlıyor. Bence bunların en ilginç Hatıralar Evi'dir. Sonra Eastham'a gidip Tobias Knight'ın yaptığı başka bir evi gördük. O da hatıralar Evi'ne benziyor ama onun kadar özenle yapılmış değil, odaları da daha büyük."

Odalar. Hatıralar Evi. Phoebe'nin burnuna bir küf kokusu geldi. Mezar gibi bir koku. Bir mezar. Dar bir merdivenin başındaydı. Her tarafta eski eşyalar atılmıştı. Onların arasından geçmeye çalışırken eli bir kafatasına değdi. Ve aşağıdan Adam'ın karısı hakkında konuşan sesler geliyordu.

"Evin içinde," diyebildi.

"Hatıralar Evi'nin içinde bir şey mi var?"

"Tobias Knight," diye mırıldandı Phoebe.

SCOTT COVEY Elaine, Adam, Menley ve Henry'yi evine bir kadeh şarap içmeye çağırdı. "Sizi fazla tutmam, ama teşekkür etmek için bir fırsat arıyorum."

Adam Menley'e baktı. Menley başını eğince, "Çok kısa ama," dedi.

Henry bir an bile duramayacaktı. "Jan bütün gün Phoebe ile birlikteydi," dedi.

Menley Hannah'ya dönmek için acele ediyorsa da, Elaine'e Bayan Chambers'in evini kiralamaktan neden vazgeçtiğini sormak için bir fırsat çıkmasını bekliyordu. Scott Covey'in evine uğramak bu fırsatı yaratacaktı.

Adam yolda soruşturmayı analiz etti. "Herkesin nişanlımın kendini başka bir erkeğe sunduğunu dinlediği Fred Hendin'in yerinde olmak istemezdim," dedi Menley. "Ama adamın da hakkını vermek gerek: ifadesinde nişanlısını gerçekten korudu."

"Akıllı varsa kadını bırakır," dedi Adam. "Ama bırakmayacağı umarım. Tina ifadesini desteklediği için Scott şanslı çıktı. Ama yeni deliller ortaya çıktığı takdirde bu karar büyük jürinin toplanmasını engellemez. Scott'un çok dikkatli olması gerek."

*

Scott bir şişe eski şarap çıkardı. "Bunu bu neden için kullanacağımı umuyordum," dedi. Sonra kadehini kaldırdı. "Bu bir kutlama değildir. Vivian burada olsaydı kutlama olurdu. Ama dostlarım, bana yaptıklarınız için sizlere teşekkür etmek istiyorum. Adam, senden iyi bir avukat düşünülemez. Menley, Adam'ı beni savunması için ikna ettiğini biliyorum. Elaine, sana teşekkürden başka ne söyleyebilirim."

Scott şarabından bir yudum alarak sözlerine devam etti. "Şimdi gelecek için planlarımı sizlerle paylaşmak istiyorum. Sabah erkenden buradan ayrılıyorum ve bir daha dönmeyeceğim. Bunu anlayacağınızı tahmin ederim. Bu kasabanın sokaklarında arkamdan konuşulmadan geçmem imkansız artık. Benimle karşılaşmadıkları takdirde Carpenterlerin de daha rahat yaşayacaklarından eminim. Elaine, bu evi hemen satışa çıkarmanı istiyorum."

"Eğer istediğin buysa," diye mırıldandı Elaine.

"Seni suçlayamam," dedi Adam.

"Adam, bir süre oradan oraya dolaşıyor olacağım. Haftaya seni bürondan arayacağım ve eğer faturamı hazırlamışsan çekimi hemen göndereceğim. Kaç para tutarsa tutsun."

Adam birkaç dakika sonra, "Scott, sabah erken yola çıkarsan eşyalarını toplamalısın," dedi.

Menley ile Adam veda ettiler, ama Elaine evin satış işini konuşmak için geride kaldı.

Arabalarına yürürken Adam neden içinde bir zafer duygusunun olmadığını merak etti. İçinde bir ses neden aldatıldığını söylüyordu ki?

85

NAT COOGAN soruşturmanın ardından alışılmış kutlama şarabını içmedi. Evinde oturup soğuk birasını yudumlarken gününü gözden geçiriyordu. Debbie'ye, "Şimdi olanı anlatayım," dedi. "Katil cinayetini işledi ve yakayı sıyrıldı. Sana akşama kadar cinayeti işlediği bilinen ama delil olmadığı için yakalanamayan bir sürü olay anlatabilirim."

"Olay üzerinde çalışacak mısınız?" diye sordu Debbie.

Nat omuzlarını silkeledi. "Ortada dumanı tüten bir tabanca yok ki."

"O zaman biz yıldönümümüzü planlayalım. Parti verecek miyiz?"

Nat ürkmüş göründü. "Ben seni lüks bir lokantaya götürmeyi düşünüyordum, ondan sonra da bir motele giderdik belki." Karısına göz kırptı.

"Gör Ama Söyleme Moteli mi?" Aralarında eskiden beri süregelen bir şakaydı bu.

Nat birasını bitirdi. "Lanet olsun, Deb! Dumanı tüten bir silah var ve burnumun tam dibinde. Bundan eminim. Ama onu bulamıyorum!"

*F*RED HENDIN Tina'yı mahkemeden eve götürürken içinde başını bir daha dik tutamayacakmış gibi bir duygu vardı. Mahkeme salonundakilerin kendisini o jigolo Scott Covey ile kıyasladıkları gerçeği gözünden kaçmamıştı. Fred Covey'in ağzı laf yapan sahtekarın biri olduğunu biliyordu ama Tina'nın bütün kış onun peşinden koştuğunu açıkça söylemesi durumunu hiç de kolaylaştırmış değildi.

Fred tanık sandalyesinde Tina'yı desteklemek için elinden geleni yapmıştı ve yargıcın kararı da Tina ile Covey arasındaki ilişkinin Vivian Carpenter'in ölümüyle ilgili olduğuna inanmadığını gösteriyordu.

Fred Tina'yı, Tina'nın kendi kendini tanıdığından daha iyi tanırdı. Tina verilen arada koridora çıktıklarında bir iki kere Covey'e bakmıştı. Gözlerindeki bakış her şeyi anlatıyordu. Kör biri bile onun hâlâ Scott'a deliler gibi aşık olduğunu görebilirdi.

Tina kolunu erkeğin koluna doladı. "Çok eşsizsin, Freddie."

"Öyleyim."

"Bu işin sona erdiğine sevindim."

"Ben de."

"İzin isteyip ağabeyimi ziyarete gitmeyi düşünüyorum. İnsanların arkamdan fısıldaşmalarından bıktım artık."

"Seni suçlayamam, ama Colorado da çok uzak."

"O kadar da değil. Logan Havaalanı'ndan sadece beş saat."

Tina başını erkeğin omzuna dayadı. "Freddie, şimdi eve gidip yatmak istiyorum. Sence bir sakıncası var mı?"

"Hayır."

"Ama yarın akşam güzel bir yemek yeriz. Hatta yemeği ben yaparım."

Fred koluna dökülen parıltılı saçları okşamak isterdi. Senin için deli oluyorum, Tina, diye düşündü. Bu asla değişmeyecek. "Yemek hazırlamayı boş ver," dedi. "Ama içkimi hazırlayabilirsin. Saat altıda sende olurum."

ADAM Scott Covey'in evinden çıktıktan sonra, "Elaine'e Eastham'daki evi sormak da nereden aklına geldi?" diye sordu.

"Çünkü bizi orasını değil de, Hatıralar Evi'ni kiraladığı zaman yalan söylemişti. Öteki evin tesisatından herhangi bir bozukluk yoktu."

"Ama Elaine'in söylediğine göre ev sahibi olan kadın su tesisatı ile sıkıntısı olduğunu asla kabul etmezmiş."

"O zaman Elaine evi neden başkasına kiraladı?"

Adam kıs kıs güldü. "Sanırım durumu anladım şimdi. Elaine ilerde Hatıralar Evi'ni satın alabileceğimizi düşünmüş olmalı. O yüzden bu değişikliği yapmıştır. Bir kedinin postunu çıkarmak için birden fazla yol olduğunu her zamandan bilirdi."

"Yalan söylemek de buna dahil mi? Adam esaslı bir avukatsın, ama kimi zaman kör noktaların beni şaşırtıyor doğrusu."

*

Amy Hannah'nın mamasını vermişti. Bebek annesi üzerine eğilince sevinçle kollarını kaldırdı.

Menley, "Kızı yukarı götüreyim," dedi. "Teşekkür ederim; Amy. Yarın saat iki senin için iyi mi? Evin erkeğini havalanına bıraktıktan sonra dört beş saat kadar çalışmak istiyorum."

Amy başını salladı. Menley uzaklaşınca sesini alçaltarak, "Elaine'e kasetten söz ettiniz mi, Bay Nichols?" diye sordu.

"Evet. Bana iade ettiğinden emindi. Doğru kaseti gördüğüne emin misin?"

"Filmde hepiniz vardınız. Bobby'yi havuzdan çıkartıp annesine koşmasını söylediniz. Bobby, 'Anne! Anne!' diye bağırarak koştu. Aradığınız kaset o muydu?"

"Evet, Amy. Elaine yanlışını kabul etmekten hoşlanmaz. Belki de en iyisi sen bir daha oraya gittiğinde kaseti alırsın. Hırsızlık gibi olacak ama onda olduğunda ısrar edersem senin başına bir iş açabilirim."

"Öyle yaparım. Teşekkür ederim, Bay Nichols."

16 Ağustos

88

SCOTT COVEY salı sabahı saat altıda son valizini de BMW arabasına yükleyip evi son bir kere gözden geçirdi. Elaine evi temizleteceği için o bakımdan kaygısı yoktu. Gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını anlamak için bütün dolapları ve çekmeceleri tekrar açıp yüklendi.

Bir dakika, diye düşündü. Bodrumda sekiz on şişe iyi şarap vardı. Onları temizlikçi kadına bırakmanın anlamı yoktu.

Ancak içinde bir huzursuzluk vardı: Vivy'nin resimleri. Bu yaz olan her şeyi geçmişte bırakmak istiyordu ama burada bırakması da kendisini çok duygusuz gösterirdi. Onları da alıp arabaya götürdü.

Çöpü dışarı çıkarmıştı. Hatıralar Evi resmini çerçevesinden çıkartıp yırtmayı düşündü. Sonra boş ver diyerek omuzlarını silkti. Bir saat sonra çöp alınacaktı nasıl olsa.

Dün soruşturmada Vivian'ın avukatı Leonard Wells'ten Vivian'ın miras işiyle meşgul olmasını istemişti. Artık temize

çıkacağına göre aile Vivian'ın hisselerini kendisine vermeyi daha fazla geciktiremezdi. Wells vergiler için önemli miktarda hisse satmak zorunda kalacağını söylemişti. Devlet başkasının parasına el koymaya bayılıyordu doğrusu.

Ne kadar çok mirasa konsan bile hep aynı şeyi hisseder-sin herhalde, diye düşündü.

Arabayı garajdan çıkartıp evin çevresinde bir tur attı, sonra gaza bastı.

"Elveda, Vivy," dedi yüksek sesle.

89

SALI sabahını üçü birden deniz kıyısında geçirdiler. Hannah'nın oyun parkını getirip şemsiyenin altına yerleştirmişlerdi. Adam güneşte yatmış gazeteleri okuyordu. Menley'in torbasında dergiler vardı ama aynı zamanda Phoebe'nin dosyalarından bir tomar kağıt da getirmişti. Alzheimer hastalığı arttıkça Phoebe'nin araştırmaları da giderek karışıyordu. Son zamanlarda topladığı bilgileri dosyaya eklemekle yetinmiş gibiydi. Kağıtlar arasında yemek tarifleri bile vardı.

"Phoebe'nin son notları iyice karışık," dedi. "Bunların dört yıl öncesine ait olduğunu sanıyorum. O zaman gerçek sorunları olduğu anlaşıyor. Acıklı olanı düşünebilme yeteneğini kaybettiğini anlamış olması. Kendi kendine yazdığı notların çoğu çok belirsiz."

"Bakayım." Adam kağıtları aldı. "Bu ilginç işte."

"Ne?"

"Buraya bir atıf var. Elaine buraya Hatıralar Evi adının verilmesinin evin fırtınada bir körüğü andırması olduğunu söylemişti. Rüzgâr çarpınca 'Hatıralaaaaa' sözcüğünü andıran bir ses çıkarırmış."

"Jan Paley de öyle demişti."

"Buraya bakılırsa ikisi de yanılmışlar. 1705'ten kalma bir

belediye kaydı. Kaptan Andrew Freeman ile karısı Mehitalbel'in Hatıra adında bir kızlarının doğduğu belirtiliyor."

"Bebeğin adı Hatıra mıymış?"

"Şuna bak. 1712'den kalma bir kayıt. Güneyinde William Sears'in, güneybatısında Jonathan Crowell'in ve kuzeyinde Amos Nickerson'un arazilerinin bulunduğu ve Nickque-num olarak anılan ev ve arazisi Kaptan Andrew Freeman'in vasiyetiyle karısına, karısı ölmüşse onun mirasçılara kalacaktı. Karısı Mehitalbel kendisinden önce öldüğü için şimdi tek mirasçı 1705 yılında doğmuş olan kızları Hatıra'dır. Sözü edilen çocuğun nerede bulunduğu bilinmediğinden Hatıralar Evi olarak bilinen ev vergilerinin tahsil edilebilmesi için satışa çıkarılacaktır."

Menley ürperdi.

"Ne oldu?" diye sordu Adam.

"Bin altı yüzlü yılların sonlarına doğru bölgeye ilk yerleşenlerden bir kadın kızı doğduğunda öleceğini bilmiş ve çocuğun kendisini hep hatırlaması için ona Hatıra adının konulmasını vasiyet etmiş. Doğrusu Mehitalbel'in bunu bilip bilmediğini merak ettim şimdi. O da çocuğunu kaybedeceğini düşünmüş olabilir."

"O zaman evi satın alırsak özgün adını koyarız. Nickque-num'un ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Kızılderili dilinde 'Evime gidiyorum' anlamına gelen bir sözcük. O eski günlerde bir yolcu düşman topraklarından geçerken bu sözcüğü söyledi mi kimse kendisine engel olmazmış."

"Bunu araştırmalarından öğrenmiş olmalısın."

Acaba? diye düşündü Menley.

"Ben biraz yüzeceğim," dedi. "Açılmayacağıma söz veriyorum."

"Açılırsan gelir seni kurtarırım."

Menley Adam'ı saat birbuçukta havaalanına bıraktı. "Perşembe döndüğümde gerçek tatilimize başlayacağız," dedi Adam. "Artık çalışmayacağım. Ben sabahları Hannah'ya bakarsam öğleden sonra birlikte deniz kıyısına inip gezebilecek miyiz?"

"Elbette."

"Amy'yi de dışarda yemek yiyeceğimiz zamanlar için yedekte tutarız."

*

Menley, havaalanından dönerken Tobias Knight evini bir kere daha görmek için Eastham'dan geçmeye karar verdi. "Hannah, uslu olacağına söz ver," dedi. "Oraya bir kere daha bakmak istiyorum. Anlamadığım bir şey var."

*

Eski evin resepsiyon masasında bugün daha yaşlı bir kadın olan Letitia Raleigh vardı. Kadın öğleden sonrasının sakin olduğunu, rahatça konuşabileceklerini söyledi.

Menley, Tobias Knight konusunu açarak, "Hakkında fazla bir kaynak bulamıyorum," dedi.

"Biraz esrarengiz bir kişiydi," dedi Raleigh. "İyi bir inşaatçıydı ve zamanının ilersinde olduğu kesin. Bu ev güzeldir, ama Chatham'da yaptığı evin o dönemin ünlü eserlerinden olduğunu biliyorum."

"Ben orada kiracıyım. Güzel gerçekten, ama odaları bu evdekinden küçük."

"Bunu anlamadım işte. Bildiğim kadarıyla her iki evin de ölçüleri aynıydı." Raleigh çekmecelerini karıştırdı. "Burada pek fazla dağıtmadığımız bir biyografisi var. Hakkında iyi olmayan şeyler yazılıdır. Bu da resmi. Yakışıklı ama biraz fazla gösterişli, değil mi? O zaman için biraz züppe sayılırmış."

Resimde otuz yaşlarında, uzun saçlı, ince sakallı, düzgün yüz hatları olan bir adam vardı.

Kadın sesini alçaltarak devam etti. "Bu biyografiye göre Tobias Eastham'dan bir kuşku bulutu arasında ayrılmış. Bir iki kadınla başı belaya girmiş ve pek çok kimse onun kazaya uğrayan gemileri soyduğundan kuşkulanıyormuş... mehtapçıymış yani."

Broşürü Menley'e uzattı. "Tobias Chatham'a yerleştikten birkaç yıl sonra, 1704'te, Thankful'un yükü kaybolunca ilgililer tarafından sorguya çekilmiş. Suçlu olduğundan herkes eminmiş ama çaldığı malları saklamanın bir yolunu bulmuş olmalı. İki yıl sonra da ortalıktan yok olmuş. Söylenenlere göre Chatham'da daha fazla tutunamayacağını anlayıp başka bir yere göçmüş."

"Geminin yükü neymiş?" diye sordu Menley.

"Giyim eşyası, battaniye, ev eşyası, kahve, rom. Bu kadar çok gürültü kopmasının nedeni bu malların Boston'daki vali konağı için getirilmesiymiş."

"Bu çalıntı eşyaları genelde nereye saklardı?"

"Barakalara, kıyıya gömerlerdi ve bazıları kendi evlerinde saklardı. Bu odalar da genelde şöminenin arkasında olurdu."

90

NAT COOGAN salı sabahı işe her zamankinden erken gitti. Merakından Scott Covey'in evinin önünden geçmiş, adamın kasabadan gitmeye niyetli olup olmadığını anlamaya çalışmıştı. Soruşturma lehine sonuçlandığına göre Covey'in Cape'den bir an önce uzaklaşacağından hiç kuşku yoktu.

Ancak saatin erken olmasına karşın Covey'in gittiği anlaşıyordu. Perdeler çekilmiş, evin yanına alınması için birkaç çöp torbası bırakılmıştı. Nat arabasını park ederken alınması için bırakılan çöpleri aramak için arama emri çıkartmaya gerek yok diye düşündü.

Bir torbada bira tenekeleri ve şişeler vardı. Diğerinde çöpler arasında camı kırılmış bir çerçeve ile üzeri çizik çizik bir resim gördü. Hatıralar Evi'nin ilk kopyasıydı bu, emlakçının vitrininde asılı olan. Bu hırpalanmış şekliyle bile Marge'ın büroda kendisine gösterdiği kopyadan daha netti. Ama tekneli kısmı kopartılmıştı. Neden? diye merak etti Nat. Neden bunu yok etmek istemişti? Alıp götürmek istemediyse, neden olduğu gibi bırakmıştı? Ve neden tekne resmini kopartmıştı? Ve neden tekne resmin kopyasında yoktu?

Nat örşelenmiş resmi arabasının bagajına koyup yola devam etti. Elaine Atkins büroyu açmak üzereydi. "İstedığınız o resimden bende var, isterseniz çerçeveletebilirim," dedi.

"Zahmet etmeyin," dedi Nat. "Olduğu gibi alayım. Deb kendisi çerçeveletmek istiyor." Resmi alıp baktı. "Müthiş bir resim! Bir fotoğraf şaheseri."

"Bence de öyle. Panoramik bir hava fotoğrafı satışta çok işe yarar, ama bu başlı başına bir sanat eseri."

"Bizim emniyette kimi zaman hava fotoğraflarına ihtiyacımız oluyor. Siz buralardan birini mi kullanıyorsunuz?"

"Evet, Orleans'da Walter Orr."

Nat resme baktı. Bu da Marge'ın üç gün önce vitrine yerleştirdiğinin eşiydi. "Yanılıyor muyum, yoksa vitrindeki resimde bir de tekne mi vardı?" dedi.

"Negatif hasar gördüğü için biraz rötuş yapmam gerekti," dedi Elaine.

Nat kadının yüzünün kızardığını fark etti. Ve neden böyle telaşlandın acaba? diye düşündü.

"Borcum ne?"

"Hiç. Kendi fotoğraflarımı ben basarım."

"Çok teşekkür ederim, Bayan Atkins."

SALI, Fred Hendin için kolay bir gün olmadı. Tina'dan tümüyle vazgeçmek üzere olduğunu bilmek kendisini çok etkilemişti. Artık otuz sekiz yaşındaydı ve yıllar boyunca pek çok kadınla çıkmıştı. Bunlardan en az yarısı kendisiyle evlenmeye hazırdılar.

Fred bazı ölçülere kaçırılmayacak bir kısmet olduğunu biliyordu. Çalışkandı ve iyi para kazanıyordu. Ana-babasına bağlı bir evlattı ve iyi bir eş ve baba olabilirdi. İnsanlar banka hesabının ne kadar şişkin olduğunu bilseler şaşarlardı. Hoş, Tina'nın bunu bildiğini de hissetmemiş değildi ya.

Şu anda Jean'e, Lillian'a ya da Marcia'ya telefon etse akşam başbaşa bir yemek yiyeceklerinden emindi.

Ama Tina'ya gerçekten aşık olmuştu. Onun kaprisli bir kadın olduğunu biliyordu, ama ne yapsın ki o kolunda olduğu halde sokağa çıktığında kendini kral gibi hissediyordu. Ve Tina istediği zaman çok eğlendirici olabiliyordu.

Onu kafasından silip atması gerekiyordu. Bütün gün hep Tina'yı ve ondan vazgeçmek zorunda kalmasını düşünmüştü. Patronu bile bir iki kere, "Hey Fred, hayale dalmayı bırak, bitirecek işimiz var," diye kendisini uyarmıştı.

Bir insanın onuru vardı. Tina ile bağları koparmalıydı. Bugünkü gazeteler soruşturma ayrıntılarıyla doluydu. Hiçbir şey saklanmamıştı: Vivian'ın sağ elinin durumu; kayıp zümrüt yüzük; Tina'nın Covey'i Florida'da ziyaretleri. Fred kendi adının Tina'nın eski sevgilisi ve şimdiki nişanlısı olarak geçtiğini okurken irkilmişti. Kendisi aptal yerine konulmuş oluyordu.

Evet, bu işe bir son vermek zorundaydı. Yarın Tina'yı havaalanına götürdüğünde bunu söyleyecekti. Ama kendisini kaygılandıran bir şey vardı. Tina annesinin mücevherlerini iade etmeyi reddedebilirdi.

Fred saat altıda Tina'nın evine gidince kızın hazır olmadığını görmüş, televizyonu açmış, mücevher kutusunu karıştırmıştı.

Annesinin incileri, saati ve broşuyla nişan yüzüğü kutu-daydı. Tina istediğini elde ettikten sonra yüzüğü bir dakika bile parmağında tutmamıştı anlaşılan. Fred mücevherleri cebine koydu.

Birden gözleri donup kaldı. Tina'nın ucuz zincirleri ve bilezikleri altında bir yüzük görmüştü. Her iki yanında birer pırlanta olan iri yeşil bir taş.

Yüzüğü alıp baktı. Hiç anlamayan biri bile zümrüdün değerini fark edebilirdi. Fred Vivian Carpenter'in parmağından çekilip alınmış yüzükle karşı karşıya olduğunu biliyordu.

*

Menley, Tobias Knight evini ziyaretten döndüğünde Amy basamaklarda oturuyordu. "Seni unuttuğumu sanmış olmalısın," dedi Menley.

"Unutmadığınızı biliyorum." Amy Hannah'yı arabadan aldı.

"Amy, dün kocamla Bobby kasedinden söz ettiğini duydum. Bana da anlatsana."

Amy istemeye istemeye olanları anlattı.

"Kaset nerede şimdi?"

"Evde. Dün akşam başka film alırken Elaine'in evinden aldım onu. Perşembe günü geldiğinde Bay Nichols'a verecektim."

"Sabaha bana getir."

"Peki."

GRAHAM ve Anne Carpenter soruşturmanın ertesi günü bir deniz yolculuğuna çıkmaya karar verdiler.

"Buradan uzaklaşmamız gerek," dedi Graham.

Son olaylardan iyice yıkılan karısı isteksizce kabul etti kocasının önerisini. Soruşturma için diğer iki kızları da gelmişti. Büyüğü olan Emily, "Anne, kendini suçlamaktan vazgeç," dedi. "Vivy kendince seni ve babamı çok severdi. Sizleri böyle görmek istemezdi. Bir yolculuğa çıkın. Bütün bunlardan uzaklaşın."

Salı akşamı, Emily ile Barbara ve kocaları gittikten sonra Anne ile Graham verandada oturup yolculuklarını planladılar. Anne'in sesi canlanmıştı, eski yolculuklarını hatırlarken gülüyordu bile.

"İkimizin de gazetelerde kötü ana-babalar olarak nitelenmesi hoş olmadı," dedi Graham. "Ama biz yapmamız gereken şeyi yaptık ve Vivian'ın kendisi için adaleti aradığımızı bildiğine eminim."

"Elimizden başka bir şey gelmediğini bildiğini de umarım."

"Bak, Pres Crenshaw ile Brutus geçiyorlar."

Yaşlı komşuları Alman çoban köpeğiyle kapının önünden geçti.

"Saatini ayar et, tam on," dedi Graham.

Bir an sonra evin önünden bir araba geçti. "Pres dikkatli olmalı, o yol epey karanlık," dedi Anne.

Dönüp evlerine girdiler.

MENLEY Amy'yi yemeğe kalmaya davet etti. Genç kızın canının sıkılmış olduğunu hissetmişti. "Sadece salata yapacağım, ama birlikte yersek memnun olurum," dedi.

"Seve seve kalırım, Bayan Menley."

Aslında iyi çocuk diye düşündü Menley. Pek çocuk dememez ya. On sekiz yaşında ve gerçekten çekici olan ağırbaşlılığı var. Ayrıca pek çok yetiştikenden daha da sorumlu. Ama babasının Elaine'le evlenmesi fikrinden hiç hoşlanmıyor.

Ama Menley o konuyu açmak niyetinde değildi. Onun yerine Amy'nin kolej planlarından söz etmeye başladılar.

Amy heyecanlanmıştı. "Oda arkadaşım olacak kızla telefonda konuştum," dedi. "İyi birine benziyor. Yatak örtüleri ve perdeler konusunda anlaştık. Annesi satın almasına yardım edecek, ben de masraftan payıma düşeni ödeyeceğim."

"Giyecek konusunda neler yaptın?"

"Elaine bir gün Boston'a gideceğimizi ve 'kız kıza bir gün geçireceğimizi' söyledi. Korkunç bir şey, değil mi?"

"Amy, Elaine'le mücadele etme. Babanla evlenecek."

"Neden? Onu sevmiyor ki?"

"Seviyor elbette."

"Bayan Nichols, babam çok sıkıcı bir insandır."

"Amy!"

"Gerçekten öyledir! İyidir, sevecendir, başarılıdır ama biz bunlardan söz etmiyoruz. Elaine onu sevmiyor. Babam kendisine armağanlar verince hep bir gösterişle teşekkür eder. Onu mutsuz edecek. Benim bunu bildiğimi biliyor ve o yüzden de bana tahammül edemiyor."

"Amy, umarım Hannah senin yaşına gelince babası hakkında böyle konuşmaz." Menley başını sallarken kızın haklı olduğunu düşünmüyor değildi.

"Şaka mı ediyorsunuz siz? Bay Nichols kadınların istedi-

gi erkeklerdendir. Ve eğer bir şey söylememe izin verirseniz, listenin başında da Elaine vardır."

*

Amy gittikten sonra Menley evi dolaşp kapıları pencere-
leri sıkı sıkı kapattı. Radyoda yerel meteoroloji kanalını aç-
mış ve ertesi gün öğleden sonra ya da akşam üzeri Cape'in
bir fırtınanın etkisine gireceğini duymuştu. Her olasılığa kar-
şılık el altında bir fener ve birkaç mum bulundurmalıyım, di-
ye düşündü.

Kütüphaneye yerleşirken telefon çaldı. Jan Paley arıyor-
du.

"Dün sen Scott Covey'in evindeyken Phoebe yine To-
bias Knight'tan söz etti," dedi Jan. "Menley, sen haklısın sa-
nırım. Bize onun hakkında bir şey söylemeye çalışıyor."

"Ben bugün Adam'ı havaalanına bıraktıktan sonra Tobi-
as'ın Eastham'daki evine uğradım," dedi Menley. "Resepsi-
yon memuru bana adamın bir resmini gösterdi, Jan. Tobias
üç kağıtçı ve züppe tipli biriymiş. Mehitabel'in ona tutulma-
sını hiç anlamadım. İlginç bir nokta daha var: elimizdeki ta-
rihlere bakılırsa Mehitabel zina ile suçlandıığında Andrew
Freeman'dan üç aylık hamileymiş."

Menley durakladı. "Aslında yüksek sesle düşünüyorum
sanırım. İki hamilelik geçirdim ve ilk üç ayımda istemeyece-
ğim tek şey yeni bir aşk ilişkisiydi."

"O zaman ne düşünüyorsun?"

"Tobias Knight mehtapçıydı. Mehitabel'i garip saatlerde
ziyaret ettiği dönemde Devlet tarafından Thankful gemisi-
nin yükü hakkında sorguya çekilmekteydi. Ya kadını ziyaret
etmiş değilse? Ya Mehitabel onun geldiğini bilmiyorsa? Eğer
'Tobias Mehitabel ile ilişkisi olduğunu açıklamasaydı onun
evde olması için başka neden arayacaklardı. Ya Thankful'un
yükünün bir kısmını bu arazide, hatta bu evde saklamışsa?"

"Evde saklamış olamaz!" dedi Jan.

"Buradaki birinci kat odalarının boyutları Eastham'daki evden daha küçük. Ama ev dışardan aynı boy. Ben bir iki araştırma yapacağım."

"Bunun sana bir yarar sağlayacağını sanmam. Eğer bir depo yeri varsa son iki yüzyıl içinde çoktan kapatılmıştır. Ama zamanında böyle bir yer olmuş olabilir."

"Bu evde gizli bir bölme olduğundan hiç kimse söz etmiş miydi?"

"Ben duymadım. Son müteahhit evde epey iş yapmıştı. Orleans'dan Nick Bean."

"Onunla yarın konuşmamda sence bir sakınca var mı?"

"Ne münasebet. İstedğin gibi araştırma da yapabilirsin. İyi geceler, Menley."

Menley telefonu kapattıktan sonra arkasına yaslanıp Mehitabel ve Andrew'un resimlerine baktı. Gemide öyle mutlu görünüyorlardı ki.

Mehitabel masumluluğuna yemin ederek ölmüştü. Andrew da bir hafta sonra bebeğini geri getirmeye çalışarak ve karısına sevgisini söyleyerek fırtınaya yelken açmıştı. Mehitabel'in masumluluğuna inanmış olması ve pişmanlıktan çıldırmış olması mümkün müydü?

Menley içgüdüğü doğru iz üzerinde olduğunu söylüyordu.

Menley masa başına oturdu ama artık dosyalarla ilgilenmiyordu. Amy'nin yemekte söylediği bir şey zihnini tırmalamaktaydı. Elaine bir başkasıyla nişanlı olabilirdi, ama Adam'a aşıkta. Bunu o gece yemekte hissettim, diye düşündü Menley. Elaine o kasetin kendisinde olduğunu unutmuş değildi. Bir daha yerine koyamayacağımızı bildiği halde saklamıştı onu. Filmdeki Adam'a bakmaktan başka ne işine yarayabilirdi?

Yoksa bir başka şekilde mi kullanmıştı?

Menley saat onda yukarı çıktı, geceliğini giydi ve New York'taki Adam'ı aradı.

"Ben de şimdi seni arayıp iyi geceler dileyecektim," dedi Adam. "Nasılsınız bakalım?"

"İyiyiz." Menley duraksadı ama zihnini kurcalayan soruyu sormak zorunda olduğunu biliyordu. "Amy yemeğe kaldı ve çok ilginç bir gözlemde bulundu. Elaine'in seni sevdiğini sanıyor ve ben de onunla aynı fikirde olduğumu söylemek istiyorum."

"Saçma."

"Öyle mi? Bobby öldükten sonra bir yıl sana karılık edemediğimi biliyorum. Geçen yaz ayrılmanızı istedim ve Hannah'a hamile olmasaydım herhalde şimdi boşanmış olurduk. Ayrı olduğumuz sürede Elaine'le epey yakındınız, değil mi?"

"Yakın demekle ne kastettiğine bağlı. Çocukluğumuzdan beri birbirimize hep yakın olmuşuzdur."

"Adam, arkadaşlık ağızlarını bırak. Baban öldüğünde onun bir kaya gibi olduğunu söylememiş miydin? Yıllar boyunca ciddi bir kız arkadaşın olmadığında hep onu arardın."

"Menley, benim geçen yıl Elaine'le ilişkimin olduğunu düşünemezsin!"

"Şu anda var mı?"

"Hayır, Menley! Asla!"

"Bunu sormak zorundaydım. İyi geceler, Adam."

Adam telefonun kapandığını işitti. Eve geldiğinde içindeki sıkıntının nedenini fark etmişti. Geçen yıl bir gün Menley evde değilken, Bobby'nin kasetini çıkartıp seyretmişti. Ve kaset bıraktığı yerde, çekmecesindeydi. Geçen yaz onu New York'a getirmişti. Öyleyse Elaine neden kasedin kopyasını çıkartmış ve bunu kendisine söylememişti?

94

NAT çarşamba sabahı ikinci fincan kahvesini oturma odasına alıp Hatıralar Evi'nin iki resmini karşılaştırdı. Scott Covey'in çöp torbasından aldığı resmin hasarı çerçeveden çıkınca daha fazla ortaya çıkmıştı. Resmin üstündeki çaprazlama çizikler keskin bir bıçak ya da bir cam parçası tarafından-

yapılmış gibiydi. Teknenin olduğu yerde ise bir delik vardı.

Diğer resimde teknenin olması gereken yerde hafif bir leke vardı. Sanki Elaine negatifte rötuş yapmaya çalışmış ama işi tamamlamamış gibiydi.

Debbie birkaç dakika sonra geldi. "Hâlâ bulamadın mı?" dedi.

"Düşünüyorum ama bir sonuca varamıyorum. Bir kere, Elaine Atkins'in Scott Covey'in bu mülkü alacağına gerçekten inandığını sanmıyorum. Peki, evden çekip giderken resmi neden orada bırakmadı. Neden kırmak ve tekneyi çıkartmak zahmetine girdi. Ve Elaine kopyada tekneyi neden rötuşladı? Bunların bir nedeni olması gerek."

Debbie yırtık fotoğrafı alıp çevirdi. "Belki de en iyisi fotoğrafı çeken kimseyle konuşmak. Bak, arkada adı yazılı. Walter Orr. Telefon numarasıyla adresi de var."

"Adını biliyorum," dedi. Nat. "Elaine söylemişti."

Debbie resimlerin yine yüzünü çevirip kıvrılmış kenarları düzeltti. "Bak. Resmin çekildiği tarih ve saat var burada." Öteki resme baktı. "Ama Elaine'in sana verdiği kopyada yok."

Nat tarihe baktı. "15 Temmuz, saat 15:30!"

"Bu tarih önemli mi?"

"Elbette. Vivian Carpenter 15 Temmuz'da boğuldu. Covey Sahil Koruma'ya o gün saat 16:30'da telefon etti."

Nat hemen telefona koştu.

Bir telesekreter mesajı dinlerken yüzünde bir düşkünlük belirdi. Sonra adını ve karakolun numarasını verdi. "Bay Orr, sizinle hemen konuşmam gerek."

Telefonu kapatınca karısına döndü. "Orr bir işe çıkmış, saat dörtte dönecekmiş. O zamana kadar beklemek zorundayız. Marge bu kopyayı bize vermeyi teklif ettiğinde negatifin Elaine'de olduğunu söylemişti. Onu da rötuşladığı anlaşılıyor. Eğer bu önemli bir noktaysa ne olduğunu asla öğrenemeyeceğiz. Lanet olsun!"

MENLEY çarşamba sabahı saat yedide uyandığında havada bir huzursuzluk vardı. Rüzgar nemli, oda hâlâ karanlıktı. Perdelerin kenarından giren ışık donuktu ve pervazların üzerinde güneş yoktu.

Menley iyi uyumuştı. Hannah'nın odası yakın olduğu ve her iki kapıyı da açık bıraktığı halde, komodindeki bebek monitörünü de kapatmamıştı. Gece saat ikide bebeğin kıpırdandığını duyup kalkmış bakmış ama Hannah uyanmamıştı.

Menley sabahlığına uzanırken Tanrıya şükürler olsun kötü rüyalar da yok diye düşündü. Denize bakan pencerelerin perdelerini açtı. Deniz kurşuniydi, kıyıya hafif hafif vuran dalgalar sakindi. Kalın bulutlar arasından zayıf bir güneş ışığı sızıyordu.

Deniz ve gök ve boşluk diye düşündü. Bu şahane ev, bu özel manzara. Bu büyük boşluklara alışıyordu artık. Babası öldükten sonra annesi küçük odayı ağabeyine vermiş ve Menley'in yatağını kendi odasına taşımıştı. Jack koleje gittiğinde Menley kendi odasına kavuşmuştu. Ondan sonra da Jack tatillerde eve geldiğinde oturma odasındaki koltuğun üzerinde yatmıştı.

Küçükken güzel odalı güzel ev resimleri çizdiğimi hatırlarım, diye düşündü. Ama hiç böyle bir ev, böyle bir manzara hayal etmiş değildim. Belki de Adam ile Rye'daki evimiz beni hiç bunun gibi etkilememişti.

Mehitabel'in yaşamı için planları neydi acaba? diye düşündü sonra. Kaptanların çoğu karılarını ve küçük çocuklarını yanlarına alıp dünyayı dolaşırlardı. Mehitabel de evlendikten sonra Andrew ile denize açılmıştı. İşler karışmadan başka yolculukların da özlemini çeker miydi?

Tobias Knight'ın ya evde ya da arazinin bir yerinde bir depo yapmış olması ve o yüzden çevrede görülmüş olması mümkündü. Hikayeyi öyle yazacaktı.

Bu sabah neden onu böyle yoğun olarak düşünüyorum? diye merak etti. Sonra bunun nedenini anladı. O kadar yıl önce Mehitabel ağustosun üçünde zinadan suçlu bulunmuş, kırbaçlanmış ve buraya dönünce de kocasının bebeğini alıp götürmüş olduğunu öğrenmişti. Bugün de ağustosun üçüncü çarşambasıydı.

Amy dokuzda geldi. Kızın keyifsizliği yüzünden okunuyordu. Menley'in olanları öğrenmesi uzun sürmedi. "Dün akşam döndüğümde Elaine bizdeydi," diye anlattı. "Bay Nichols kendisine Bobby kasetini sormuş. O da kaseti benim almış olduğumu anlamıştı. Geri istedi.

"Ben kaseti vermedim. Onun size ait olduğunu ve size getireceğime söz verdiğimi söyledim. Elaine onun kendisinin çıkarttığı kopya olduğunu söyledi. Geçen yıl Bay Nichols o kadar üzgünmüş ki, kaseti kaybedeceğinden korkmuş, sizin de görmemiş olduğunuzu biliyormuş, o yüzden kopyasını çıkarmış." Amy'nin gözleri ıslanmıştı. "Babam da Elaine'in tarafını tuttu. O da bana kızdı."

"Amy, bunun başına iş açmasına gerçekten üzüldüm. Ama Elaine'in o kopyayı bana vermek için yaptığına inanmıyorum. Ve ona vermediğine de memnun oldum. Kaset neredede şimdi?"

Amy çantasını açtı. "Burada."

Menley kaseti bir an elinde tuttu, sonra masanın üzerine bıraktı. "Bunu daha sonra seyrederim. Şimdi Hannah'yı arabasıyla biraz gezdirsene iyi edersen, fırtına başlayınca yarın öğleden sonraya kadar sürecek çünkü."

*

Adam bir saat sonra telefon etti. "Nasılsın bakalım?"

"İyiyim. Ama hava değişiyor. Fırtına geliyormuş."

"Amy Bobby'nin kasetini getirdi mi?"

"Evet."

"Baktın mı?"

"Hayır. Adam, bana güven. Bu öğleden sonra, Amy Han-

nah'nın yanındayken bakacağım. Bunun altından kalkabileceğimi biliyorum."

Menley telefonu kapatınca bilgisayar ekranına baktı. Telefon çalmaya başlarken yazdığı son cümle şuydu: "Mehitabel'in kocasına kendisine güvenmesi için yalvarmış olduğu tahmin edilebilir."

Saat on buçukta evi yenileştiren müteahhit Nick Bean'i buldu. "Esaslı bir işçiliği vardı," dedi adam. "İlk inşaatta bir tek çivi bile kullanılmamıştı."

Menley bölgeye ilk yerleşenlerin evlerindeki gizli odalar hakkında ne bildiğini sordu.

"Bu eski evlerde birkaçına rastlamışım. İnsanlar bunlara üstün nitelikler verirler. İlk başlarda buralara 'Kızılderili odaları' denirdi. Aile kızılderililer saldırdıklarında oralara saklanırdı."

Menley adamın sesindeki alaycılığı hissediyordu. "Ama bir sorun vardı. Cape'deki kızılderililer düşman değillerdi. O odalarda ya kaçak mallar saklanırdı ya da bir yolculuğa çıkan insanlar değerli eşyalarını saklardı. Bir çeşit banka kasası diyebilirsiniz yani."

"Hatıralar Evi'nde böyle bir yer olup olmadığını hatırlıyor musunuz?" diye sordu Menley.

"Olabilir. O işte çalışan ustamın böyle bir şeyden söz ettiğini hatırlıyorum. Bacaların inşa edildiği evin merkezi ile odalar arasında epey geniş bir alan var. Ama bu, böyle bir şey varsa bulabiliriz demek değildir. Yeri asla belli olmayacak şekilde kapatılmış olabilir. Bakılacak yerlerin başında salondaki rahip dolabı gelir. Kimi zaman oradan çıkarılabilen bir bölmeden depo yerine geçilirdi."

Çıkartılabilen bir bölme. Menley telefonu kapatır kapatmaz hemen salondaki rahip dolabının başına koştu. Dolap şöminenin solundaydı. Kapısını açar açmaz yüzüne küflü bir hava vurdu. Kapıyı açık bırakıp havanın çıkmasını beklemeliydim diye düşündü. Ancak gömme dolabın arkasında bir depo girişini gösteren herhangi bir ek yeri yoktu.

Belki de eve sahip olunca daha fazla bir araştırma yapılabilir, diye düşündü. Kiralık evin duvarlarını parçalayamazsın. Masasına döndü ama çalışmadığını fark etti. Bobby'nin kasetini görmek istiyordu.

Yemekten sonra Amy'nin Hannah'yı yukarı uyutmaya çıkarmasını bekledi. Sonra kaseti alıp kütüphaneye girdi. Videonun düşmesine bastığında boğazına da bir yumruk gelip oturmuştu.

O haftasonu Adam'ın East Hampton'da oturan ortaklarından birini ziyarete gitmişlerdi. Lou Miller pazar günü öğleden sonra video kamerasını çıkarmıştı. Adam Bobby'yi havuza sokmuştu. Menley şemsiyenin altında oturmuş Lou'nun karısı Sherry ile konuşuyordu.

Lou Adam'ın Bobby'ye yüzme öğretmesini filme almıştı. Bobby o kadar Adam'a benziyor ki, diye düşündü Menley. Baba oğul öyle hoş vakit geçiriyorlardı ki. Adam sonra Bobby'yi havuzdan çıkarmıştı. Menley Lou'nun, "Şimdi de Bobby ile Menley'i çekelim. Menley, sen oğlana çağır," dediğini hatırlıyordu.

Menley perdede kendi sesini duydu. "Bobby, buraya gel. Seni istiyorum, Bobby."

Seni istiyorum, Bobby.

Menley iki yaşındaki oğlunun kollarını ileri uzatarak, "Anne, anne!" diye bağırıp kendisine doğru koştuğunu görünce gözyaşlarını tutamadı.

Kaset sona erince bir süre yüzünü örten ellerini çekemedi. Amy'nin aşağı indiğini duyunca kızı çağırırdı. Amy içeri girdiğinde yüzü kaygılıydı. "İyi misiniz, Bayan Nichols?"

Menley gözlerinden hâlâ yaşlar akarak, "Aslında iyiyim," dedi. "Ama bu kaseti bir de seninle seyretmek istiyorum."

Kaseti başa sarıp kısa filmi bir daha oynattı.

"Bayan Nichols, insan sevdiği birinin kaybının üstesinden gelebilir mi?"

Menley kızın annesini düşündüğünü biliyordu. "Hayır," dedi. "Ama o yeteri kadar uzun bir süre olmasa da, o insana

sahip olduğun için şükretmeyi öğrenirsin. Annem benimle kardeşime şöyle derdi: babanızla on iki yıl geçirmiş olmayı başka biriyle yetmiş yılı geçirmeye yeğlerim."

Kolunu Amy'nin omzuna attı. "Benim Bobby'yi özlediğim gibi sen de anneni özleyeceksin. Ama ikimiz de bu dediğimi unutmamalıyız. Ben unutmamaya çalışacağımı biliyorum."

Menley Amy'nin şükran dolu gülümsemesine bakarken iki kere tren düdüğüyle uyandığını hatırladı. Aynı gürültüyü Hannah da duymuştu.

Bobby'nin kendisine seslenmesi, tren. Ya bunlar hayal değilse?

96

GRAHAM ve Anne Carpenter çarşamba gününün büyük bir bölümünü eşyalarını toplamakla geçirdiler. Graham saat ikide posta arabasının geçtiğini görünce posta kutusuna bakmaya gitti.

Gelen postayı almak için kutuyu açınca köşede küçük bir paket görünce şaşırdı. Paket kahverengi ambalaj kağıdına sarılmış, sicimle bağlanmıştı.

Üzerinde Anne'in adı yazılıydı ama ne pul vardı ne de göndericinin adı. Graham paketi Anne'in hizmetçiyle konuşmakta olduğu mutfağa götürdü. Paketi nerede bulduğunu söyleyince karısının yüzünde bir kaygı ifadesinin dolaştığını gördü.

"Açmamı ister misin?" diye sordu.

Anne başını salladı.

Graham ipi keserken karısının yüzündeki beklenti ifadesini fark etti. Onun da kendisinin aklından geçeni mi düşündüğünü merak etti. Bu üzeri dikkatle yazılmış, sıkıca kapatılmış pakette garip bir şey vardı.

Graham paketi açınca gözleri dehşetle irileşti. Plastik bir torbanın içinde aile yadigarı olan zümrüt yüzük parlıyordu.

Hizmetçinin soluğu tutulmuştu. "Bu... bu..."

Anne plastik torbayı açtı, yüzüğü aldı. "Graham, nereden geldi bu? Kim getirdi? Hatırladın mı, ben sana zümrütle rin evin yolunu bulduklarını söylemiştim..."

97

228

N*NAT COOGAN* arabasıyla Orleans'a giderken saat üçü çeyrek geçe savcılıktan bir telefon geldi. Bir savcı yardımcısı zümrüt yüzüğün dün gece Carpenterlerin evine bıraktığını ve saat onda yaşlı komşuları Preston Crenshaw'un Carpenterlerin posta kutusu önünde yabancı bir arabanın yaşıladığını gördüğünü bildirdi.

"Arabada kimin olduğunu bilmiyoruz," dedi savcı yardımcısı. "Ancak Bay Crenshaw arabayı gayet iyi tarif etti. Koyu yeşil veya siyah bir Plymouth, rakamları içinde bir 7, bir 3 veya 8 olan bir Massachusetts plakası. Araştırmaya başladık."

Plymouth, diye düşündü Nat. Koyu yeşil ya da siyah. Son zamanlarda böyle bir arabayı nerede görmüştü? Sonra hatırladı. Fred Hendin'in kapısı önünde. Daha sonra da Fred ile Tina'yı soruşturmadan sonra aynı arabada görmüştü. "Tina Arcoli'nin sevgilisi Fred Hendin'in koyu yeşil bir Plymouth'u var, plakasını araştırın," dedi.

Nat bekledi. Savcı yardımcısı az sonra telefona geldiğinde sesinde zafer vardı. "Hendin'in plakasında hem 3 hem de 7 var. Patron kendisini sorgulamaya aldığımızda senin de orada olmanı istiyor."

"Öyleyse saat beşte Hendin'in evinde buluşalım. Ben başka bir ipucunun peşindeyim."

Hava fotoğrafçısı Nat'ın mesajını alıp kendisini aramıştı. Saat dörtte stüdyoda buluşmak üzere sözleşmişlerdi.

Yumak çözülüyor, diye düşünen Nat telefonu kapattı.

On beş dakika sonra Orr'un kent merkezindeki stüdyosundaydı.

Orr otuz yaşlarındaydı ve bir fotoğrafçıdan çok liman işçisine benziyordu. Kahve yapmaktaydı. "Uzun bir gün geçirdim," dedi. "New London'daydım. Buraya döndüğüme sevindim doğrusu. O fırtına iki saate kadar bizi de vuracak, o sırada havada olmak istemezdim."

Bir fincan uzattı. "Kahve?"

Nat başını salladı. "Teşekkür ederim, istemem." Örse-lenmiş olan fotoğrafı çıkardı. "Bunu siz mi çektiniz?"

Orr resme baktı. "Evet. Kim parçaladı."

"Araştırdığımız bir şey de o. Bunu Elaine Atkins için çekmişsiniz ve negatifi ondaymış."

"Doğru. Negatifi özellikle istedi ve onun için de fazla para ödedi."

"Peki, şuna bir bakın." Nat Elaine'in kendisine verdiği resmi çıkardı. "Aradaki farkı görüyor musunuz?"

"Elbette. Tekne çıkarılmış. Kim bastı bunu? Elaine mi?"

"Öyle dediler."

"Eh, negatif kendisinin olduğuna göre istediğini yapabilir."

"Telefonda bana fotoğraf çektiğinizde tarih ve saatin de filme çıktığını söylemişsiniz."

"Evet."

Nat özgün fotoğrafın alt sağ köşesini gösterdi. "Burada 15 Temmuz Cuma, saat 15:30 yazıyor."

"Üzerinde de hangi yıl olduğu."

"Görüyorum. Yani bu tarih kesindir, değil mi?"

"Evet."

"O eksik olan teknenin büyültülmüşüne ihtiyacım var. Kaç kare çekmişsiniz? Buna benzeyen başka bir tane var mı?"

Orr duraksadı. "Bakın, bu sizin için gerçekten önemli mi? Teknede uyuşturucu falan olduğundan mı kuşkulani-yorsunuz yoksa?"

"Bu pek çok kimse için çok önemli olabilir," dedi Nat.

"Buraya fotoğrafçılığım hayran olmadığınız için gelme-

diğınızı biliyorum. Aramızda kalsın, Elaine'e filmin tamamını sattım ama bu resmin negatifinin bir kopyasını çıkartıp kendime sakladım. Kimseye satacak değildim ama çok esaslı bir fotoğraftı. Çalışmalarımın bir örneği olarak saklamak istedim."

"Bu habere çok sevindim," dedi Nat. "Bir tane daha basabilir misiniz? Ama acele olacak."

"Elbette. Aynen bunun gibi mi?"

"Evet, özgün resmin aynısı olsun, ama aslında ben tekneyle ilgileniyorum."

"Tekne hakkında ne bilmek istiyorsunuz?"

"Ustalığınızın bana açıklayabileceği her şeyi." Nat kartvizitinin arkasına araç telefonunun numarasını yazıp Orr'a uzattı. "Mümkün olduğu kadar çabuk. Telefonunuzu bekleyeceğim."

98

*F***R***ED HENDIN* saat beşten hemen sonra alınıp sorgulanmak üzere savcılığa götürüldü. Kendisine sorulan sorulara sakın ve saygılı bir tavırla yanıt verdi. Hayır, Vivian Carpenter'le hiç tanışmamıştı. Scott Covey'i geçen yıl Daniel Webster'de birkaç kere görmüştü, ama onunla da bir tanışıklığı yoktu. Evet, Tina Arcoli ile nişanlıydı.

Yüzük mü? Neden söz ettiklerini bilmiyordu. Dün gece Osterville'e gitmemişti. Tina ile çıkmışlardı, sonra da eve gidip yatmıştı.

Evet, soruşturmada kayıp bir yüzükten söz edildiğini işitmişti. Dünkü Cape Cod Times gazetesinde de yüzüğün tarifi verilmişti. Çeyrek milyon dolar ediyor diyorlardı. Yüzü kim geri getirmişse, dürüst bir insan olduğu kuşkusuzdu.

"Buradan gitmem gerek," dedi Fred. "Nişanlımı Logan havaalanına götüreceğim. Saat dokuzda Denver'e gidiyor."

Nat, "Sanırım Tina uçağı kaçırarak," dedi "Onu şimdi buraya getiriyoruz."

Fred'in boynunda başlayan kızarıklık yüzünü kapladı.

"Tina ağabeyi ile ailesini ziyarete gidiyor," dedi öfkeyle.

"Bu iş kendisini altüst etti."

"Çok insanı altüst etti," dedi Nat. "Eğer birine acımak istiyorsanız size Carpenterlerle başlamanızı salık veririm. Merhametinizi Tina'ya harcamayın."

*

231

Nat savcılık bürosundan Bill Walsh ile Tina'nın evine gitti. Tina kendilerini önce içeri almak istemediyse de, sonra kapıyı açtı.

İçerde bavulların hazırlanmış olduğunu gördüler. Oturma odasında kişisel eşya kalmamıştı. Geri dönmeye niyeti yok, diye düşündü Nat.

"Sizinle uğraşamam," dedi Tina. "Uçağıma yetişmem gerek. Fred'i bekliyorum."

"Fred savcılıkta, Tina," dedi Nat. "Onunla konuşmamız gerek. Seninle de konuşmak zorundayız. Eğer işler düzelerse uçağına yetişirsin."

Tina şaşırılmış görünüyordu. "Benimle ya da Fred'le ne işiniz olabileceğini anlamadım," dedi. "Bu işi bir an önce bitirelim öyleyse."

99

MENLEY Amy'yi kapıya kadar geçirdi. "Babamla bu gece Elaine'e yemeğe gidiyoruz," dedi Amy. "Benim onunla ilişkiyi konuşacakmışız."

"Yani daha dengeli bir ilişki mi kuracaksınız?"

"Dün gece böyle düşmanca bir duruma gözü kapalı girmemek gibi bir şeyden söz etti." Amy omuzlarını silkti. "Ona bir iki haftaya kadar koleje gideceğimi ve tatillerde evde olmam bir sorun yaratacaksa gelmeyeceğimi söyleyeceğim. Babaannem Pennsylvania'da oturuyor, yanına gidersem memnun olacağını biliyorum. Hiç olmazsa böylece Elaine'in babamı aptal yerine koyduğunu görmekten kurtulurum."

Amy gittikten sonra Menley bebeği yıkadı, yemeğini verdi, sonra kucağına alıp Boston istasyonundan haberleri izlemeye koyuldu. Ekrandan geçen bir banтта saat yedide fırtınanın gelmesinin beklediğı bildiriliyor ve Cape bölgesinde ve adalarda oturanlar özellikle uyarılıyordu.

"Mumları ve fenerleri hazırlayalım," dedi Menley. Gök-yüzü artık kapkaraydı. Kurşun rengini almış olan denizde dalgalar artık kıyıyı dövüyorlardı. İlk yağmur damlaları başladı. Menley bütün odaları dolaşıp ışıkları yaktı.

Adam yediye çeyrek kala telefon etti.

"Menley, gideceğim yemek son anda iptal edildi. Bir taksiye atlayıp havaalanına geldim. Uçağımız pistteyken Barnstable Havaalanı'nın kapandığı bildirildi. Boston'a gidip oradan bir araba kiralayacağım. Şansım yaver giderse dokuz buçuk onda orada olurum!"

Adam o gece eve geliyordu! "Çok iyi!" dedi Menley. "Fırtınaya birlikte göğüs gereriz."

"Her zaman!"

"Yemek yemedin, değil mi?"

"Hayır."

"Ben bir şeyler hazırlarım. Herhalde mum ışığında yiyeceğiz."

"Men..." Adam duraksadı.

"İyi olup olmadığımı sormaya korkma. İyiyim."

"Bobby'nin filmini seyrettin mi?"

"İki kere. İkincisinde Amy ile seyrettik..."

"Menley, uçağa biniliyor. Kapatmak zorundayım. Görüşürüz."

100

NAT ile Bill Walsh Tina'nın bavullarını toplantı odalarından birine taşıdılar. Tina iki adamın karşısına oturup saatine baktı. "Buradan yarım saate kadar çıkmazsam uçağımı kaçıracağım," dedi. "Fred nerede?"

"İlerdeki odada."

"Ne yapmış?"

"Kuryelik dışında hiçbir şey belki. Tina, Vivian Carpenter'in kayıp yüzüğünden söz edelim biraz."

Kadının gözleri kasıldı. "Ne konuşacakmışız ki?"

"Biliyorsun şu halde?"

"Gazete okuyup da bilmeyen var mı? Soruşturmada da hep ondan söz edildi."

"O zaman bunun başka biriyle karıştırılmayacak bir yüzük olduğunu biliyorsundur. Sigorta şirketinin verdiği tanımı okuyayım: Kolombiya zümrütü, beş buçuk kırat, koyu yeşil, gözle görünür kusuru yok, her biri birer buçuk kıratlık iki pırlanta, platin üzerine monte edilmiş, değeri çeyrek milyon dolar."

Nat elindeki kağıdı bırakıp başını salladı. "Carpenterlerin onu neden istediklerini anladın sanıyorum."

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum."

"Pek çok kimse yüzüğün Vivian öldükten sonra parmağından alındığını düşünüyor, Tina. Eğer bu doğru ise, yüzük kimdeyse başı iyice belada demektir. Bunu bir düşün istersen. Bay Walsh yanında kalacak. Ben Fred'le konuşmaya gidiyorum."

Nat arkadaşıyla gözgöze geldi. Walsh şimdi Tina'ya babacan bir tavırla yaklaşırdı ve en önemlisi onu yalnız bırakmayıp bavullarını karıştırmasına engel olurdu. Nat yüzükten söz ettiğinde Tina'nın gözlerinin bavullarına kaydığını görmüştü. Yüzüğü bavulunda sanıyor, diye düşündü.

*

Nat içeri girince Fred Hendin başını kaldırdı. "Tina burada mı?"

"Evet."

Fred'i bir saat kadar özellikle yalnız bırakmışlardı. "Kahve?" diye sordu Nat.

"Evet."

"Ben de içeceğim. Çok uzun bir gün oldu."

Nat kahvenin getirilmesini bekledi. Sonra öne eğildi. "Fred, sen parmakızı konusunu düşünecek insanlardan değilsin. Benim tahminime göre koyu yeşil bir Plymouth arabası ve plakasında 7 ve 3 ya da 8 rakamları olan birisinin dün gece Carpenterlerin posta kutusuna bıraktığı pakette senin parmakizlerin bulunacaktır."

Hendin'in yüz ifadesi değişmedi.

"Bana kalırsa senin tanıdığın birindeydi yüzük. Ve sen onu ya onun parmağında, ya da mücevher kutusunda falan gördün ve soruşturmadan ve gazeteleri okuduktan sonra telaşa kapıldın. Belki o kişinin bir suç olabilecek bir olaya karışmasını istemiyordun, o yüzden yüzüğü onun mülkiyetinden alarak ona yardımcı oldun. Böyle mi oldu, Fred?"

Fred sessiz kalmaya devam edince Nat sözlerini sürdürdü. "Fred, eğer yüzük Tina'da ise, soruşturmada yalan söyledi demektir. Bu da polisle anlaşmaya yanaşmazsa eğer hapse girmesi anlamına gelir. Bence polisle anlaşmaya yanaşması gerekir. Eğer Vivian Carpenter'i öldürme komplosuna karışmamışsa önemli bir yanı yok Tina'nın. Ona yardımcı olmak istiyorsan hemen işbirliğine başla, çünkü o zaman Tina da senin bu güzel örneğini izlemek zorunda kalacaktır."

Fred Hendin'in elleri birleşmişti. Ellerini inceliyor gibiydi. Nat onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Fred namuslu bir insandı. Gururluydu. Kazandığı her doları alınının teriyle hak etmişti. Tina'nın yemin ederek yüzük hakkında bir şey bilmediğini söylemiş olmasıyla başının belaya gireceğini bilecek kadar hukuktan anlıyor olmalıydı. Nat o yüzden Tina'nın işbirliği yaptığı halde yakasını kurtaracağını ima etmişti.

Fred sonunda sessizliğini bozarak, "Tina'nın başının belaya girmesini istemiyorum," dedi. "Covey gibi bir yılan tarafından kandırıldı diye kimsenin başı belaya girmemeli. Zümrüt yüzüğü dün akşam Tina'nın mücevher kutusundan ben aldım."

"Bu, Nazi Almanyasından da beter," dedi Tina.

"Kimi zaman soruşturmalarımızda masum insanların da bize yardımcı olmalarını istemek zorunda kalırız," dedi Walsh. "Tina, sürekli valizine bakıyorsun. İstedğin bir şey varsa alayım."

"Hayır. Bana bak, eğer Fred beni havaalanına götüremeyecekse bir taksi kiralamam gerekecek. O da bana bir servete mal olacak."

"Bu pis havada uçakların kalkışı ertelenmiştir. Kontrol etmemi ister misin?" Walsh telefonu açtı. "Hangi havayolu ve saat kaçta?"

Walsh telefonda gerekli bilgiyi verdi. Sonra telefonu kapattı. "Bir saatlik bir erteleme varmış, Tina. Daha zamanımız var yani."

Birkaç dakika sonra Nat geldi yanlarına. "Tina sana haklarını okuyorum," dedi.

Tina sersemlemiş bir halde dedektifi dinledi, uzattığı kağıdı imzaladı, avukat isteme hakkından vazgeçtiğini bildirdi. "Avukata ihtiyacım yok. Ben bir şey yapmadım."

"Tina, bu eyalette cinayete yardımcı olmanın cezasını bilir misin?"

"Bundan bana ne?"

"En azından bir kurbanın parmağından alınmış olabilen değerli bir yüzüğü kabul ettin."

"Yalan bu."

"Yüzük sendeydi. Fred onu gördü ve alıp Carpenterlere iade etti."

"Ne?" Tina bavullarının yanına koştu, çantalarından birini açıp bir kitap çıkardı.

Kitap biçiminde mücevher kutusu, diye düşündü Nat kadın kutunun kapağını açarken. Tina'nın yüzü sapsarı kesildi. "Vay namussuz!" diye söylendi.

"Kim, Tina?"

"Fred mücevherlerimi burada sakladığımı biliyor. O almış olmalı..." Birden sustu.

"Neyi almış olmalı, Tina?"

Tina uzun bir dakika sonra, "Bana verdiği inci kolyeyi, broşu, saati ve nişan yüzüğünü."

"Hepsi o kadar mı, Tina? Eğer bizimle işbirliğine yanaşmazsan, yemin altında yalan söylemekten tutuklarız seni."

Tina uzun bir süre Nat'ın yüzüne baktı. Sonra oturdu, yüzünü elleri arasına aldı.

Steno Tina'nın ifadesini yazdı. Scott Covey karısının feci ölümünden sonra avunmak için ona dönmüş ve yeniden birbirlerine aşık olmuşlardı. Karısının zümrüt yüzüğünü mücevher kutusunda bulmuş ve gelecekteki yaşamlarının bir nişanı olarak Tina'ya vermişti. Ancak o çirkin dedikodular başlayınca yüzüğün Scott'ta olduğunu kabul etmenin iyi olmayacağını düşünmüşlerdi. İşler bir çözüme kavuşana kadar Tina'nın Fred'i görmeye devam etmesini de kararlaştırmışlardı.

"Scott'la buluşmak için plan kurdunuz mu?" diye sordu Nat.

Tina başını salladı. "Birbirimizi seviyoruz. Avunmaya ihtiyacı olunca..."

"Biliyorum, sana döndü." Nat bir an durakladı. "Merakımdan soruyorum. Sen geceleri geç saatte onun evine gider ve arabayı garajına park ederdin, değil mi?"

"Fred akşam erken ayrılırdı. Ben de kimi zaman Scott'u ziyarete giderdim."

Tina artık ağlamaya başlamıştı.

"Scott nerede şimdi?"

"Colorado'ya gidiyor. Ağabeyimin evinde buluşacağız."

"Ondan önce kendisinden haber alacak mısınız?"

"Hayır. Beklememizin daha iyi olacağını söyledi. Carpenterlerin araba telefonunu dinletecek kadar güçlü olduklarını söylemişti."

*

Nat ile savcı yardımcıları Tina'nın ifadesini konuştular. Biri, "Büyük jüri toplayacak kadar delilimiz var," dedi. "Ama

Tina Covey'in yüzüğü bulup da kendisine verdiğinde ısrar ederse -ki, buna gerçekten inanıyor olabilir- o zaman elimizde, Covey'in yüzüğün kaybolduğu konusunda yalan söylediğinden başka somut bir şey yok demektir. Karısı öldükten sonra Covey yüzüğü istediğine verebilirdi."

Nat'ın cebindeki telefon çalmaya başladı. Walter Orr arıyordu. "O tekne hakkında neler bilmek istiyorsunuz?" diye sordu.

Benimle oyun oynama, diye düşündü Nat. Sesindeki sinirliliği örtmeye çalışarak, "Neler söyleyebilirsiniz?" dedi.

"İçten ve dıştan takma motor, yedi sekiz metre boy. Güvertede güneşlenen bir adam var."

"Yalnız mı?"

"Evet. Yanında da öğle yemeği kalıntıları var."

"Teknenin adı belli mi?"

Yanıt tam da Nat'ın beklediği gibiydi.

"Vivian'ın Oyuncağı," dedi Orr.

101

UÇAK Logan Havaalanı üzerinde on dakika kadar dolandıktan sonra indi. Adam uçaktan ilk fırlayandı, sonra koridordan koşa koşa geçerek terminal binasına girdi. Araba kiralama tezgahı önünde uzun bir kuyruk oluşmuştu. Gerekli kağıtları alıp araba parkına götürecek bir servis otobüsü bulması da bir on dakika daha sürdü. Bu arada Menley'i arayıp yolda olduğunu bildirmişti.

"Elimde bir fener var ve mumları yakmaya çalışıyorum," dedi Menley. "Elektrik az önce kesildi. Hayır hayır, şimdi yine yandı."

Adam doğrudan doğruya Cape'e giden 3 Numaralı Otolya girdiğinde saat dokuza çeyrek vardı.

Menley sakindi, diye düşündü. Ama Elaine'e telefon edip ben gelene kadar John'u alıp oraya gitmesini söylesem mi?

Hayır. Böyle bir şey yaptığı takdirde Menley'in kendisini asla bağışlamayacağını biliyordu.

İyi ama içimden bir ses neden bir sorun olduğunu söylüyor? diye sordu kendi kendine.

Kaza günü de böyle bir huzursuzluk duymuştu içinde. O öğleden sonra golf oynamış ve eve döndüğünde telefon çalmıştı. Polis kendisini arıyordu.

Polisin o sakın ama duygu dolu sesini hâlâ duyabiliyordu: "Bay Nichols, korkarım kötü haberlerim var."

102

ADAM havaalanından telefon ettikten sonra Menley yukarı çıkıp Hannah'yı kontrol etti. Bebek uyanmamışsa da, huzursuzdu. Dış mı çıkarıyordu, yoksa rüzgârın uğultusundan mı? Menley kızının örtüsünü düzeltti. Evin çevresinde öfkeyle dolanan rüzgârın uğultusu giderek, "Hatırla....." diye bağırان bir sesi andırıyordu.

Hepsi benim hayalimde, başka bir şey değil işte, diye düşündü.

Aşağıda açık kalmış pancurlardan birinin çarptığını duyuyordu. Bebeği son bir kere okşadıktan sonra pancuru kapatmak için aşağı indi. Kütüphane pencerelerinden biriydi. Pencereyi açınca sıırıslık olmuştı. Her iki pancuru da çekip sıkıca kapattı.

Bu havada araba sürmek korkunç bir şey olmalı, diye düşündü. Aman dikkatli ol, Adam. Kocasına dikkatli olmasını tembih etmiş miydi? Birden onun kendisi konusunda kaygılanmasına kızgınlığından ona duyduğu kaygıyı göstermemiş olduğunu farketti.

Sakinleşmeye çalıştı ama televizyon seyredemeyecek kadar huzursuzdu. Adam en erken bir buçuk saat sonra, saat dokuz buçukta gelebilirdi. Menley kütüphane raflarındaki kitapları düzene sokmaya karar verdi.

Birkaç hafta önce kitaplara baktığından bu yana Carrie Bell'in toz aldığı belli oluyordu. Eski kitaplardan çoğunun sayfaları sudan şişmiş ve yırtılmıştı. Evin eski sahiplerinden biri elden düşme kitap meraklısı olmalıydı. Kitapların içinde kurşunkalemle yazılı notlardan bazılarının on sent gibi bir fiyatla satın alınmış oldukları anlaşıyordu.

Menley kitapları sıraya koyarken içlerini de şöyle bir karıştırıyordu. Böylece havayı farketmiyordu bile. Sonunda saat dokuz oldu. Artık yemeği hazırlamalıydı. Elindeki kitap 1911 yılında basılmıştı ve yelkenli gemilerinin resimli bir tarihçesiydi. Menley eve geldiğinin ilk günlerinde kitaba şöyle bir baktığını hatırlıyordu. Tam kitabı kapatacakken Andrew ile Mehitabel'in gemideki artık ezberlediği o resimlerini gördü. Altında "on yedinci yüzyıl başlarında bir kaptanla karısı" yazıyordu.

Menley üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissetti. O resmi görmüştüm ve bilinçsiz olarak kopya ettim, diye düşündü. Kitabı, duvara iğnelediği resimlerin altına koydu. Işıklar titredi, azaldı. Odayı kaplayan gölgeler arasında Andrew'un yaptığı o kederli yüzünün her nasılsa Adam'a benzediğini düşündü.

Adam da yakında böyle olacak, düşüncesi geçti zihninden.

Saçma, diyerek mutfığa girdi ve elektriğin tümünden keşilmesine önlem olarak bütün mumları yaktı.

103

ADAM 137 Numaralı Yola girdi. Yedi mil daha kaldı, diye söylendi. En fazla yirmi dakika. Önünde kaplumbağa gibi giden arabalara ateş püskürüyordu. Ama sollamaya da cesaret edemiyordu. Karşı tarafta gelen trafik vardı ve bu ıslak yollarda bir kaza işten bile değildi.

Birkaç dakika sonra, sadece altı mil, diye düşündü. Ancak içindeki o aciliyet duygusu da giderek artıyordu. Şimdi geçtiği yollar artık tümüyle karanlıktı.

RADYOYU açtı, kırklı yılların müziğini çalan Chat-ham istasyonunu bulana kadar düğmeyi çevirdi. Benny Go-dman orkestrası "Hatıra"nın açılış notalarına başladığında şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

İnsan, Hatıralar Evi diye bir yerde yaşıyorsa özellikle uygun bir şarkı, diye düşündü. Düğmeyi çevirmeye devam isteğini bastırarak bir bıçak alıp salata için domates kesmeye koyuldu. Adam telefon ettiğinde yemek yiyecek zaman bulamadığını söylemişti. Şarkıcı, "Ama hatırlamayı unuttun," diyordu.

Rüzgârın evi yalayıp geçerken çıkardığı gürültü yine başlıyordu. Köpük köpük suların savrulduğu yamacın tepesindeki ev rüzgârlı havalarda bir tür körüğe dönüşürdü ve uğultusundan "Hatıra, Hatıra..." gibi bir ses çıkardı. Söylentilere göre bu özelliği yüzünden öyle bir ad takılmıştı.

Menley kuşkonmaza uzanırken ürperdi. Adam az sonra burada olacak, diye düşündü. Kendisi makarnayı hazırlarken o da bir kadeh şarap içerdi.

Ani bir ses duyuldu. Neydi o? Bir kapı mı açılmıştı? Ya da bir pencere? Bir aksilik vardı.

Menley radyoyu kapattı. Bebek! Bebek mi ağlamıştı? Duyduğu ağlama sesi miydi, yoksa boğuk bir çığlık mı? Menley tezgahın üzerindeki hoparlörü kapıp kulağına götürdü. Boğuk bir ses daha ve sonra sessizlik. Bebek boğuluyordu!

Menley mutfaktan hole fırladı, merdivene koştu. Kapının üzerindeki yelpaze biçimli cam tahta, zemine gri ve mor gölgeler düşürüyordu.

İkinci kata çıkarken ayakları neredeyse yere bile değmiyordu. Bir an sonra bebek odasının kapısında idi. Beşikten ses gelmiyordu. "Hannah, Hannah!" diye bağırdı.

Hannah kolları iki yana açık, yüzüstü yatıyor ve kıpırdamıyordu. Menley bebeği kaldırıp çevirdi. Sonra da gözleri dehşetle irileşti.

Elinin altında antika bir bebeğin porselen kafası duruyordu. Boyalı bir yüz kendisine bakmaktaydı.

Menley bağırmaya çalıştı ama ağzından ses çıkmadı. Sonra arkasından bir fısıltı duyuldu. "Özür dilerim, Menley. Her şey bitti artık."

Menley döndü. Beşiğin yanında elinde bir tabanca olan Scott Covey duruyordu.

Beşik. Hannah beşikteydi. Yattığı yerde kıpırdanan Hannah mırıldanmaya başladı. Menley bir an rahatlarlarken birden dehşetle kasıldı. Scott Covey mi? Neden? "Burada ne işin var?" diye sordu. "Hiçbir şey anlamıyorum. İçeri nasıl girdin?"

Covey'in yüz ifadesi her zamankinden farksızdı: saygılı, dikkatli. Üzerinde eşofman, ayağında lastik ayakkabılar vardı. Neden ıslak değil, diye düşündü Menley.

"Nasıl girdiğim önemli değil, Menley. Aslında tahminimden uzun sürdü, ama Adam New York'ta olduğuna göre hiç önemi yok."

Adam mı? Adam'la mı konuşmuştu?

Covey kadının aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Elaine söyledi, Menley," dedi.

"Elaine mi? Hiçbir şey anlamıyorum." Menley ne düşüneceğini bilemiyordu. Neler oluyordu? Bu yaşadığı olamazdı. Karabasandı bu! Scott Covey mi? Neden? Adam'la kendisi onu korkutmuşlardı. Onu savunması için Adam'a ısrar etmişti. Adam onu cinayet suçlamasından kurtarmıştı. Ve Elaine? Scott'un Elaine'le ne işi vardı? Her şey o kadar gerçekdiydı ki.

Ama Scott'un elindeki tabanca gerçekti.

Hannah uyanmaya başlamış, huzursuzlanıyordu. Menley, Covey'in yüzündeki sıkıntılı bakışı gördü. Scott bebeğe baktı, silahı tutan eli kıpırdadı.

"Hayır!" Menley Hannah'yı beşikten aldı. Tam kucağına bastırmıştı ki, ışıklar söndü. Menley odadan kaçtı.

Karanlıkta merdivene doğru koştu. Evin her karışını biliyordu. Scott ise bilmiyordu. Kendisini bulmadan mutfak

kapısına varabilseydi. Arabanın anahtarı kapının yanındaki çengeldeydi. Steyşin araba da kapının hemen dışındaydı. Bir dakikaya ihtiyacı vardı. Basamakları gacırdamaması için dua ederek aşağı inmeye başladı.

Scott arkasında değildi. Öteki yöne dönmüştü. Belki de diğer yatak odalarında arıyordu kendisini. Tanrım, bana bu bir tek dakikayı bağışla, diye dua etti.

Birden gök gürledi. Ve Hannah haykırmaya başladı.

Trenin üzerine gelişi. Bobby'nin çığlığı.

Menley anıyı kafasından uzaklaştırdı. Başı üzerinde ayak sesleri duydu. Geliyordu. Hannah'yı göğsüne bastırıp holden geçti, mutfağa girdi. Mumları yakmamış olmayı isteyerek kapıya koştu. Omzu üzerinden bakınca Covey'yi kapı önünde gördü. Yüzü çok farklıydı şimdi. Gözleri kasılmış, dudakları gerilmişti.

Scott kendisini yakaladığında Menley anahtarı tutmuştu bile.

"Menley, ya sen ya da sen ve bebeğin. Seçim senin. Onu beşiğe yatır ve benimle gel. Onu yerine bırakmazsan Adam ikinizi de kaybedecek."

Sesi çok normaldi. Eğer telaşlı, sinirli olsaydı, sesinde en küçük bir duraksama olsaydı durum daha kolay olacaktı. O zaman Menley onunla bir mantık tartışmasına girebilirdi. Scott bunu neden yapıyordu? Menley'in anlamaya çalıştığı buydu. Ama adamın da sözünün kesin olduğu belliydi. Onu Hannah'dan uzaklaştırmalıydı.

"Yerine koyacağım," dedi. "Seninle geleceğim."

Scott mumlardan birini aldı. Yukarı çıkıp ağlayan bebeği yatağına yerleştirirken tabanca sırtından hiç ayrılmamıştı.

"Beşiğe koy," dedi Scott. "Taş bebeği de çocuğun yatağına koy."

"Neden?" Konuştur onu. Oyala. Adam çok uzakta olamaz.

"Çünkü sen delisin, Menley. Delisin, hayal görüyorsun ve bunalım geçiriyorsun. İntihar ettiğin zaman bebeği de almadığın için Adam sana minnettar kalacak."

"Hayır. hayır."

"Bebeği ya beşiğe yatırırsın, ya da yanına alırsın. Seçim senin, Menley. Her iki şıkta da, artık gidiyoruz."

Menley'in adamı Hannah'dan uzaklaştırması gerekirdi. Eğer kendisini arabayla götürdüğü takdirde yalnız olursa atlayıp kaçmak için bir fırsatı vardı. Kendini kurtarmak için bir şansı olabilirdi, ama burada ve Hannah ile olamazdı. Hannah'yı bırakmalıydı.

Menley bebeği yatırırken Hannah yeniden ağlamaya başladı. "Şşşş..." Beşiği sallayıp başını kaldırdı. "Seninle geleceğim," dedi. Sonra bir çığlık atmamak için kendini güç tuttu.

Scott Covey'in arkasındaki duvarın bir bölümü açılıyor, arkasındaki boşluktan küflü bir koku yayılıyordu. Covey kendisine işaret etti. "Buradan, Menley."

243

105

YAĞMUR ön cama şiddetle çarparken Adam da arabayı Chatham sokaklarına sokmuştu. Bir iki adımdan ilersini göremediği için yavaş gidiyordu. Yol sağa dönüp kıyı boyunca ilerlemeye başladı.

Feneri geçti. Beş dakikaya kadar evdeydi. İlerde Morris Adası vardı. Sonra Little Beach ile Morris adasını yollarının birleştiği yere geldi. Dar geçit sular altındaydı ve yol kapanmıştı.

Adam hiç duraksamadan arabayı sürdü. Menley'in kendisini çağırdığını sanki arabada yanibaşıdaymış gibi hissediyordu.

106

SCOTT kendisini arkasından iterken Menley çocuk odasının duvarındaki açıklığın iki karıştan fazla olmadığını fark etti.

"Yürü, Menley."

Kapının arkasından kapandığını duydu Menley. Hannah'nın çığlıkları boğuklaştı. Mumun titrek alevi daracık yerde gölgeler yaratıyordu. Scott bir kenarda duran fenerini alıp yaktı, mumu üfledi. Fenerin ışığında çürümüş giysilerin ve kırık mobilyaların atıldığı bir oda ortaya çıktı.

Küf kokusu dayanılır gibi değildi. Bu Menley'in daha önce Hannah'nın odasında ve aşağıdaki rahip dolabında duyduğu kokuydu. "Sen buraya daha önce de geldin," dedi. "Bebeğin odasına daha önce de girdin."

"Mümkün olduğu kadar az geldim, Menley. Köşede bir merdiven var. Sen in, ben ardından geleceğim. Bir şey yapmaya kalkışma sakın."

"Yapmam." Adam'ın yolda olduğunu bilmiyor, diye düşündü Menley. Belki de onu konuşturabilirim. Belki dikkatini dağıtabilirim. Çelme takip düşürürüm belki de. Ben onun tahmin ettiğinden daha güçlüyüm.. Ya da onu şaşırtıp tabancayı elinden alabilirim.

Ama tabancayı kullanabilir miydi? Evet. Ölmek istemiyorum, diye düşündü. Yaşamak ve Adam ile kızıyla birlikte olmak istiyorum. Yaşamımın geri kalan kısmını istiyorum. İçinde yükselen öfke dalgasını hissediyordu.

Loş ışıktaki çevresine bakındı. Bu yer. Tahmin ettiği gibiydi. Evde gizli bir oda vardı. Odadan fazla bir şey hatta. Bacaların arasında evin ortası tümüyle bir depo bölmesiydi. Bu çürümüş paçavralar Thankful'dan alınan eşya mıydı acaba?

Zaman kazanmaya çalış, diye düşündü. Hannah'nın hâlâ ağlamakta olduğunu biliyor ama sesini duyamıyordu. Duvarlar öyle kalındı ki, orada ölecek olursa asla bulunmayacaktı.

Orada ölürse.

Covey'in planı bu muydu yoksa?

"Buradan sağ çıkmayacağım, değil mi?" diye sordu.

"Çıkmayacak mısın?" Güldü adam. "Bu da nereden aklına geldi?"

Menley içinde bir nefret kabartısı duydu. Şimdi de kendisiyle oyun oynuyordu.

"Menley, bu duruma gerçekten üzüldüm. Ben yapmam gerekeni yapıyorum." Sesi gerçekten içtenlikliydi.

"Neden? Hiç olmazsa bana nedenini söyle."

"İnanıp inanmamakta serbestsin, ama ben Vivian'ı öldürmek istemedim. Bana çılgıncasına aşıkta, Florida'ya geldiğinde bana hep armağanlar getirirdi ama evlendikten sonra kurş koklatmadı. Ne ortak banka hesabı, ne benim adıma hisse senedi falan, ne de nakit para. İsteddiğim her şeyi alırdı, ama inanır mısın harcadığım her kuruşu ondan istemek zorundaydım." Kendi sözlerine inanamıyormuş gibi başını salladı.

"Ondan sonra evliliğimiz en az on yıl sürmediği takdirde mirasından pay almamamı sağlayacak bir kağıt imzalamamı istedi. Böylece kendisini sevdiğimi kanıtlayacağımı söyledi. Gittiği güzellik salonunda insanların onunla parası için evlendiğini söylediklerini duymuştu."

"Sen de onu öldürdün."

"Evet. istemeyerek. Demek istediğim, kötü bir insan değildi, ama benimle alay ediyordu."

"Peki ama bunun benimle ne ilgisi var? Ben sana yardım ettim. Sana acıdım. Adam'ı seni savunması için ikna ettim."

"Şimdi burada olmanın nedenini Adam'da arayabilirsin."

"Adam mı? Adam senin burada olduğunu biliyor mu?" Menley bunu sorarken bile, böyle bir şeyin mümkün olamayacağını biliyordu.

"Gitmemiz gerek, Menley. Sana kısaca anlatayım. Elaine oldum olası Adam'a deliler gibi aşıktır. Bunca yıl boyunca bir iki kere de onun kendisine aşık olmaya başladığını sandı ama olmadı işte. Geçen yıl siz bozuşunca onun kendisine döneceğinden emindi. Sonra Adam sana dönünce bütün umutlarını kaybetti. Bundan bir iş çıkamayacağına karar verdi. Ama Adam Eastham'daki o yeri kiralamak için telefon ettiğinde senin duygusal bakımdan ne kadar dengesiz olduğunu öğrendi ve bu planı kurdu."

"Yani sen bu işi Elaine için mi yapıyorsun? Neden ama, Scott? Hiçbir şey anlamıyorum."

"Hayır, bunu kendim için yapıyorum. Elaine burasının havadan çekilen fotoğrafında benim tekne mi seçti. Saat 15:30'da teknede yalnız olduğumu gördü. Bu da Vivian'ın başına gelenler hakkında anlattıklarımı çürütüyor. O bilgiyi kullanmaya hazırdı. Bir anlaşma yaptık. O benim en iyi karakter tanıgım olacaktı. Ben de onun seni çıldırtmasına yardım edecektim. Adam Elaine'e senin bunalımlarından ve geriye dönüşlerinden söz etmişti. Elaine gizli odaları ve efsaneleriyle bu eski evin seni çıldırtacak olan o son adıma sürükleyeceğini umuyordu. Her şeyi o planladı, ben sadece uygulamada kendisine yardımcı oldum.

"Beni bu eve getirdi, öteyi beriyi gösterdi, ne yapılmasını istediğini anlattı. O kafadan kontak kadın işte o gün bizi izleyip buraya girmişti. Onu deniz kıyısında bir gezintiye çıkarmıştım ama şanslı varmış ki, kocası tam zamanında yetişti."

Menley ürperdi. Scott basit bir gezintiden söz ediyor gibiydi. Phoebe bu olayı hatırlamaya, beni uyarmaya çalışıyordu, diye düşündü.

Konuştur onu. Konuştur.

"Ya yüzük. Zümrüt yüzük? O nerede?"

Scott gülümsedi. "Tina'da. Tina esaslı kızdır. Yüzüğü ona vermek dahiyane bir fikirdi. Beni suçlamaya kalkarlarsa o da suç ortağı olacak. Böylece çenesini tutmak zorunda kalacak. Elaine ile iyi bir ekip oluşturabiliriz. Aynı şeyleri düşünüyoruz. O bazı geceler buraya girdi. Seni ürkütecek şeyler yaptığını tahmin ederim. Oğlunun sesini banttan çekip tren gürültüsüyle burada çalan da oydu. Bu çok işe yaradı. Chat-ham'da senin aklını kaçırmak üzere olduğun söyleniyor."

Adam nerede? diye düşündü Menley. Geldiğinde sesini duyabilecek miydi? Ama oradan duyamazdı ki. Covey'in merdivene baktığını gördü. "Haydi, Menley. Artık her şeyi öğrendin işte."

Scott tabancayı salladı. Menley fenerin ışığında yürümeye çalıştı. Merdivenin üst basamağını gördüğü deliğe yakla-

şırken ayağı takıldı, düşecek gibi oldu. Covey düşmeden yakaladı kendisini.

"Üzerinde herhangi bir iz olmasını istemeyiz," dedi. "Vivian'ın parmağındaki bereyi açıklayana kadar canım çıktı zaten."

Merdivenin ahşap basamakları çok kabaydı ve bir kıymık elinin içine batmıştı. Menley ayağı ile basamakları yoklayarak iniyordu. Bir aşağı kata atlayıp kaçabilir miydi acaba? Hayır. Bileğini burkarsa olduğu yerde kalırdı. Acele etme, bekle, diye uyardı kendi kendini.

Alt kattaki alana varmışlardı. Burası yukardan daha genişse de, yerler atılmış öteberiyle kaplıydı. Covey hemen arkasındaydı. "Şuna bak," diyerek feneri bir paçavra yığının benzeyen şeyin üstüne tuttu. Sonra ayağıyla bir tekme vurdu. "Altında kemikler var. Elaine bunları burasını bana gösterdiği gün buldu. Biri çok uzun zamandır burada gömülü. Seni de burada bıramayı düşündük. Ama sonra Adam ömrünün sonuna kadar geri gelmeni bekleyebilirdi."

Bir an umutlandı Menley. Covey kendisini orada öldürmeyecekti. Dışarda ise bir şansı olabilirdi. Adam kendisini itelerken dönüp kemiklere baktı. Phoebe Tobias Knight'ın bu evde olduğunu söylemişti. Bunu mu demek istemişti?

"Şuraya." Covey feneri yerdeki bir açıklığa tuttu. Menley aşağıdan bir rutubet kokusunun geldiğini duyuyordu.

"Merdiven yok. Kendini hafifçe bırak." Covey kadının yere düşmesini bekledi. Sonra yanına atladı. Kapağı kapattı. "Orada dur."

Menley bodrumun dar bir depo yerinde olduklarını anlamıştı. Covey feneri dolaştırdı. Atladıkları yere büyük bir sarı yağmurluk serilmişti. Onun yanında da bir çift çizme vardı. O yüzden üstü ıslak değil, diye düşündü. Eve buradan girmişti.

Covey seri bir hareketle yağmurluğu aldı, çizmeleri içine sarıp hepsini kolunun altına aldı.

Menley onda bir değişiklik olduğunu hissediyordu. Covey artık işi bir an önce bitirmek istiyordu. Menley'i geniş bodrum kapısına doğru iterek kapıyı açtı. "Buradan çıktığını sanacaklar," dedi. "Böylece tam kaçık olarak görüleceksin."

Bebeğini yalnız bırakıp fırtınaya çıktığını düşüneceklerdi. Covey'in arabası neredeydi? Belki de kendisini bir yere götürecekti. Arabada dışarı atlama ya da onu bir yere çarpmaya zorlama fırsatı çıkabilirdi. Araba yoluna doğru döndü, ama Covey kolunu tuttu. "Bu tarafa, Menley."

Kıyıya gidiyorlardı. Menley birden kendisini denizde boğacağını anladı.

"Dur, Menley," dedi Scott. "Bana kazağını ver. Cesedin kıyıya vurmadığı takdirde hiç olmazsa ne olduğunu anlarsınlar."

Yağmur sağanak halinde boşanıyordu. Rüzgar neredeyse üstbaşını parçalayacaktı. Bir anda ıslanan saçları yüzüne düşmüş, gözlerini örtmüştü. Saçlarını geriye atmayı denedi. Scott durdu, kadının sağ elini bıraktı. "Kolunu kaldır, Menley."

Menley denileni yaptı. Scott kazağını başının üzerinden çekti, önce sol kolundan, sonra sağ kolundan çekip çıkardı. Kazağı yere atarak Menley'in kolunu yakaladı, yamaca ve denize giden patikaya doğru iteledi. Yarın sabah böyle sel gibi yağan yağmur sonunda ayak izlerinden eser kalmayacaktı.

Kazağını bulacaklar ve intihar ettiğimi sanacaklar, diye düşündü Menley. Cesedi kıyıya vurur muydu? Vivian'inki vurmuştu. Belki de buna güveniyorlardı. Adam, Adam, sana ihtiyacım var.

Dalgalar kıyıyı dövüyordu. Dip akıntısı kendini kaptığı gibi açığa sürükleyecekti. Dik yamaçtan inerken sendeliyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşın, Scott'un mengene gibi elinden kurtulamıyordu.

Daha dün Adam ve Hannah ile piknik yaptıkları yere varınca fırtınanın tüm şiddetini üzerlerinde hissettiler. Artık kumsal falan yoktu, sadece karaya saldıran, onu parçalayan dalgalar vardı.

"Gerçekten üzgünüm, Menley," dedi Scott Covey. "Ama boğulma o kadar da kötü değildir. Viv'in boğulması sadece bir dakika kadar sürmüştü. Kendini koyver. Her şey az sonra sona ermiş olacak."

Scott kadını suya itti ve çömelerek başını öfkeli dalgalara bastırdı.

ADAM mutfağa koşarak girerken titrek mum ışığını gördü. Aşağıda kimseyi göremeyince bir fener kapıp yukarı çıktı.

"Menley!" diye bağırdı. "Menley!"

Feneri çocuk odasına tuttu.

Antika bebeğin yüzü ile karşılaştınca, "Tanrım!" dedi.

O sırada ardından bir inilti geldi. Dönüp feneri dolaştırdı, hafifçe sallanmakta olan beşiği gördü. Hanhah oradaydı. Tanrıya şükürler olsun! Hannah iyiydi!

Ama Menley...

Adam dönüp kendi yatak odalarına koştu. Oda boştu. Aşağı koşup odaları araştırmaya başladı.

Menley gitmişti!

Ama Menley Hannah'yı yalnız bırakmazdı. Bunu asla yapmazdı. Fakat evde de yoktu işte!

Ne olmuştu? Yine Bobby'nin sesini mi duymuştu? Onun o kaseti seyretmesine izin vermemeliydi. Onu asla yalnız bırakmamalıydı.

Dışarı çıkmış olmalıydı! Adam sokak kapısını açtı. Dışarı çıkıp "Menley! Neredesin, Menley?" diye bağırdı.

Sonra kumsala doğru koşmaya başladı. Islak otlar üzerinde kayıp düştü. Fener elinden uçup aşağı yuvarlandı.

Kumsal! Oraya gitmiş olamazdı! Ama bakması gerekirdi. Bir yerlerde olmalıydı.

"Menley! Neredesin, Menley?" diye seslendi bir daha.

Patikadan aşağı inmeye başladı. Altında deniz kıyıya çarpıyordu, kulakları sağır eden bir gürültü vardı, çevresi zifiri karanlıktı. Birden bir şimşek denizi aydınlattı.

Aniden gördü karısını. Dev bir dalga ile havalanıyordu.

MENLEY paniğe kapılmayacak kadar iradeliydi. Ciğerleri patlayacak hale gelene kadar soluğunu tuttu, çırpınmak için can atarken vücudunun gevşemesine izin verdi. Covey'in elleri başını suya bastırıyordu. Ellerin ağırlığı birden kayboldu. Menley başını çevirerek soluk aldı. Kendisini neden bırakmıştı? Öldüğünü mü sanmıştı? Hâlâ orada mıydı?

Birden olanları anladı. Adam! Adam'ın kendisine seslendiğini duydu.

Bir dalga çarptığında yüzmeye başlamıştı. Bir an için sersemlerken dip akıntısıyla aşağı çekildiğini hissetti.

Tanrım, ne olur boğulmama izin verme, diye düşündü. Dalgalar dağlar gibi yükseliyordu, kendisini aşağıya çekiyorlar, ileri fırlatıyorlardı. Menley dalga üzerine kapandığında soluğunu tutuyor, yine yüzeye çıkmak için çırpınıyordu. Tek umudu kendisini kıyıya taşıyacak bir dalgaya kapılmaktı.

Birden ardında bir dalganın oluştuğunu, kendisini kaldırdığını hissetti.

Şimdi, diye düşündü. Şimdi! Yüz! Mücadele et! Suyun seni geri çekmesine izin verme!

Tam o anda bir şimşek çevresini aydınlattı. Denizi, yamacı gördü. Adam! Adam dik yamaçtan inmeye çalışıyordu.

Menley kendisini dalganın üzerine fırlattı ve onunla birlikte kıyıya, Adam'a sürüklendi.

Dip akıntısının kendisini çektiğini hissettiği anda Adam sadece bir iki adım ilersindeydi.

Sonra yanındaydı, güçlü kolu çevresinde, onu kıyıya doğru çekiordu.

SAAT on birde Amy ile babası Elaine'e iyi geceler diyorlardı. Gece pek başarılı geçmemişti. Elaine Amy'ye izinsiz bir şey almamanın önemini anlatmış ve böyle alınan bir şeyin asla bir başkasına verilemeyeceğini söylemişti. Babası da aynı şeyi söylemişse de Eliane tekrar tekrar aynı konuyu açınca, "Sanırım bu konuda söylenecek başka bir şey kalmadı, Elaine," demişti.

Elektrik bir saatten fazla kesildiği ve et iyice pişmediği için yemeği geç yemişlerdi. Tatlılarını yerken Elaine yine Menley Nichols'dan söz açmıştı.

"Adam'ın Menley hakkında çok endişe ettiğini anlamalısın. Kadın şiddetli bir depresyon geçiriyor ve küçük oğlunun filmini görmek onu çok daha kötüleştirebilir, ayrıca iki gece de yalnız."

"Onun depresyon içinde olduğunu sanmıyorum," dedi Amy. "Kaseti seyrettiğinde üzgündü, ama sonra konuştuğumuzda Bayan Nichols insanın birini, çok uzun süre olmasa bile, sevme şansı olmuşsa, minnet duyulması gerektiğini söyledi. Annesinin babasıyla on iki yıl evli kalmış olmayı başkasıyla yetmiş yıl yaşamaktan üstün olduğunu söylediğini anlattı.

Amy sonra babasına bakarak, "Onunla kesinlikle aynı fikirdeyim," dedi. Babasının yüzünün kızardığını görünce sevindi. Kaset konusunda Elaine'in tarafını tuttuğu için kızmıştı babasına. Ama bundan sonra hep böyle olacak, diye düşündü.

Yemek sırasında konuşmaları sıkıntılı olmuştu. Elaine de çok sinirli görünüyordu. Bunu Amy'nin babası bile fark etmişti. Sonunda bir aksilik olup olmadığını sordu.

Elaine bunun üzerine bir bomba patlattı. "John, düşünüyorum da, bu düğünü biraz erteleyelim diyorum. Bizim için kusursuz bir olay olmasını istiyorum ve Amy böylesine mutsuzken bu asla olmayacak."

Senin benim mutluluğuma aldırдың yok, diye düşündü

Amy. Bu işin altında bambaşka şeyler olduğuna eminim. "Elaine, bütün yaz söylediğin gibi ben birkaç haftaya kadar kolejde olup kendi yetişkin yaşamımı kurmaya başlayacağım. Sen babamla evleniyorsun, benimle değil. Benim tek kaygım babamın mutluluğudur ve bu senin de kaygın olmalıdır."

Elaine bu bombayı tam gideceklerine yakın patlatmıştı. Amy babasının, "Bu seninle benim başka bir zaman konuşmamız gereken bir konudur, seni yarın ararım," demesinden çok hoşlanmıştı.

Elaine sokak kapısını açınca kapı önünde ışıkları yanan bir polis arabası gördü. "Ne olmuş olabilir?" diye söylendi.

Amy Elaine'in sesinde bir gariplik hissetti. Sanki korkuyormuş bir gerginlik.

*

Nat Coogan ekip arabasından çıktı bir an durup kapı önündeki Elaine Atkins'e baktı. Karakoldan telefon geldiğinde eve henüz girmişti. Scott Covey Morris Adası'na gitmiş ve Adam Nichols'un karısını öldürmeye kalkışmıştı. Nichols birden ortaya çıkınca kaçmış, sonra da 6 Numaralı Otoyola konulan bir barikatta yakalanmıştı.

Nat Coogan Elaine Atkins'i tutuklamaktan büyük zevk duyuyordu. Yağmura aldırmadan kapıya kadar yürüyüp verandaya çıktı. "Bayan Atkins, elimde sizin hakkında bir tutuklama emri var. Size haklarınızı okuyacağım, sonra da benimle gelmenizi rica edeceğim."

Amy ile babası Elaine'in yüzünün bembeyaz kesildiğini gördüler. "Saçmalık bu!" dedi Elaine öfkeli bir sesle.

Nat arabayı gösterdi. "O arabada Scott Covey var. Onu da götürüyoruz. Kendinden çok emin olduğu için Menley Nichols'a onunla yaptığınız anlaşmayı ve Adam Nichols'a sahip olmak için Menley Nichols'un öldürülmesini istediğinizi anlatmış. Covey'in onu boğmayı başaramaması sizin için bir şans. Böylece cinayetten değil, sadece cinayete azmettirmek-

ten yargılanacaksınız. Ama iyi bir avukata ihtiyacınız olacak. Ve sizi savunması için Adam Nichols'a güvenmeseniz iyi olur."

John Nelson'un dili tutulmuştu. "Elaine, neler oluyor? Neden söz ediyor bu adam? Nat, sen..."

"Kes sesini, John!" dedi Elaine. Erkeğe horgörüyle baktı.

Birbirlerine bakarken uzun bir sessizlik oldu. Amy baba-sının koluna girdiğini hissetti. "Yürü yavrum, buralarda yete-ri kadar kaldık. Haydi, evimize gidelim artık."

110

MENLEY perşembe sabahı uyandığında güneş pen-cereden girmiş, geniş ahşap döşemeler üzerinde dans ediyor-du. Dün gecenin olaylarını, kurtuluşunu, eve varınca Adam'ın polisi aramasını düşündü.

Polis gidip de sonunda yalnız kaldıklarında sırayla bir-birlerini ve Hannah'yı kucaklamışlardı. Sonra yemeği düşü-nemeyecek kadar yorgun olduklarından beşiği odalarına taşı-mışlardı. O gizli bölme temizlenip bir daha açılmayacak şe-kilde kapanana kadar kızı o odada yatırmayacaklardı.

Menley çevresine bakındı. Adam ve Hannah hâlâ uyu-yorlardı. Bir ona, bir diğerine bakıyor, onlarla birlikte olma-nın mucizesine, artık iyileşmiş ve sağlıklı olduğunun muci-zesine şaşıyordu.

Artık yaşamıma devam edebilirim, diye düşündü. Mehi-tabel ile Andrew'un ikinci bir şansları yoktu.

Polis dün gece gizli bölmeye bakmış, mahkemede delil olarak kullanmak üzere gelip fotoğraf çekeceklerini söyle-mişlerdi. İskeleti de incelemişlerdi. Ayak kemikleri arasında bulunan gümüş mahmuzlarda T.K. harfleri vardı. Tobias Knight.

Kafatasının bir yanı ağır bir şeyle içeri göçmüş gibiydi. Kaptan Freeman Tobias'ı burada yakaladı herhalde, diye dü-

şündü Menley. Eve o geç saatlerde gelişinin gerçek nedenini öğrendi ve Mehitabel'i mahveden o yalanı söylediği için de öldürdü. Sonra cesedi çalıntı mallar arasında bıraktı. Karısının masum olduğunu anlamış olmalıydı. Fırtınalı havada denize açıldığı zaman çıldırmış olduğunu biliyoruz.

Phoebe ile ben haklıydık. Mehitabel masumdu. Bunu söyleyerek ölmüştü. Onun hikayesini yazdığımda Phoebe'nin adını da yazacağım. Bu onun anlatmak istediği hikayeydi.

*

Kahvaltıları sona ererken Nat Coogan telefon etti. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama medyayı zaptetmekte güçlük çekiyoruz. Bizimkiler soruşturmayı bitirdikten sonra onlarla görüşebilir miydiniz?"

"Görüşelim," dedi Adam. "Onlara biraz daha zamana ihtiyacımız olduğunu, kendilerini saat ikide göreceğimizi söyle."

Ancak çok geçmeden telefon bir daha çaldı: bir televizyon istasyonu röportaj yapmak istiyordu. Onun ardından o kadar telefon geldi ki, sonunda fişi çekmek zorunda kaldılar. Fişi sadece bir kere taktılar, Menley Jan Paley'e, Sprague'lere ve Amy'ye telefon etti.

Amy ile konuştuktan sonra güldü. "Amy yarın gece Hannah'ya bakmak istiyor. Para istemezmiş. Babası arabanın tümünün parasını ödeyecekmiş."

"Kabul. Phoebe nasılmış?"

"Henry ona bizim güvenlikte olduğumuzu anlatmış, bizi uyarmaya çalıştığı için kendisiyle güven duyduğunu söylemiş. Sözlerinin birazını anlamış olduğundan emin." Menley durakladı. "Onlara öyle acıyorum ki."

"Biliyorum." Adam karısını kucakladı.

"Jan telefon etti, mektuplarınızı ve yiyecek bir şeyler alıp geliyor, dedi. Ben de gelmesini söyledim."

*

Polis gizli bölmenin resimlerini çekmeye gelince Adam ile Menley iskemlelerini ve Hannah'nın arabasını alıp yamacın başına gittiler. Deniz şimdi sakindi. Menley bundan sonra o geceyi rüyasında gördüğü takdirde rüyanın hep Adam'ın elini tutmasıyla sona ereceğini biliyordu.

Eve ve dullar balkonuna baktı. Bacadaki maden parçası parlıyordu. Gerçekten bu Amy'nin beni gördüğünü sandığı gün optik bir yanılsama yarattı mı, diye düşündü.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Adam.

"Mehitabcl'in hikayesini yazdığımda onun evde bir hayalet olduğunu, masumlüğünün kanıtlanmasını ve bebeğinin geri verilmesini beklediğini anlatacağım."

"Ve hâlâ burada yaşayan bir hayaletse, yine de bu evde oturmak ister miydin?"

"Onun hayalet olmasını isterdim," dedi Menley. "Evi satın alacağız, değil mi? Hannah babası gibi yazılarını Cape'de geçirmekten mutlu olacaktır. Ve ben bu evi seviyorum. Burada yuva hissini duydum ilk kez."

"Elbette satın alacağız."

*

Polis fotoğrafçıları gittikten sonra Jan geldi. "Bir tek mektup buldum kutuda, o da İrlanda'dan geliyor," dedi. Menley hemen zarfı açtı. "Phyllis'ten. Şuna bakın, Mc Carthy'ler hakkında çok esaslı bir araştırma yapmış."

Zarftan şecereler, doğum ve ölüm belgeleri, gazete kupürleri, birkaç soluk fotoğraf çıkmıştı.

"Mektubunu düşürdün," dedi Adam. Kağıdı yerden alıp karısına uzattı.

Mektup şöyleydi:

Sevgili Menley,

O kadar heyecanlıyım ki. Bunu hemen görmeni istedim. Aileni ilk Menley'e kadar izleyebildim. Çok il-

ginç bir hikaye. Menley adındaki ilk kız, babanın kuzenleri Longfordlar tarafından Connemara'da bebekliğinden başlayarak büyütülmüş. Nerede doğduğu hakkında herhangi bir kayıt yok ama 1705 tarihi var. On yedi yaşındayken Galway'li Adrian McCarthy ile evlenmiş ve dört çocukları olmuş. Evlerinin temellerinin bir kısmı hâlâ ortada. Denize bakan bir yerdeymiş.

Çok güzel bir kadın olmalı (portresinin fotoğrafı ilişikte) ve onunla senin aranda bir benzerliği görebiliyorum.

Senin bu olaganüstü ada sahip olmanın nedeni bu eski adaşının gerçek adını söylemeyi becerememesi ve kendisine Menley demiş olması.

Doğumunda verilen adı ise Hatıra imiş....

SON

Mary Higgins Clark bu yeni gerilim romanında olayları genç bir annenin suçluluğu çevresinde geliştirmektedir.

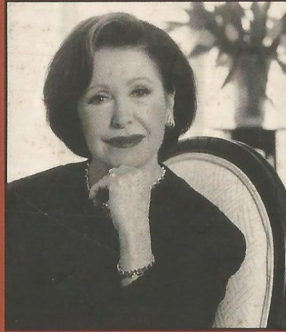
Menley Nichols iki yaşındaki oğlunun ölümünden kendini suçlu tutmaktadır. Gerçekte kendisi suçsuzdur, arabasına hemzemin geçitte bir tren çarpmıştır.

Menley travma sonrası stres geçirmekte, bir ceza avukatı olan kocasıyla ilişkileri bozulmaktadır. Kızları Hannah'ın doğumu ilişkilerini düzelterek gibi görünmektedir.

Adam kaderin ağlarını çizmekte olduğundan habersiz olarak Ağustos ayı için Cape Cod'da bir yazlık ev kiralayarak köklerine dönmeyi istemektedir. Kiraladıkları ev on sekizinci yüzyılda bir kaptanın genç eşi için yaptırttığı Hatıralar Evi'dir. Efsaneye göre karısının kendisine sadakatsızlık ettiğini duyan kaptan kızını alarak kadını terk etmiştir. Menley ile Adam Hatıralar Evi'ne taşındıkları zaman garip şeyler olmaya başlar. Menley'e Bobby'yi kaybettiği kazayı hatırlatan, Hannah için kendisini korkutan şeyler...

Adım adım bu sakin kasabayı altüst eden karanlık olaylar ağına çekilirler. Genç karısı bir fırtınada boğulan ve onu öldürmekle suçlanan Scott Covey'le ilgilenirler. Menley kocasını Scott'un savunmasını almaya ikna eder. Soruşturma sırasında işler karışır, ortaya önemli bir ipucuna sahip olabilecek bir Alzheimer hastası, genç bir bebek bakıcı ve Covey'le ilişkili olabilecek bir genç kadın ve Adam'ın Cape'deki geçmişinin bir parçası olan bir emlakçı kadın çıkar.

Mary Higgins Clark onbir best seller yazmış ve Amerika Gerilim Romanları Yazarları'nın başkanlığını yapmıştır.

ISBN 975-10-1276-7